

Dâm Thú Chi Quế Hoa

Contents

Dâm Thú Chi Quế Hoa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	40
12. Chương 12	43
13. Chương 13	48
14. Chương 14	51
15. Chương 15	56
16. Chương 16	61
17. Chương 17	65
18. Chương 18: Vĩ Thanh	72

Dâm Thú Chi Quế Hoa

Giới thiệu

Thể loại : chủ công, ôn nhu công, ngọc manh si tình dã nhân thụ, sinh tử, cổ đại. Edit : Nguyệt Ánh. Truyện Dâm Thú

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dam-thu-chi-que-hoa>

1. Chương 1

Đối với người dân Trung Lục mà nói, Bắc Lục xa xôi phía bên kia Biển Đen là một nơi thần bí.

Ẩn sâu bên trong vùng đất quanh năm băng tuyết, không ai biết được cuộc sống nơi này khác biệt như thế nào với sinh hoạt loài người, cũng không biết đến cùng có bao nhiêu bảo tàng kì trân ẩn sâu trong lòng đất chờ đợi con người đến khai phá.

Rất nhiều năm về trước, các loại truyền thuyết về Bắc Lục đã được lưu truyền rộng rãi. Có người nói, nơi đó có dị thú đẹp nhất, cũng có người nói, nơi đó có Ác Ma hung tàn nhất. Vì tìm kiếm dị thú trong truyền thuyết, cũng vì đánh bại Ác Ma, rất nhiều người dân Trung Lục dũng cảm không sợ nguy hiểm, theo gió

vượt sóng, nhiều lần trải qua thiên nan vạn khổ đi tới Bắc Lục, thế nhưng, cuối cùng cũng đều ra về tay không.

Trung Lục có 17 quốc gia, trong đó Táp Bắc quốc là quốc gia gần Bắc Lục nhất, bởi vì thời tiết tại Táp Bắc quanh năm lạnh giá, cuộc sống của người dân cũng không giàu có, cho nên không ít người nơi này biết rõ tình huống ở Bắc Lục vô cùng nguy hiểm, vẫn muốn ghé đến Bắc Lục tìm kiếm. Nếu bọn họ thật sự có thể tìm kiếm được một thứ gì đó tốt tại Bắc Lục, cuộc sống liền có thể không cần lo ăn lo mặc đến cuối đời.

Hàn Kính Tùng, một người đánh cá ở Táp Bắc quốc cũng nghĩ như vậy, chỉ dựa vào đánh cá không thể duy trì được chi phí tiêu hao mỗi ngày, hắn kiên quyết cùng vài bằng hữu lên thuyền đi Bắc Lục.

Nhóm người của Hàn Kính Tùng điều khiển thuyền nhỏ, ở giữa đại dương mệnh mông giống như ngọn cỏ bông bèo trôi, bị sóng biển đẩy qua đẩy lại, cuối cùng biến mất.

Ẩn trong đại dương rộng lớn, một góc băng lãnh của Bắc Lục dần dần hiện ra, Hàn Kính

Tùng ôm tấm ván gỗ không cam tâm phun ra một ngụm nước biển mặn chát, chớp mắt liền ngất đi.

Không biết qua bao lâu, Hàn Kính Tùng mở mắt, tưởng rằng vốn dĩ đã mất hết hi vọng, lại phát hiện bản thân đã ôm một tấm ván gỗ nằm ở trên bờ.

Hắn kinh hãi ngồi bật dậy nhìn cảnh tượng xung quanh, từng tòa núi băng hùng vĩ cùng với đám cây cối chưa từng nhìn thấy bao giờ xuất hiện trước mắt. Nhưng mà, khi hắn quay đầu cũng thấy được mấy cỗ thi thể, là những bằng hữu cùng hắn đến Bắc Lục thám hiểm, đều bất hạnh lâm nạn. Hàn Kính Tùng nhìn xuống bị thương, đem quần áo cùng đồ tùy thân trên người các bằng hữu lấy ra, lúc này mới đào hố, qua loa chôn cất bọn họ.

“Các huynh đệ, nhất định phải phù hộ ta a!”

Hàn Kính Tùng lau nước mắt, dập đầu trước mặt các mộ phần đơn sơ của bằng hữu, lúc này mới theo gió lạnh hướng sâu vào trong vùng núi bị tuyết trắng bao phủ mà đi. Mà cùng lúc đó hắn cũng không biết, trong bóng tối bỗng nhiên sáng lên một đôi mắt vàng đang hiếu kì nhìn chằm chằm hắn.

Phía sâu trong núi của Bắc Lục cũng không thiếu những động đá vôi tồn tại, Hàn Kính Tùng di chuyển lên trên, tìm một động đá vôi coi như khô ráo, làm nơi ở tạm thời. Hắn đi quanh cửa động, nhặt không ít nhánh cây mà hắn không biết tên mang vào, rồi mới lại dùng hỏa chiết đốt lửa lên, đem quần áo ướt sũng toàn bộ treo lên để hong khô.

May mà Hàn Kính Tùng cũng đến từ nơi quanh năm băng tuyết, hoàn cảnh tại Bắc Lục ác liệt nhất thời cũng không làm khó được hắn. Hắn ngồi cạnh đồng lửa buồn khổ xát xát tay, nghĩ rằng nếu chính mình thành thành thật thật tại Táp Bắc quốc đánh cá, liền tính mỗi ngày khổ một chút, nhưng sớm muộn gì cũng có thể có một cuộc sống gia đình ấm áp, thế nhưng hiện tại thì cái gì cũng hết, lưu lạc đến nơi này, còn không biết đến cùng Bắc Lục sẽ xuất hiện quái vật dạng gì, liền tính chính mình có thể tìm được dị thú trân quý, chỉ sợ cũng chẳng còn mạng sống mà mang về.

Càng nghĩ càng có chút phiền muộn, Hàn Kính Tùng ăn hai miếng thịt khô đã bị ngâm qua nước biển, liền cuộn mình bên cạnh đồng lửa dần dần chìm vào giấc ngủ.

Lúc này một thân ảnh vẫn lặng yên ở bên ngoài động thật cẩn thận dò xét tiến vào, cái bóng bị ánh lửa hắt lên trên tường hiện ra một mớ tóc dài rối tung, móng tay sắc nhọn. Quái vật đáng sợ trái phải nhìn quanh một chút, lập tức khom lưng nhặt thịt khô Hàn Kính Tùng vất trên mặt đất, rồi lại nhìn trái nhìn phải, nhẹ nhàng chạy ra ngoài.

.....

Sáng sớm hôm sau, Hàn Kính Tùng thản nhiên tỉnh lại.

Hắn chống đỡ cái eo nhức mỏi, lau gương mặt vẫn còn vương nét buồn ngủ, lẳng lặng nghe cái bụng truyền ra tiếng kêu vang một hồi, lúc này mới nghĩ đến thịt khô tối hôm qua vẫn còn chưa ăn xong, tạm thời còn có thể dùng để an ủi cái dạ dày một chút.

Đang lúc hắn cúi đầu đi tìm đồng thịt khô chưa ăn, lại phát hiện bên chân cái gì này nọ đều không có.

“Y.... Chẳng lẽ ta đều ăn hết?”

Hàn Kính Tùng sờ sờ đầu, làm sao không nhớ rõ chính mình đã ăn hết mấy khối thịt khô kia lúc nào. Bỗng nhiên, ánh mắt hắn dừng lại, thấy được trên mặt đất có một chuỗi dấu chân rất sâu.

Này đó dấu chân rất kì quái, chỉ có dấu chân trước, đồng thời cũng lún thật sự sâu, thuyết minh nhất định là có một quái vật thể trạng khổng lồ hôm qua đi vào trộm thịt khô, hơn nữa quái vật này nhất định thực thông minh, biết điểm chân có thể giảm bớt tiếng bước chân, thế nhưng có lẽ bởi vì thể trọng của nó quá lớn nên không thể không lưu lại dấu chân trước.

Nhìn kia dấu chân so với con người lớn hơn rất nhiều, Hàn Kính Tùng không thể không suy đoán, chẳng lẽ đây là người tuyết trong truyền thuyết?

Hiếu kì thúc dục Hàn Kính Tùng khoác thêm áo đi ra sơn động, dấu chân ở bên ngoài đã dần dần bị tuyết bao trùm, rốt cuộc tìm không ra tung tích.

Mà lúc này trong rừng cây cách sơn động không xa, một “người” có mái tóc đỏ sậm dài đến eo đang che bụng ngao ngao nôn mửa không thôi, bên chân y là một bãi uest vật, mơ hồ còn nhìn ra được một mẫu thịt khô vương vãi. Không biết có phải hay không bụng ăn phải đồ hỏng, đối phương vẫn không ngừng nôn, cả người run rẩy.

Qua một lát, “người” có mái tóc dài rối tung màu đỏ sậm mới chậm rãi đứng lên, giữa vùng đất bao phủ bởi băng tuyết, này quái nhân hiện ra cơ thể trần trụi, cứ nhiên cái gì cũng không xuyên, nhưng dù vậy hắn lại chẳng có vẻ gì là rét lạnh.

Quái nhân đứng trong chốc lát mới chậm rì rì nâng lên cánh tay đầy lông lá, ngóc ngóc dùng móng tay gãi gãi vuốt vuốt cái bụng vừa xẹp xuống vì nôn mửa, lúc này mới thấp giọng nức nở xuôi theo dòng chảy sông băng mà đi đi, tuy rằng nhìn qua bóng dáng y cũng khôi ngô cao ngất, thế nhưng lại mang dáng vẻ tịch mịch, cô độc, cùng với đói khát....

.....

Hàn Kính Tùng vốn là vì muốn thoát ly cuộc sống vất vả khi làm nghề đánh cá nên mới đến Bắc Lục, thế nhưng vào lúc này để giải quyết cuộc sống sinh hoạt tại vùng đất bao trùm băng tuyết, không thể không lại lần nữa quay trở về cái nghề ban đầu.

Đương nhiên, lưới đánh cá vốn dĩ không có sẵn, thế nhưng may mà trong đồng đồ tùy thân bọn họ chuẩn bị trước khi đến nơi này mang theo không thiếu dụng cụ này nọ, Hàn Kính Tùng dứt khoát liền dùng một loại nhánh cây cứng rắn hắn không biết tên làm một cái lưới đánh cá.

Hàn Kính Tùng nhàm chán ngồi bên cạnh một cái hồ nhỏ sâu trong băng cốc đến mỗi mắt, vô thức đem lưới đánh cá tự chế từ trong nước thu về, rồi mới gỡ ra từng con cá béo mập. Hắn nhìn cảnh tượng mờ mịt trước mắt, lại nhìn nhìn bên người hai con cá béo mốp mốp, lúc này mới phát hiện có lẽ Bắc Lục cùng Trung Lục cũng chẳng có gì bất đồng, chẳng qua là tuyết tương đối nhiều, cá tương đối béo mà thôi.

Còn oán hận cái kia “Người tuyết” tối hôm qua đã trộm thịt khô của hắn, đã dần phai nhạt.

Sau khi mang một chuỗi cá trở lại sơn động hắn ở ngày hôm qua, Hàn Kính Tùng lại đốt lửa, bắt đầu nướng cá làm thức ăn. Hắn kiểm tra đồ đạc hắn cùng các bằng hữu đã mang theo, trừ mấy cái dao đủ kích cỡ, một sợi dây thừng làm bằng da trâu, mấy khối đá đánh lửa cùng với một cái la bàn, còn có một ít giáp sắt bảo hộ.

Này đó đều là công cụ vì nguyện vọng đi săn trên thú, hướng đến tương lai phát tài mà mang theo, đáng tiếc hiện tại tựa hồ chẳng dùng đến.

Hàn Kính Tùng ở bên ngoài sơn động đi dạo một vòng, ngoại trừ nhìn thấy mấy con khỉ cùng hồ ly tuyết, còn lại không thấy sự tồn tại của trên thú, chỉ thấy trong khoảng trời đất trống trải mà mờ mịt, chỉ có thanh âm thở dài của chính hắn.

Bi thương cùng thất lạc khiến Hàn Kính Tùng cúi thấp đầu, nhưng hắn lại lập tức thấy được ở phía trước có vài dấu chân không rõ ràng, có lẽ, trên thú thực sự tồn tại, tuy rằng đây là một loại trên thú thích trộm thịt khô.

Chẳng qua cảm xúc cao hứng đối với Hàn Kính Tùng cũng chỉ xuất hiện trong nháy mắt, rồi lại suy sụp đi xuống. Liền tính thực sự có trân thú thì thế nào đây? Thuyền đã bị cơn bão hủy mất, chính hắn một người hoàn toàn không có khả năng làm ra một chiếc đủ khả năng từ Bắc Lục vượt qua Biển Đen trở về Trung Lục. Có lẽ nhiều năm sau đó, lại có người đến Bắc Lục, khi đó chỉ sợ bản thân trong mắt người khác cũng đã thành bộ dáng của quái thú.

Nghĩ đến chính mình còn trẻ, lại chết ở một nơi tịch mịch lạnh lẽo như Bắc Lục, Hàn Kính Tùng trước giờ luôn luôn là một người đánh cá mang chí lớn, cuối cùng lại thương tâm khóc ồ lên.

“Ô ô ô.....”

Ở một góc ngoài sơn động, hồng phát quái nhân lén lút ngồi xổm một bên, buổi tối, tại Bắc

Lục lại bắt đầu có tuyết rơi, hoa tuyết đem cái đầu màu đỏ sậm đều nhuộm lên những điểm tinh quang.

Y nhắm mắt, đem thân mình cuộn tròn làm một đoàn, tựa như một quả cầu lông màu hồng. Khi y nghe được tiếng khóc của Hàn Kính Tùng truyền ra, lúc này mới nhỏ giọng nức nở một tiếng, tựa hồ là vì hòa cùng cảm giác cô độc cùng tịch mịch của người phía bên trong thạch bích.

Ăn xong cá nướng không có muối, Hàn Kính Tùng khổ muộn nằm xuống đất. Tuy rằng một mình hắn nếu muốn sống sót tại Bắc Lục hoàn toàn không có vấn đề, nhưng mấu chốt là..... Hắn không muốn một cuộc sống cô độc, hắn còn trẻ, hắn còn có thể lao động, còn dùng khí..... Trọng yếu nhất là, tay của Quế Hoa muối cách vách, hắn đều còn chưa sờ qua.

Hàn Kính Tùng còn tưởng lần này đến Bắc Lục có thể phát hiện kì trân dị thú, sau khi trở về liền lập tức thành thân, rồi sau đó sinh một đồng hài tử nối dõi tông đường. Thế nhưng, mọi tính toán đều thất bại.

Nghe âm thanh bão tuyết gào thét ngoài động, Hàn Kính Tùng sờ sờ tiểu huynh đệ của mình, an ủi tịch mịch của đối phương, rồi lại trong nỗi bi thương chất chồng mà thiếp đi.

Hồng Mao Quái nhân vẫn chờ ở bên ngoài động cuối cùng bắt đầu hành động.

Y khe khẽ đem đầu dò xét nhìn vào, nhìn nhìn Hàn Kính Tùng đang nằm bên đồng lửa an nhiên đi vào giấc ngủ, tay chân lại rón rén đi tới, y ngừng thở, liếm liếm đầu lưỡi, trái phải tìm kiếm xem có thứ gì có thể ăn hay không.

Ngày hôm qua y tùy tay nhặt mấy khối thịt khô ăn, thế nhưng ăn vào lại bị tiêu chảy, hôm nay nhất định phải hảo hảo chọn lựa một chút mới lấy đi.

Y nhìn nhìn một vài vật đặt lung tung trên mặt đất, đối với mấy tấm da trâu sinh ra hứng thú thật lớn, y điểm chân, hiếu kì dùng móng tay nhấc lên một tấm da trâu, đặt trước mũi hít ngửi, một cổ là lạ hương vị, thế nhưng nhìn qua bộ dáng rất mỹ vị.

Bỗng nhiên Hàn Kính Tùng nằm một bên hơi hơi cựa người, Hồng Mao Quái Vật nhất thời sợ tới mức mắt vàng trừng trừng, y lại không dám chọn tam lấy tứ, nhanh chóng đem da trâu ôm vào trong ngực, khe khom người đi ra ngoài.

End chương 1.

2. Chương 2

Ngày hôm sau lúc trời vừa sáng, Hàn Kính Tùng vừa tỉnh ngủ lại thấy được vài dấu chân không rõ ràng, đồng thời khi hắn kiểm kê đồng đồ xung quanh một lúc, quả nhiên lại có đồ bị mất, bất quá lần này bị mất là một tấm da trâu.

Đầu tiên là trộm thịt khô, rồi đến trộm da trâu, không biết tiếp theo sinh vật này nhân lúc hắn ngủ còn muốn trộm cái gì? Chẳng nhẽ này trộm thực sự là trân thú trong truyền thuyết ở Bắc Lục?

Hàn Kính Tùng gãi gãi đầu, tổng cảm giác trân thú linh tinh gì đó, có lẽ đều là truyền thuyết, thế nhưng đồ đạc của hắn bị ăn cắp thì ngược lại là sự thật. Hắn cẩn thận lại nhìn nhìn vài dấu chân lưu lại kia, này

đó dấu chân thực sự giống dấu chân của con người, hần thậm chí còn đem chân của mình đạp lên dấu chân lưu lại, phát hiện chân đối phương rõ rệt lớn hơn chân hần một chút.

Cứ như vậy, một thân ảnh mơ hồ dần dần hình thành trong đầu Hàn Kính Tùng.

Dựa vào chiều sâu cùng kích cỡ dấu chân, hần có thể kết luận đối phương ít nhất phải cao hơn 8 thước, tất nhiên là một người cao lớn, bộ mặt dữ tợn.

Đừng đi hỏi Hàn Kính Tùng vì sao nói đối phương nhất định có bộ mặt dữ tợn, bởi vì hần biết, cá trong lòng đại dương, kích cỡ càng lớn, càng dài thì hình dáng càng khủng bố, như vậy dựa vào quy luật này dùng để miêu tả dị thú thần bí tại Bắc Lục, chắc cũng chẳng khác nhau nhiều lắm.

Thế nhưng Hàn Kính Tùng sẽ không biết, dị thú nhiều lần đến trộm đồ của hần cũng không giống như những con cá mang gương mặt dữ tợn ngoài đại dương.

Một thân ảnh cao lớn vội vàng lén vào trong rừng, mái tóc màu đỏ sậm theo gió phiêu dạt ra phía sau cơ thể trần trụi, mang dáng vẻ yêu dã động nhân.

Tuyết che lấp bóng mặt trời, mang ánh sáng lạnh lẽo mờ mịt phủ lên băng nguyên Bắc Lục. Phía trong rừng cây, một vài mảnh mụn da trâu sau khi bị hung hăng nhấm nuốt đang bị phun phi phi trên mặt đất, ngồi xổm bên cạnh vài mảnh vụn da trâu là một Hồng Mao Quái vật.

Đối mặt với thực vật không thể ăn, Hồng Mao Quái vật thần bí có chút mờ mịt, y ngẩng đầu, đem gương mặt ẩn dưới mái tóc tán loạn lộ ra, đó là một gương mặt nhìn qua thập phần tuần lãng, lạnh lùng, cùng cá lớn dữ tợn ngoài biển một điểm cũng chẳng giống nhau, mà cặp mắt vàng đang chớp chớp cũng ẩn chứa ôn nhu.

“Cô ngô....”

Đã vài ngày không tìm thấy đồ ăn thích hợp khiến Hồng Mai Quái vật cúi đầu nức nở một tiếng, dứt khoát miễn cưỡng nằm dưới tàng cây, ôm lấy hai tay thon dài hữu lực, thân hình khôi ngô lại có thói quen tính đứng dậy, nhìn qua như vậy yếu ớt, bất lực cùng với liên tục đói khát.....

Thời điểm thịt khô bị trộm, Hàn Kính Tùng trừ giạt mình một chút, còn lại là suy nghĩ, cuộc sống hiện tại chính hần chưa quen thuộc, tạm thời vẫn là không cần đi trêu chọc quái vật thần bí kia. Thế nhưng lúc da trâu cũng bị trộm đi, Hàn Kính Tùng vẫn là có chút ngồi không yên.

Hần phát hiện, quái vật tựa hồ xem chuẩn lúc hần ngủ say thì không hề biết hoàn cảnh xung quanh, cho nên mới dám không kiêng nể gì đến trộm đồ của hần, nếu còn tiếp tục như vậy, một ngày nào đó, bản thân hần có lẽ cũng sẽ bị trộm.

Vì không muốn bản thân xảy ra chuyện, Hàn Kính Tùng quyết định trước phải cho quái vật trộm đồ này một bài học. Căn cứ vào suy nghĩ của hần, quái vật thể trạng khổng lồ, chính mình muốn cùng nó đơn đả độc đấu nếu có khả năng thắng mới là lạ. Thế là hần đem mũi tên sắt lúc trước chuẩn bị để đi săn sửa chữa một chút, trước khi đi ngủ, chôn chúng trước cửa động.

Nhìn cạm bẫy chính mình thiết lập, Hàn Kính Tùng kỳ thật cũng không hy vọng cái kia quái vật đạp vào đi, bởi vì như vậy mũi tên sắt có thể khiến nó bị thương, tất nhiên sẽ không thể cầm nó kêu gào đau đớn, tiến tới ảnh hưởng giấc ngủ say của hần.

Thế nhưng ngẫm lại, liền như thế mặc kệ một quái vật đáng sợ, thậm chí nguy hiểm mỗi đêm nhân lúc hần ngủ say, xuất hiện bên cạnh hần, rồi chậm rãi trộm đi những món đồ của hần, này cũng chẳng phải là chuyện hay ho.

Hàn Kính Tùng cắn cá nướng không muối, trong miệng thật sự chỉ còn cảm giác nhạt thêch. Hần quay đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm cạm bẫy chính mình thiết hạ, đột nhiên phát ra một cái ý tưởng kì quái, không biết quái vật kia có thể ăn được hay không, nếu nhìn qua ngon miệng mà nói, không bằng đem nướng lên ăn, chắc chắn sẽ so với cá nướng ngon miệng hơn, có lẽ, hần nên thay đổi khẩu vị.

Hàn Kính Tùng xem cạm bẫy đã thiết lập tốt, ngã đầu liền ngủ. Trong thoáng chốc, khi hần vừa tiến vào mộng đẹp, từ phía bên ngoài sơn động, cái kia Hồng Mao Quái vật bụng đói kêu vang lại khẽ bước xuất hiện.

Nhìn thấy Hàn Kính Tùng đang nằm một góc ngủ say, dạ dày đói khát nói cho y biết lúc này đây nhất định phải phồng lên dững khí, đem cái gia khóa không biết từ đâu đến này ăn luôn, y rất đói bụng, chỉ cần có cơ hội liền phải thử xem.

Giống với mọi lần lui tới, Hồng Mao Quái vật trước khi bước vào sơn động, thật cẩn thận lấy móng làm trọng tâm, điểm khởi hai chân. Y không muốn kinh động đối phương, chỉ là muốn lấy đi một số thứ có thể ăn gì đó mà thôi, y chỉ là đói.

Nhưng mà khi y mang dững khí muốn ăn thử Hàn Kính Tùng đi vào sơn động, chợt nghe một tiếng vang khe khẽ, một âm thanh từ dưới chân y truyền đến, đồng thời, y cũng cảm nhận được một trận đau nhức.

“Ngô..... Ô..... Cô ngô..... Ngạo ô!!!!”

Tiếng kêu thảm thiết, thê lương vang tận mây xanh, Hàn Kính Tùng đang ngủ say sưa không khác gì heo chết cũng bị tiếng khóc gào này làm bừng tỉnh, hẩn nhu mắt, ngồi dậy, nghĩ rằng không biết mũi tên sắt hẩn dùng làm bẫy bắt được đến cái dạng gì đại gia khóa, kêu gào có chút đáng sợ.

Đây là cái gì?

Hàn Kính Tùng mặc thêm quần áo, ngạc nhiên nhìn quái vật đang ôm chân lăn lộn trên mặt đất, nhìn hình thể, đối phương hẳn là con người, nhưng nhìn bề ngoài, đối phương lại không giống con người.

Bởi vì hẩn chưa từng gặp qua người nào có tóc màu đỏ sậm, con mắt màu vàng kim, bàn tay móng tay nhìn qua giống dã thú, hơn nữa trọng yếu nhất là, không có người nào tại cái thời tiết lạnh lẽo này mà trần truồng.

Nhưng mà lúc này cái kia gia khóa trần truồng đang ở trước mắt hẩn lăn lộn, còn đồng thời đau đến ngao ngao kêu gào. Đây đương nhiên không phải thanh âm kêu đau của con người, Hàn Kính Tùng bèn bình tĩnh lắc lắc đầu. Hẩn nhìn đến cẳng chân của đối phương đang bị mũi tên sắt cắm vào, xem như vậy, thật sự rất đau.

Nhìn Hàn Kính Tùng từng bước đến gần, Hồng Mao Quái vật vốn là muốn vào ăn vụng lại rơi xuống bẫy nom có vẻ khẩn trương dị thường. Y ngao ngao ô giãy dựa cái chân bị thương, suy nghĩ đứng lên, thế nhưng thủy chung bất lực.

“Ngô.....”

Mất thấy thực vật chính mình muốn ăn tiến lại càng ngày càng gần, Hồng Mao Quái vật bỗng nảy ra loại cảm giác sợ hãi chính mình ngược lại sẽ bị ăn luôn.

Hàn Kính Tùng lại cẩn thận đánh giá một chút quái vật hẩn chưa từng gặp qua, mái tóc dài màu đỏ sậm dưới ánh lửa chiếu xuống hơi hơi phát nhiệt, nhìn qua mỹ lệ, mà quái vật kia có khuôn mặt lại giống với gương mặt của người dân Trung Lục, hình dáng rõ ràng, ngũ quan tuấn lãng, nếu ở Trung Lục thật sự được cho là phi thường xuất chúng mỹ nam tử.

Chẳng lẽ kỳ thật quái vật này chính là dị thú trong truyền thuyết?

Chung quy không phải đồng tộc, Hàn Kính Tùng nếu nói hẩn không e ngại Hồng Mao Quái vật đang ngao ngao kêu gào kia là không có khả năng. Hẩn cẩn thận cầm lưới đánh cá lên, lớn gan tiến lại gần một chút.

“Uy, người đến cùng là cái loại quái vật gì? Thịt khô cùng da trâu của ta có phải hay không đều bị người trộm?”

Biết rõ đối phương là quái vật, còn thử đi nói chuyện, này không khác đi nói chuyện với đứa trẻ không biết gì. Hàn Kính Tùng vừa hỏi xong, quái vật kia thấy hẩn mỗi lúc một đến gần, bỗng nhiên biến sắc, gương mặt dữ tợn, trừng đôi mắt vàng kim, lớn tiếng rống lên với Hàn Kính Tùng.

Thanh âm kia thật có thể nói là rung động núi rừng.

Hàn Kính Tùng bị tiếng rống thô bạo làm sợ đến mức cả người run lên, tay nắm lưới cá cũng suýt nữa đánh rơi, thế nhưng sau đấy hẩn lại nghĩ, bị mũi tên sắt đâm vào cũng không phải hẩn, sao hẩn lại phải hoảng sợ?

Vốn một người lưu lạc đến địa phương quý quái này khiến hấn đầy bụng oán giận, đến cả quái vật chỉ biết trộm đồ còn dám rống lên với hấn, điều này khiến Hàn Kính Tùng trong phút chốc muốn bùng nổ.

Hấn lúc này đem lưới đánh cá vắt lên phía trước, sẵn tay áo, tiến lên liền cho Hồng Mao Quái vật chỉ biết nhe răng trợn mắt hai cái bạt tai.

“Rống cái gì rống! Người cho rằng người là ai! Trộm đồ của ta, còn dám ồn ào!”

Giọng Hàn Kính Tùng cũng rất lớn, khiến cho một mảnh bụi đất từ đỉnh sơn động rơi xuống....

Lần này đến lượt Hồng Mao Quái vật ngây ngẩn cả người, y đại khái không nghĩ đến gia hỏa so với y gầy yếu hơn cư nhiên đáng sợ như thế, hấn chỉ trừng đôi mắt, lông tóc phía sau Hồng Mao Quái vật tựa hồ bị dọa đến dựng cả lên, nhanh chóng từ trên mặt đất cọ cọ, chọn một chỗ hẻo lánh mà chui vào.

“Cô ngô.....”

Gặp được giống loài so với mình hung dữ hơn, Hồng Mao Quái vật tựa hồ không có biện pháp, y nhăn đầu, cúi đầu rên rỉ, đầy bụng ủy khuất.

Nhìn bộ dáng Hồng Mao Quái vật hặn không thể chui vào trong đất, Hàn Kính Tùng phát giác, gia hỏa này nguyên lai là hổ giấy.

Bất quá hấn vốn không phải là người tâm ngoan thủ lạt, tuy rằng ôm mục đích muốn phát tài đến lục địa Bắc Lục, thế nhưng khi đối mặt với một sinh vật cùng chính mình giống nhau, hấn cảm giác bản thân không thể không quan, cũng không để ý liền đem đối phương nướng lên ăn.

Thấy cẳng chân Hồng Mao Quái vật vẫn còn chảy máu, Hàn Kính Tùng cũng thấy đau, hấn nhú mào, đi đến bên cạnh đối phương, lấy tay rút mũi tên sắt ra.

Hồng Mao Quái vật không biết Hàn Kính Tùng đến cùng muốn làm cái gì, đối với hành động của hấn cảm thấy hoảng sợ, đôi mắt tròn xoe nhất thời trừng lớn, mái tóc màu đỏ sậm rồi tung sau lưng cũng theo thân thể mà run rẩy không ngừng.

“Yên tâm đi, ta sẽ không ăn thịt người. ”

Hàn Kính Tùng nhìn ra trong mắt quái vật sự sợ hãi, nghĩ rằng bản thân còn chưa sợ đâu, gia hỏa này rõ rệt so với hấn càng cao lớn hơn lại run rẩy trước.

“Ngô.....”

Đại khái Hồng Mao Quái vật vẫn có thể nghe hiểu tiếng người, sau khi được Hàn Kính Tùng an ủi, y quả thực không còn hoảng sợ, chỉ là vẫn tiếp tục thấp giọng nức nở vì đau, bộ dáng xui xẻo đáng thương, khiến cho tâm của Hàn Kính Tùng vốn cứng rắn bỗng chốc mềm nhũn.

Hấn nhin không được sờ sờ mái tóc màu đỏ sậm của đối phương, thật thoải mái, thậm chí còn mang theo nhiệt độ cơ thể, tơ lụa thượng hạng của Trung Lục đại khái cũng chỉ như thế đi, nếu toàn bộ cạo xuống, có lẽ có thể bán được giá tốt đâu.

Nghĩ đến đây, Hàn Kính Tùng liền nhin không được hơi hơi bật cười, nhưng lại nhanh chóng không cười nổi, hấn hiện tại cô độc một mình ở Bắc Lục quanh năm băng tuyết, bên người cho dù có một trân thú trong truyền thuyết, nhưng cũng không thể đổi lấy giấc mộng có lão bà, có hài tử cùng một gia đình ấm áp.

Thấy Hồng Mao Quái vật đau đến lợi hại, Hàn Kính Tùng khẽ thở dài một tiếng, rõ ràng là trân thú a, chính là rất tham ăn, liền tấm da trâu cũng trộm để ăn, thật sự là uống phí một diện mạo đẹp đẽ.

End chương 2.

3. Chương 3

Sau khi Hàn Kính Tùng dùng toàn bộ khí lực rút mũi tên sắt ra, Hồng Mao Quái vật lập tức kêu rên lăn sang một góc khác.

Cho rằng quái vật có thể làm thức ăn, lại phát hiện bộ dạng quái vật này thực sự giống bộ dạng của người dân Trung Lục, Hàn Kính Tùng nhìn đồng lửa đang cháy hừng hực trước mắt, nghĩ đến hình ảnh đem quái vật này lên giá nướng, cuối cùng cả người lạnh run lắc lắc đầu.

Nếu lớn lên giống con người, không biết có cái khí quan kia không? Hàn Kính Tùng giả bộ vô tình liếc nhìn quái vật đang nằm ở một bên ngao ngao ôm chân, quả nhiên thấy được cái căn khí quan ở khổ gian của đối phương.

Thật hâm mộ..... Đây là ý niệm duy nhất trong đầu Hàn Kính Tùng, với hắn mà nói, đây là căn vĩ cụ ưu tú nhất hơn hai mươi năm qua hắn từng thấy.

“Thật, không thật?”

Hàn Kính Tùng không dám tin, liền trực tiếp nhìn lại khổ gian của quái vật, cuối cùng giật mình, tự ti đưa tay xuống hạ thân của quái vật.

Xúc cảm quen quen, tùy ý hắn vuốt ve mà chậm rãi phát sinh biến hóa, chứng minh cái căn vĩ cụ là thật.

“Ồ.....”

Hồng Mao Quái vật trở mắt nhìn Hàn Kính Tùng sờ tới sờ lui nơi khổ gian riêng tư của mình, lại không có ý tứ muốn tránh né, kì quái hơn, khi bị Hàn Kính Tùng sờ sờ, vết thương trên đùi giống như không còn đau nữa, khuôn mặt vừa thấy kì lạ vừa lộ ra vài phần biểu tình thoải mái không thích hợp.

Hồng Mao Quái vật buông cái tay đang che vết thương ra, dịch dịch cơ thể, đem đầu tiến lại gần Hàn Kính Tùng.

Hàn Kính Tùng vừa thấy một màu đỏ sậm bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, nhất thời lấp bắp kinh hãi, nhanh chóng thu tay về, tuy rằng quái vật này lớn lên giống người, thế nhưng thấy cơ thể cao lớn cùng gương mặt lạnh lùng, làm sao không biết nó có thể không cần người đâu?

Nhưng hắn lại có chút chậm, khi Hàn Kính Tùng nghĩ muốn cách quái vật một khoảng cách an toàn, đối phương lại nhanh hơn một chút, thò tay đem hắn kéo lại.

“Cô ngô.....”

Hồng Mao Quái vật liếm liếm môi, bỗng nhiên đem cái tay Hàn Kính Tùng vừa dùng để sờ qua phía dưới của mình kéo tới miệng, nhẹ nhàng liếm láp, trong đôi mắt vàng kim bỗng hiện lên một tia cảm giác thích thú, kèm theo chút ôn nhu.

“Người làm cái gì?”

Hàn Kính Tùng do dự một chút, không lập tức rút tay ra, bởi vì hắn cảm thấy khi bị quái vật này liếm như thế cũng có thể sinh ra cảm giác hưởng thụ.

Hồng Mao Quái vật vẫn tiếp tục liếm Hàn Kính Tùng, âm thanh từ cổ họng mỗi lúc một lớn, sắc mặt cũng bắt đầu hơi hơi đỏ lên, biểu tình thỏa mãn mang theo vài phần khát cầu, giống như biểu hiện bình thường của người trúng xuân dược.

Một lúc sau, Hồng Mao Quái vật mới nhả tay Hàn Kính Tùng ra, dịch người lại gần hắn thêm chút, đưa mũi ngửi ngửi hương vị trên người Hàn Kính Tùng.

Hàn Kính Tùng nhìn đối phương ngửi đến hăng say, trong nội tâm không khỏi có chút ngượng ngùng, mấy ngày này hắn vẫn chưa từng tắm rửa, trên người ngoại trừ mùi mốc, thoắt thật sự không có mùi hương đặc biệt có thể hấp dẫn người khác chăm chú ngửi.

“Ừ, người đến cùng muốn làm gì?”

Đối mặt với cử chỉ kì lạ của dị thú Bắc Lục, Hàn Kính Tùng có chút lo lắng, hắn đẩy đẩy Hồng Mao Quái vật cơ hồ muốn đem mũi cùng miệng dán lên trên người mình, hơi hơi nhú mi, nghi hoặc cùng khó hiểu nhìn chằm chằm gương mặt có chút thất lạc của đối phương.

“Ngao ngô.....”

Hồng Mao Quái vật thấp giọng nức nở, ánh mắt trầm xuống, nom qua có vẻ uể oải cùng bị thương, dùng sức nuốt nuốt cổ họng, giống như tiếc nuốt thực vật đến tay mà không được ăn.

Thế nhưng y hiện tại đang bị thương, hơn nữa đối với nam nhân còn hung hãn hơn cả bản thân cảm thấy sợ hãi, đành phải yên lặng kéo lê cái chân bị thương chuẩn bị rời đi sơn động ẩm áp không thuộc về mình.

Hàn Kính Tùng không biết vì cái gì Hồng Mao Quái vật trong phút trong liền trở nên u buồn, hẩn nhìn đối phương tập tễnh tập tễnh, hành động thật sự gian nan, lại nghĩ đến chung quy đối phương bị cạm bẫy do mình thiết lập làm bị thương, nếu liền như thế mặc kệ y mang vết thương rời đi, cũng không biết có thể làm y bị chết đâu.

Trên Bắc Lục băng nguyên này, hẩn tạm thời vẫn chưa phát hiện được sự tồn tại của đồng loại, Hàn Kính Tùng cảm giác bản thân thật sự tịch mịch cô độc, loại tịch mịch cô độc này đối với hẩn mà nói thật khó có thể chịu đựng, cho nên khi nhìn đến gương mặt của Hồng Mao Quái vật có chút thân thiết, dứt khoát cầm cánh tay của đối phương kéo lại.

“Ở lại dưỡng thương cho tốt rồi hãy đi.”

Tuy rằng đó là một gia hỏa chỉ biết ngao ngao ô ô, thế nhưng tốt xấu thì bộ dạng vẫn tương đối giống con người, chính mình trong thời điểm nhàm chán này nói chuyện một chút với y, nói vậy cũng có thể giải quyết sự tịch mịch. Hàn Kính Tùng ôm trong lòng tính toán, chân thành hi vọng có thể lưu lại Hồng Mao Quái vật.

Thế nhưng hẩn lại không biết, hành động này của hẩn lại khiến đối phương hoàn toàn hiểu lầm.

Hồng Mao Quái vật quay đầu, đôi mắt vàng kim lóe lóe ra ánh sáng nhu hòa, y ngốc ngốc nhìn gương mặt đầy nhiệt tình cùng chân thành của người đánh cá, vươn móng vuốt nhẹ nhàng gãi gãi lòng bàn tay đối phương, giống như trang nghiêm viết lên một ước thệ.

Nói là dưỡng thương, thế nhưng bên người Hàn Kính Tùng không có bất cứ một loại dược nào, cho nên hẩn đành phải xé rách một mảnh áo, cẩn thận buộc lên miệng vết thương của Hồng Mao Quái vật.

Hẩn suy đoán, gia hỏa này bộ dáng lớn như thế, hơn nữa trong thời tiết lạnh giá này vẫn dám trần truồng, như vậy miệng vết thương này đối với y cũng chẳng tính là cái gì. Thế nhưng trên thực tế, khi Hàn Kính Tùng thay Hồng Mao Quái vật băng bó lại miệng vết thương, đối phương kêu gào thật sự thê thảm.

“Ngao! ngô.....”

Hồng Mao Quái vật đầy mặt ửng đỏ nhìn miệng vết thương được băng bó, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, mềm mềm nằm trên thạch bích, dùng âm thanh đầy thống khổ nức nở để miêu tả sự bất lực cùng đau xót của chính mình.

Sau khi làm xong mọi thứ, Hàn Kính Tùng cảm giác bản thân có chút đói bụng, hẩn lập tức đem đồng cá chưa ăn hết đặt lên đồng lửa để nướng, chuẩn bị lấp đầy cái bụng. Mà Hồng Mao Quái vật vốn đang theo thói quen ôm đầu gối ngồi một bên, ngốc ngốc lẳng lẳng nhìn chăm chăm Hàn Kính Tùng.

Thời điểm Hàn Kính Tùng nhìn cá nướng không tự chủ được nuốt nước miếng, hoàn toàn không chú ý đến gia hỏa đang nhìn chăm chăm chính mình cũng liền nuốt nước miếng.

Tuy rằng không có gia vị, thế nhưng một người quanh năm lấy việc đánh cá mà sống như Hàn Kính Tùng vẫn có thể đem cá nướng thành một món ngon. Không bao lâu, cá nướng liền chín, Hàn Kính Tùng đem cá nướng gỡ xuống, chính mình cầm một con, nghĩ nghĩ rồi đem một con khác đưa về phía Hồng Mao Quái vật.

“Đến đây, ăn đi.”

“Ngô.....”

Hồng Mao Quái vật vốn chịu đựng sự tra tấn của các loại thực vật xa lạ nên không dám dễ dàng ăn bất cứ thứ gì, y cẩn thận lắc đầu, cự tuyệt ý tốt của Hàn Kính Tùng.

“Thực sự không ăn?”

Ý tốt không được hồi đáp, Hàn Kính Tùng không kiên nhẫn, hắn cắn một miếng cá nướng cho bản thân tự tay nướng, hương vị vẫn nhạt thêch như trước, nhưng lúc này còn suy nghĩ như vậy làm cái gì đâu?

Lại một trận lắc đầu, Hồng Mao Quái vật quyết tâm không hề ăn bậy linh tinh.

“Hừ, không ăn thì ta lại được ăn nhiều thêm một chút.”

Hàn Kính Tùng vốn đói bụng cũng không muốn làm người tốt thêm nữa, cầm cá nướng lên liền nhét vào miệng, mà lúc này, Hồng Mao Quái vật ngồi một bên thấy hắn ăn ngon lành, đói càng thêm lợi hại, thế là cặp móng vuốt cũng vô thức lặng lẽ đưa lại gần, muốn lấy đi cá nướng bị Hàn Kính Tùng đặt một bên.

Một thanh âm nuốt nước miếng vang lên khiến Hàn Kính Tùng sinh ra cảnh giác, hắn quay đầu, lạnh lùng nhìn cái tay đã để lên trên con cá nướng, miệng liền phun ra một cái xương cá.

“Cầm ăn đi, đói là đói, còn thanh cao cái gì?”

Hắn cho rằng Hồng Mao Quái vật ra vẻ thanh cao, kì thật đối phương chỉ là ăn vào đau bụng nên sợ, bắt quá nhìn thấy Hàn Kính Tùng ăn xong cũng không bị gì, Hồng Mao Quái vật lúc này mới lại phồng lên dũng khí, ánh mắt cảm kích nhìn nhìn Hàn Kính Tùng, vội vàng đem cá nướng cầm lên, rồi mới đưa lên miệng cắn một miếng to, nhìn qua, quả thực giống như một người đã vài thập niên chưa từng được ăn no.

Thế nhưng được một lúc, Hồng Mao Quái vật vừa đem con cá ăn sạch sẽ liền cả người run rẩy té trên mặt đất ngao ngao rên rỉ, lập tức liền oa oa đem cá vừa ăn vào bụng toàn bộ đều phun ra.

Hàn Kính Tùng nhìn cảnh tượng ghê tởm, không khỏi cảm thán tiếc rẻ cá nướng hắn nướng a. Xem ra, cá nướng cũng không thể ăn, Hồng Mao Quái vật chà xát miệng chậm rãi ngồi dậy, sầm muộn nhìn Hàn Kính Tùng ăn như vậy ngon miệng, trong lòng thật sự là vô cùng ghen ghét.

Vì cái gì chính mình không thể ăn, ăn vào cái gì liền nôn, mà lúc này, thực vật duy nhất y có thể ăn được đã sớm bị y ăn sạch. Chẳng lẽ, cuối cùng y phải chết vì đói.

Hồng Mao Quái vật ưu thương phát ra một tiếng kêu khê, xoa xoa mặt, xuyên thấu qua khe hở của ngón tay lại lặng lẽ rình coi Hàn Kính Tùng. Đối phương bộ dạng nhìn thực tốt, làn da cũng thực trắng nõn, không biết..... Có thể hay không ăn thử một chút đâu?

Khi Hàn Kính Tùng ăn uống có chút no đủ, một ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm khiến hắn không thể quay đầu qua nhìn.

Vừa chuyển đầu, hắn liền thấy Hồng Mao Quái vật đang thẳng tưng nhìn chằm chằm chính mình, cổ họng không ngừng nuốt nước bọt, miệng còn thỉnh thoảng nhẹ nhàng tấp tấp một cái, nhìn y rõ ràng là như đang thấy đồ ăn ngon.

Hắn ý thức được nguy hiểm nào đó đang tiềm tàng, nhất thời nhướn mi, ra vẻ hung ác.

“Uy, ta cảnh cáo ngươi, ta không thể ăn!”

Hồng Mao Quái vật bị nhìn thấy tâm tư, sắc mặt biến hồng, nhanh chóng cúi đầu nhìn chằm chằm móng tay, làm bộ như mắt chưa từng đánh qua chủ ý xấu.

Trên thực tế, y đã quyết định, vì không để bản thân đói chết, cho dù người này đối với mình có ác ý, đợi đến tối, hắn cũng nhất định lặng lẽ ăn ăn đối phương.

Buổi tối tới rất nhanh, đặc biệt tại Bắc Lục, địa phương ngày ngắn đêm dài.

Hàn Kính Tùng tạm thời đối với tương lai phía trước không hề có kế hoạch cùng tính toán, chỉ có thể dành thời gian để ngủ, bởi vì chỉ có khi ngủ, hắn mới có thể từ trong mộng tốt xấu tưởng tượng ra lão bà cùng hài tử ấm áp trải qua sinh hoạt.

Tuy rằng hiện tại trong sơn động có nhiều hơn một quái vật đang bị thương, nhưng thấy đối phương vốn dĩ miệng cộp gan thỏ khiến Hàn Kính Tùng thả lỏng rất nhiều cảnh giác.

Hắn ném củi vào đồng lửa cho cháy thêm to, đang muốn nằm xuống ngủ, lại thấy Hồng Mao Quái vật đang co quắp tại một bên, cách đồng lửa xa xa, tuy rằng đối phương thân thể có chút lớn, lại khác với thường

nhân, thế nhưng thời tiết lạnh lẽo cũng không phải nói chơi, hần hạo tâm vầy vầy tay, khiến đối phương lại gần đây sưởi ấm.

Hồng Mao Quái vật cảnh giác liếc mắt nhìn Hàn Kính Tùng, chậm rì rì bò lại đây, gương mặt góc cạnh rõ ràng nhìn qua dưới ánh lửa rất có khí độ, Hàn Kính Tùng dù biết rõ ràng gia hỏa này cũng không khỏi cảm thán, quái vật này bộ dạng thật sự là khá tốt.

“Ừ, người đến cùng là cái thể loại gì a?” Hàn Kính Tùng cười hỏi.

Hồng Mao Quái vật đương nhiên sẽ không trả lời hần, chỉ là cô ngô một tiếng theo thường lệ, rồi mới ngậy đại ánh mắt nhìn hần.

Y cũng không biết chính mình là cái gì, chỉ nhớ rõ khi lần đầu tiên y nhìn thấy thế giới này, phía sau y là một hố băng, có lẽ là từ trong hố băng này sinh ra.

Hàn Kính Tùng cũng nhìn ra gia hỏa này mơ hồ có thể hiểu những gì hần nói, điều này làm cho hần cảm thấy thực hưng phấn, hần vốn dĩ tưởng rằng chính mình một người sẽ cô độc chết tại nơi băng tuyết này, nhưng giờ xem ra, chỉ cần đem quái vật này hảo hảo điều giáo một phen, nói không chừng sau này liền có thể trở thành bằng hữu của hần đâu.

Hần hưng phấn mà vỗ vỗ bả vai Hồng Mao Quái vật, chỉ cảm thấy da thịt đối phương có một loại bóng loáng hần chưa từng được cảm thụ qua, loại trình độ bóng loáng nhẵn nhụi này chỉ sợ là Quế Hoa muội nhà bên cũng không có, tuy rằng nàng thật sự là một đại cô nương xinh đẹp trắng trẻo.

Nhưng mà Hồng Mao Quái vật trước mắt cũng không thể nói trắng, nếu nhìn bề ngoài, bộ dạng đối phương lưng hùm vai gấu, cao lớn khôi ngô, da thịt cũng không trắng nõn mềm mại mà lại là một màu mạch sắc khỏe mạnh, thế nhưng cảm xúc kia lại không giống của một thân thể tục tũn, cao lớn.

Thật sự là một cảm giác thoải mái, Hàn Kính Tùng không cẩn thận liền sờ soạng thêm vào cái, lại khiến Hồng Mao Quái vật bị sờ soạng cũng cảm thấy thực thoải mái, đối phương khẽ hừ nhẹ một tiếng, đuôi lông mày khẽ nhíu, đôi mắt vàng kim dần dần xuất hiện một tia mê ly nho nhỏ.

Hàn Kính Tùng bị đối phương dùng ánh mắt kì quái nhìn nhìn thì sửng sốt, lúc này mới ý thức được chính mình lại đi sờ soạng thân thể người cùng giới, nhanh chóng xấu hổ đem tay bỏ ra.

Chuyện gì vậy, gia hỏa này rõ ràng cũng là đàn ông, chính mình làm sao lại vừa sờ vừa vuốt ve y, lại còn nghĩ đến cảm giác giống như ở bên Quế Hoa muội muội.

End chương 3.

4. Chương 4

Ăn cũng ăn no, nghỉ cũng nghỉ nhiều, Hàn Kính Tùng tự nhiên cảm thấy buồn ngủ, hần khều đồng lửa, lúc này mới nằm xuống chuẩn bị đánh một giấc ngon lành, nhưng Hồng Mao Quái vật đang ngồi một góc lại tựa hồ không buồn ngủ, chỉ trầm mặc ngồi bên đồng lửa, đầy mặt ưu thương ôm lấy hai tay.

Hàn Kính Tùng cũng không biết, nét ưu thương khắc sâu trên mặt đối phương đều là do cơn đói gây ra.

“Ta ngủ đây, có chuyện gì thì gọi ta.”

Hàn Kính Tùng nói xong, vừa nằm xuống đã lập tức ngủ hô hô.

Hồng Mao Quái vật nuốt nuốt nước miếng, đôi mắt giả hoạt chuyển chuyển, trong đầu tính toán xem thời điểm nào là thời cơ tốt nhất để ăn thịt người kia.

Bên ngoài sơn động, gió tuyết rít gào đầy cô độc, trong sơn động chỉ có tiếng ngáy của Hàn Kính Tùng đầy tịch mịch, cùng với âm thanh đói bụng của Hồng Mao Quái vật.

Hồng Mao Quái vật chờ một lúc lâu cuối cùng nhịn không được, sờ sờ cái bụng kẹp lép, tha cái chân bị thương lạng lẽ bò đến bên người Hàn Kính Tùng. Y nhìn bộ dáng đối phương đang ngủ say, cắn môi, vẫn là có chút không đành lòng khi nghĩ đến việc ôm đối phương ăn luôn.

Nhưng là bản thân thật sự rất đói a.....

Thứ duy nhất khiến y ăn vào không bị tiêu chảy là hoa tươi của nơi này, nhưng hết mùa cũng đã sớm héo tàn, trừ hoa ra, y hoàn toàn không tìm được thứ gì có thể ăn, bất quá người này nhìn bộ dáng thực sự mỹ vị, tốt xấu gì cũng phải thử xem.

Nghĩ đến đây, Hồng Mao Quái vật cuối cùng bỏ qua rất nhiều cố kị, thứ duy nhất khiến y suy nghĩ là nên bắt đầu ăn từ chỗ nào?

Tuy rằng Hàn Kính Tùng so với Hồng Mao quái vật nhỏ hơn một chút, nhưng cũng là sinh vật lớn nhất Bắc Lục mà Hồng Mao Quái vật từng gặp qua.

Hồng Mao Quái vật nghĩ nghĩ, dứt khoát cúi đầu đem ngón tay Hàn Kính Tùng ngậm vào miệng, chỉ là khi cảm xúc cứng rắn của xương cốt từ ngón tay chạm đến môi y hình thành rõ rệt, khiến y không dám cắn, cũng không muốn cắn.

Có xương, Hồng Mao Quái vật không thích, thế nhưng y lại thích cảm giác ngậm ngón tay đối phương, bởi vì cảm giác khi Hàn Kính Tùng sờ sờ y thật sự rất thoải mái.

Hồng Mao Quái vật vẫn đem ngón tay Hàn Kính Tùng đang ngậm trong miệng ái muội mút một cái, cuối cùng vẫn là cẩn thận nhả ra khỏi miệng.

Đối mặt với Hàn Kính Tùng đang ngủ say, Hồng Mao Quái vật rất là rối rắm, hần nghĩ nghĩ, người này đối xử với mình cũng không tính là xấu, như vậy mình chỉ ăn một bộ phận nhỏ nhỏ để no bụng liền tốt rồi.

Thế nhưng vô luận là tay hay chân hay đầu của đối phương, đối với suy nghĩ của Hồng Mao Quái vật vẫn là bộ phận lớn rồi.

Rơi vào đường cùng, Hồng Mao Quái vật quyết định lại tìm trên người đối phương xem còn có địa phương nào có thể ngoạm không.

Lúc này, Hàn Kính Tùng ngủ y hệt heo chết một chút cũng không phát hiện có người lột quần áo trên người ra, hần chỉ cảm giác trên cơ thể có chút ngứa, nhưng mắt cũng không chịu mở một cái liền xoay người, tiếp tục liên tưởng đến Quế Hoa muội trong mộng.

Hồng Mao Quái vật thuận lợi lột quần áo Hàn Kính Tùng, bên cạnh đồng lửa đang cháy bập bùng, lung lay rung động.

Y nhìn nhìn đầu vú phần hồng trên lồng ngực đối phương, cảm thấy nó thật sự quá nhỏ, còn chưa đủ nhét kẽ răng, thế nên chỉ vùi đầu dùng đầu lưỡi liếm liếm, cảm nhận hương vị bình thường, nhưng sau đó, đôi mắt khát vọng liền rơi xuống khổ hạ Hàn Kính Tùng.

Chỗ đó nhìn qua có cái côn thịt ngon miệng đâu.

“Cô ngô.....” Hồng Mao Quái vật nặng nề nuốt nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt thẳng tắp mà nhìn chăm chăm vào khổ gian cũng đang say ngủ cùng với Hàn Kính Tùng.

Tốt, liền ăn cái đó đi, khổ người đối phương lớn như thế, thiếu một khối nhỏ nhỏ như vậy chỉ sợ cũng không tính là gì.

Vừa tưởng tượng như vậy, Hồng Mao Quái vật liền cảm thấy nhẹ lòng, thậm chí, gương mặt lạnh lùng của y cũng chậm rãi lộ ra một nụ cười vừa lòng.

“Ngao ngô.....”

Đôi mắt vàng kim hơi hơi nheo lại, Hồng Mao Quái vật cẩn thận đem phần thân của Hàn Kính Tùng ngậm vào miệng, cái côn thịt này nhìn qua mỹ vị quả nhiên đáp ứng yêu cầu của y, vừa ngậm vào trong miệng liền mang lại một loại khí tức bản thân yêu thích.

Đang lúc Hồng Mao Quái vật định một ngụm lớn cắn đứt côn thịt, rồi liền lập tức bỏ trốn mất dạng, y bỗng nhiên cảm thấy côn thịt biến lớn.

“Ngô.....”

Hồng Mao Quái vật ngậy người, y không dám tin khi cảm thấy thứ đó trong miệng bắt đầu trở nên cứng rắn, đồng thời cũng ngửi được càng nhiều khí tức mà bản thân yêu thích, loại khí tức có thể mê hoặc tâm trí con người, nhanh chóng khiến cả người y cũng dần nóng lên theo.

Đối mặt với biến hóa này, Hồng Mao Quái vật liền làm ra một quyết định, quyết định này chính là: Y muốn chờ cái căn côn thịt này đến khi dài nhất, lớn nhất mới cắn đứt, để tránh chịu thiệt. (N/A: Tiểu thụ thông minh nhất quả đất. Thương ẻm quá.)

Rất nhanh sau đó, Hồng Mao Quái vật liền phát hiện một bí quyết, muốn cho căn côn thịt trong miệng trở nên càng thô, càng dài, chỉ cần dùng sức vừa liếm vừa hấp là được.

Thế là y bắt đầu co rút lại cổ họng, để có thể đem côn thịt trong miệng nhét vào sâu hơn, đồng thời y cũng linh hoạt sử dụng miệng lưỡi, từng chút một an ủi căn côn thịt đang thỉnh thoảng run rẩy trong miệng mình, trong lòng tràn đầy chờ mong cái căn này nọ của đối phương có thể lớn đến mức độ khiến y ăn no no trong thời gian tới.

Hàn Kính Tùng là một người đánh cả giỏi, cũng là một người giả ngủ rất tốt.

Mặc dù cơ thể hắn hiện tại đã bị người lột sạch quần áo, mặc dù tiểu tổ tông giúp hắn nối dõi tông đường đang bị một Hồng Mao Quái vật ngậm trong miệng — hắn vẫn có thể ngủ như vậy ngon lành, bởi vì hắn đang mơ một giấc mơ.

Trong giấc mộng hư vô kia, Hàn Kính Tùng mơ thấy Quế Hoa muội ở cách vách, hắn phồng lên dùng khí cầm lấy đôi tay ngọc thanh thoát, quả nhiên giống như hắn tưởng tượng cảm xúc mềm mại, mượt mà, tiếp theo Quế Hoa muội mỉm cười ngưỡng ngừng, thân thể mềm mại liền dựa vào trong lòng Hàn Kính Tùng.

Giấc mơ này không phải giấc mơ bình thường, mà là một hồi mộng xuân.

Cho nên trong lúc Hàn Kính Tùng mơ thấy Quế Hoa muội hầu hạ hắn, nhịn không được liền cúi đầu phát ra một tiếng rên rỉ.

Điều này làm cho Hồng Mao Quái vật đang cẩn thận vừa ngậm vừa liếm phân thân Hàn Kính Tùng liền hoảng sợ, đôi mắt lảng lảng nhìn đến Hàn Kính Tùng không biết vì sao lại phát ra tiếng rên, liền ra sức liếm láp cái côn thịt nóng bỏng trong miệng.

Bởi vì y muốn nhanh chóng cắn một ngụm no bụng rồi mới nhanh chóng chạy trốn.

Thế nhưng y thật sự quá tham lam, tưởng rằng khi được bản thân vừa liếm vừa hấp, cái căn này nọ sẽ càng lúc càng lớn càng thô, lại không chú ý chủ nhân của căn côn thịt bởi vì quá hưng phấn mà bình tĩnh.

“Ách.....”

Đang trong cơn mơ dục hỏa đốt người từ từ mở mắt, Hàn Kính Tùng miệng khô lưỡi khô cả người căng thẳng, chỉ cảm thấy từ bắp đùi hướng lên trên cả người đều tràn ngập một cảm giác tê dại tuyệt vời, phân thân ở khổ gian tựa hồ bị bao bọc bởi một địa phương ấm áp và ướt át dị thường, còn có một cái gì đó mềm mại đang chậm rãi liếm qua nơi đỉnh mẫn cảm.

Ban đầu, Hàn Kính Tùng hoảng hốt tưởng Quế Hoa muội đang ở trong lòng mình hầu hạ là sự thật, nhưng rất nhanh sau đó, hắn lại chậm rãi nhớ lại bản thân còn đang bị mắc kẹt tại băng nguyên Bắc Lục.

Chuyện gì đang xảy ra? Hàn Kính Tùng cố gắng hít thở, chống tay ngồi dậy, liền lập tức thấy được một quái vật đang vô cùng chuyên chú phủ phục tại khổ gian của hắn.

Mái tóc đỏ như máu lò xo quét qua hai bên đùi non, che đi gương mặt của đối phương, thế nhưng Hàn Kính Tùng đương nhiên vẫn biết đối phương đang làm cái gì.

Hắn nghĩ muốn ngăn cản, nhưng bên hông lại ngứa cực kỳ, hắn muốn nói gì đó, nhưng âm thanh vừa ra đến cửa miệng lại biến thành rên rỉ.

“Ngô.....” Hàn Kính Tùng gian nan thở dốc, một bên chịu đựng đối phương đang dốc hết khả năng có thể chăm sóc huynh đệ của mình, một bên oán hận nói: “Uy..... Ta từng nói với người ta thịt ta không thể ăn!”

Thông minh như Hàn Kính Tùng, đương nhiên sẽ không cho rằng một người chưa được khai hóa như Hồng Mao Quái vật lại chịu ủy khuất, hẳn lại nghĩ đến cái nhìn chăm chăm đầy tham lam đến mức chảy nước miếng của Bắc Lục dị thú trước khi đi ngủ.

Hồng Mao Quái vật vốn đang chuyên chú vừa nghe đến thanh âm của Hàn Kính Tùng, đôi mắt vàng kim liền trừng lớn, y khẩn trương ngẩng đầu, miệng vẫn ngậm phân thân Hàn Kính Tùng, đến lúc này, vẫn tham lam không chịu nhả ra.

“Ngô.....”

Nhục còn vẫn không ngừng phân bổ ra chất lỏng ngon miệng khiến Hồng Mao Quái vật tiếc nuối không dám cắn đứt, y phát hiện được cơn thịnh này có chỗ tốt, tại cái lỗ nhỏ phía đầu cơn thịnh chảy ra một chất lỏng thật sự rất thích hợp khẩu vị của mình, nếu bây giờ cắn mất, chỉ sợ sau này sẽ không còn đồ ngon để nhắm nháp.

Hồng Mao Quái vật mang gương mặt tràn đầy thất lạc, y biết khi Hàn Kính Tùng tỉnh, cái tâm nguyện có thể ăn no liền thất bại. Kim lòng không được, y lại nuốt nuốt nhục còn đang bị bản thân ngậm trong miệng, không cẩn thận liền hút nó vào chỗ sâu bên trong cổ họng kẹp lấy.

Nào ngờ một kẹp này khiến Hàn Kính Tùng triệt để thất thần, bị cái loại nóng bỏng và chặt chội bao bọc lấy cuối cùng cũng khiến hắn thất thủ mà bất tỉnh.

Một cổ tinh trọc đặc quánh hoàn toàn bắn vào bên trong cổ họng Hồng Mao Quái vật, mà Hàn Kính Tùng cũng liền rên rỉ ngã xuống.

Đến khi Hàn Kính Tùng lần nữa mở mắt, khóe mắt hắn có thêm một giọt lệ, một giọt lệ này là vì Quế Hoa muội trong lòng hắn mà rơi.

Hắn giữ thân hai mươi lăm năm xử nam, cư nhiên tại cái nơi quanh năm băng lãnh này, bị một Hồng Mao Quái vật cùng giới tính với mình đoạt mất.

Hàn Kính Tùng xấu hổ và giận dữ vội vàng bò dậy, vậy mà lúc này Hồng Mao Quái vật vừa mới đoạt đi thân xử nam của hắn cư nhiên còn không biết sống chết tiếp tục liếm lộng phân thân mới tiết qua một lần, thậm chí còn vươn đầu lưỡi từng chút từng chút một liếm hết bạch trọc vẫn còn dính trên đỉnh cơn thịnh.

Cái bản tính dâm dăng mà tham lam, khiến người ta nhìn như thế nào cũng cảm thấy hận!

“Lăn!” Hàn Kính Tùng gầm lên một tiếng, thuận tay chộp lấy lưới đánh cá tự làm.

Từ khi nhận thức được lục địa Bắc Lục đến nay, chưa bao giờ Hồng Mao Quái vật được ăn một thứ gì đó cảm thấy ngon lành chùi chùi khóe miệng, sau khi nhìn thấy đối phương thực sự nổi giận, vội vàng thối lui vào một góc.

Hồng Mao Quái vật tưởng bản thân đến cùng vẫn không cần bị thương hắn, đối phương lấy lý do gì để sinh khí với mình đâu?

Đối với một quái vật lấy dâm dịch làm thức ăn mà nói, đương nhiên đâu có hiểu được tầm quan trọng của trinh tiết

“Cô ngô.....”

Hồng Mao Quái vật hơi hơi nhăn mày, nhìn Hàn Kính Tùng đang dần trở nên hung thần ác sát, đáy lòng liền cảm thấy kinh hoàng, y rất sợ chính mình bị lưới đánh cá trùm lên, rồi bị người lôi lên giá nướng, nướng ăn luôn.

Sau đó, Hàn Kính Tùng liền tiếp mắng chửi để trút ra sự xấu hổ cùng phẫn nộ, hắn vung lưới đánh cá, cơ thể trần trụi đối diện cùng Hồng Mao Quái vật cũng đang trần trụi bị ánh lửa hắt lên đỏ bừng.

“Người, tên hỗn đản này, ta đã nói ta không thể ăn, người còn xằng bậy cái gì?!”

Hồng Mao Quái vật bất đắc dĩ ngẩng đầu, vẻ mặt bị thương mà cổ quái, hắn một tay gom lại mái tóc đỏ sậm đang tán loạn, một tay nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng rắn chắc, vô thanh đối với Hàn Kính Tùng nói rằng –hắn thật sự rất đói bụng, là bất đắc dĩ.

Đối mặt với một quái vật không thể nói chuyện như người bình thường, hơn nữa đầu óc tựa hồ cũng có chút vấn đề, Hàn Kính Tùng vẫn là nản lòng buông lưới đánh cá xuống.

Ở bên cạnh, đồng lửa đang vào lúc cháy to nhất, thanh âm tí tách giống như vắt ngang giữa tịch mịch cùng im lặng của hai người.

“Ai.....” Hàn Kính Tùng thở dài một tiếng, liếc mắt nhìn Hồng Mao Quái vật đang co rúc vào một bên, chỉ có thể cười cười tự giễu “Không nghĩ tới ta như thế lại chỉ có thể ở cùng một quái vật.”

Lúc này, thần sắc Hàn Kính Tùng nhìn qua có chút đặc biệt ưu thương, Hồng Mao Quái vật chớp chớp đôi mắt, ánh mắt vàng kim lập tức toát ra một phần áy náy cùng thương hại, đồng tình.

Y cô ngô xê dịch qua, môi nhẹ nhàng áp lại, y thích khí tức của người này, cũng thích hương vị của đối phương, đây là hương vị mà những sinh vật khác tại Bắc Lục không thể khiến cho y như vậy rung động.

Thấy Hồng Mao Quái vật nhích lại gần, Hàn Kính Tùng cũng không tiếp tục hung y, hấn nhận mệnh, tại địa phương không người sinh sống, cũng chỉ có quái vật này tựa hồ còn có khả năng trở thành đồng bạn của mình, trừ y ra, không thể bảo hấn đi coi tuyết hồ cùng tuyết hầu ngoài kia làm bằng hữu được.

Thế nhưng mỗi hận khi lần đầu tiên bị đoạt đi thì không thể cứ như vậy bỏ qua.

Đột kích thích vừa rồi đã châm vào lòng Hàn Kính Tùng một mối lửa hừng hực, đó là lửa báo thù, cũng là lửa nóng dục vọng.

Hấn liếc xéo Hồng Mao Quái vật đang cẩn thận tới gần chính mình, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, bỗng nhiên thò tay bắt lấy mái tóc màu đỏ sậm.

“Người, gia hỏa này, còn dám lại gần đây? Thật là nghĩ ta không dám ăn người sao?”

Hồng Mao Quái vật bị ép ngẩng đầu lên, gương mặt mang hình dáng đoan đoan chính chính, một chút cũng không giống với một dị thú Bắc Lục vừa ngốc vừa trì độn.

Thế nhưng y quả thật lại là Dị Thú Bắc Lục vừa ngốc vừa trì độn, cho nên khi y cảm thấy trong lời nói của Hàn Kính Tùng tràn ngập nguy hiểm, vẫn là ngốc hồ hồ bỏ lại gần.

Đôi bàn tay với những móng vuốt sắc bén chậm rãi nâng lên, thật cẩn thận vuốt ve mặt Hàn Kính Tùng. Đôi mắt y nhìn Hàn Kính Tùng hết sức chuyên chú, chuyên chú đến mức Hàn Kính Tùng cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Người..... Muốn làm cái gì?” Hàn Kính Tùng hơi hơi buông lỏng tay, những sợi tóc đỏ sậm từng chút từng chút một theo ánh lửa bập bùng mà rơi xuống, rối tung, thật sự xinh đẹp.

Hồng Mao Quái vật cúi đầu rên rỉ một tiếng, nhẹ nhấc thất lưng, cổ duỗi ra, cánh môi mềm mại liền áp lên miệng Hàn Kính Tùng.

Đây là một hành vi trong tiềm thức, Hồng Mao Quái vật cũng không biết vì cái gì bản thân y lại muốn làm như thế, y chỉ cảm giác nếu làm như thế, tâm tình của y sẽ cảm thấy tốt hơn, nói như vậy, tâm tình của đối phương cũng sẽ tốt lên theo.

5. Chương 5

Gia hỏa này thật đúng là được một tác lại muốn tiến thêm một bước a! Cướp đi trình tiết phía dưới của mình không tính, ngay cả nụ hôn đầu tiên của mình cũng muốn lấy luôn!

Hàn Kính Tùng giật mình trừng mắt, lẳng lẳng nhìn Hồng Mao Quái vật đang ôm ghì lấy đầu hấn, lúc này, hấn cuối cùng cũng nghĩ ra điều gì đó, gia hỏa này, chẳng lẽ thích hấn?

Hấn rất muốn đẩy cái vật cồng kềnh trên người ra, thế nhưng đối phương lại nhanh chóng ôm ghì lấy hấn, mà cái hôn kia vẫn tiếp tục dây dưa kèm theo sự ôn nhu, tựa như nụ hôn của Quế Hoa muội mà bình thường hấn vẫn thường tưởng tượng.

Có một hương vị thần nhiên thoảng qua chớp mũi, khiến tâm hồn hắn bắt đầu xao động muốn trầm mê trong đó, đôi tay đang ôm lấy má hắn cũng mang lại sự ấm áp, thật sự khiến hắn hi vọng cứ kéo dài tình trạng này trong chốc lát, còn cái lưỡi tham lam kia đã hoàn toàn thò vào trong miệng hắn, không ngừng khiêu khích hắn dây dưa, tựa như muốn đem linh hồn của hắn men theo cổ họng mà câu mất.

Hàn Kính Tùng từ trong hưởng thụ rên rỉ một tiếng, cả người lại bắt đầu cảm nhận được tình dục nóng bỏng như giấc mộng vừa này.

Nhưng đối với người cùng giới tính, vì cái gì bản thân hắn sẽ có cảm giác xúc động như vậy đâu?

Hàn Kính Tùng nhú mày, từ trong dây dưa gần bó với đối phương, chậm rãi điều tiết hơi thở.

Hắn buông lỏng bàn tay đang nắm lấy quần áo, kim lòng không được đưa tay men theo cái lưng rộng lớn của Hồng Mao Quái vật, ôm lấy cái cổ thon dài của y.

Quần không được? Dù sao cũng đã mất đi thân xử nam, tại nơi Bắc Lục này lại càng không có khả năng có nữ nhân xuất hiện, bản thân hắn cũng không thể cảm dục đến chết được.

Hàn Kính Tùng nhắm mắt nhớ lại nam phong đông cung đồ trước kia không cần thận nhìn phải, lúc này mới cảm giác được nguyên lai nam với nam cũng có lạc thú đáng nói.

Tỷ như hiện tại, hắn cũng rất hưởng thụ khi cùng với quái vật cùng giới tính hôn mê.

“Cô ngơ.....”

Hồng Mao Quái vật sau khi bị kéo vào một nụ hôn dài, lúc này mới buông Hàn Kính Tùng ra, gương mặt y nhìn thoáng qua lạnh lùng u buồn, lúc này cũng có vài phần ấm áp cùng thỏa mãn.

Hàn Kính Tùng cố gắng ổn định nhịp thở, khô nóng trên thân thể lại không có giảm bớt.

Hắn nheo nheo mắt, thân thủ thay Hồng Mao Quái vật lấy ra sợi tóc dính bên má, cong cong khớp ngón tay cọ cọ hai gò má nóng bỏng của đối phương.

“Người vì cái gì lại thích ta?”

“Ngao ô.....”

Hồng Mao Quái vật cong miệng vui vẻ cười một thoáng, y có thể cảm thấy tâm tình người đối diện có vẻ dịu đi liền sung sướng, xem ra, chính mình cuối cùng không cần lo lắng bị đối phương đem nướng lên ăn.

Hàn Kính Tùng xem y trừ vài cái âm tiết không rõ ràng, chỉ biết ngây ngô cười, cảm giác sâu sắc bản thân thật sự đang nói chuyện với một đứa nhỏ không biết gì. (N/A: Coi người ta là đứa trẻ không biết gì mà dám đề người ta ra ăn, thật sự không chấp nhận được >.<>

Hắn gãi gãi cằm đối phương, dừng lại nhìn đôi mắt vàng kim xinh đẹp, sau khi hít thở sâu, nhớ đến những hình ảnh trong đông cung đồ một chút rồi đem Hồng Mao Quái vật đẩy ngã ở trên mặt đất. Hàn Kính Tùng thừa cơ ngồi chồm hổm trên người Hồng Mao Quái vật, một tay đặt trên lồng ngực đối phương, một tay nắm đến căn mệnh căn của đối phương mà hắn hâm mộ.

“Là người khiêu khích ta trước, vậy người hôm nay cũng đừng nghĩ bảo vệ được trinh tiết.”

Kì thật ai biết Hồng Mao Quái vật dâm đảng này đến cùng có hay không ý thức được trinh tiết là gì, bất quá Hàn Kính Tùng cũng chỉ nói cho có, dù cho nơi này không có đạo đức trói buộc như ở Trung Lục, hắn vẫn phải tìm lấy một lý do để có thể “ăn” quái vật này.

Đây là lần đầu tiên Hàn Kính Tùng làm với người cùng giới, hắn cố gắng nhớ lại hình ảnh trong nam cung đồ Long Dương Thập Bát thức năm đó từng được nhìn lén qua, sau một hồi đỏ mặt, đem phần thân của chính mình để vào hậu huyệt của đối phương.

Hồng Mao Quái vật liền như thể rảnh tay rảnh chân nằm trên mặt đất, ánh mắt mê mang nghi hoặc nhìn hắn, nhưng lại không làm bất cứ hành động phản kháng nào, thậm chí khi ngón tay của Hàn Kính Tùng dò dẫm ở nơi riêng tư, lại nở một nụ cười si mê.

Dâm đảng, thật sự dâm đảng.

Đây là đánh giá của Hàn Kính Tùng đối với quái vật dưới thân.

Khi phân thân của hắn chạm vào hậu huyệt của đối phương, hắn rõ ràng cảm thấy huyết khẩu đóng chặt kia bắt đầu từng chút từng chút một co rút, tựa hồ muốn mình nhanh chóng tiến vào.

Hắn vốn tưởng rằng bản thân làm chuyện này với Hồng Mao Quái vật là muốn trừng phạt y, lại không nghĩ rằng, đối phương chỉ xem nó như một hồi hưởng thụ.

Thế nhưng Hàn Kính Tùng lúc này đã là tên đã lên dây cung, không thể không bắn. Hắn hít sâu một hơi, đem phân thân đang cứng rắn dần dần co sát tại huyết khẩu đối phương, rồi mới thử chậm rãi đi vào.

Trong lúc tiến vào, Hàn Kính Tùng căng thẳng, hắn gắt gao cảm phần eo rắn chắc của đối phương, trong lòng nghĩ nghĩ, nếu không phải lần đầu tiên của hắn, sợ vạn nhất xảy ra vấn đề với cái căn mệnh, nhất định phải đem quái vật đã đoạt đi trình tiết của mình thao đến chết. (N/A: Người ta giao lần đầu cho người nào đã tính toán gì đâu, sao người cứ tính toán trình tiết cái ấy ấy nhể --)

Đương nhiên, liên tính không phải lần đầu tiên, Hàn Kính Tùng cũng không có khả năng khiến Hồng Mao Quái vật muốn sống không được muốn chết không xong, bởi vì bản tính của đối phương căn bản vốn là dâm thú.

Khi vật cứng nóng bỏng tiến vào hậu huyệt, thân thể Hồng Mao Quái vật liền sinh ra một loại cảm giác kì dị, đó là một loại cảm giác tê dại đến run rẩy, rồi chuyển dần thành khoái cảm, cảm nhận một loại lạc thú chưa từng được trải qua.

“Ngao ô.....”

Khoái cảm thật lớn ăn mòn thần trí Hồng Mao Quái vật, y há miệng rít gào thay thế rên rỉ lúc trước, mà thân thể y cũng bắt đầu vận vẹo có tiết tấu, đối với Hàn Kính Tùng càng thêm chủ động tác cầu đối phương xâm nhập cùng trều sáp.

Đối với sinh hoạt vợ chồng, Hàn Kính Tùng sắm vai người chủ động tiến vào thân thể Hồng Mao Quái vật đang nằm dưới, vốn không biết phải làm sao, lại không ngờ đối phương ngược lại động trước, từng bước từng bước dẫn hắn vào tình dục mà trước nay chưa từng được cảm nhận.

“Ngô!”

Hàn Kính Tùng nhắm mắt lại, phần eo lay động theo tiết tấu không ngừng vận vẹo của đối phương, mà phân thân lửa nóng sớm bị một loạt ma sát bên trong nơi nào đó hấp dẫn, cũng bắt đầu không ngừng trều sáp.

Hắn vốn dĩ thấy hậu huyệt đối phương từ ban đầu co rút gấp gáp, còn tưởng rằng bản thân trong chốc lát phải cẩn thận, sợ hỏng đi căn mệnh tử.

Ai biết sau khi đi vào mới phát hiện hậu huyệt này như vậy co giãn, ẩm áp, vừa vận lại ôn nhu bao bọc cả căn khí cụ của chính mình, còn có thể phân bố ra một ít chất lỏng bôi trơn, khiến cho bản thân càng thêm thoải mái mà phát tiết dục hỏa cuộn cuộn.

Tuy rằng quái vật này đôi lúc làm ra những sự tình khiến hắn có chút dở khóc dở cười, thế nhưng khối thân thể này lại có thể nói là tuyệt vời đến cực hạn.

Quả nhiên không hổ là Bắc Lục dị thú trong truyền thuyết!

“Ô ô.....”

Hàn Kính Tùng càng lúc càng hưng phấn trều sáp bên trong, biểu tình Hồng Mao Quái vật cũng theo đó mà trở nên càng mê ly, y nhắm chặt mắt, miệng cũng khe khẽ mở, không ngừng mà phát ra âm thanh rên rỉ dễ nghe cùng với tiếng nức nở nho nhỏ, thẳng đến khi nước miếng trong suốt từ khóe miệng của y tràn ra.

Mà màu da lúa mạch sớm đã phủ đầy màu phấn hồng của tình dục, hai đầu vú tịch mịch đứng sừng sững giữa ánh lửa ẩm áp đang bao trùm bầu không khí, khiến y không nhịn tự mình dùng tay xoa bóp lấy nó.

“A ô a ô.....”

Tại khoảnh khắc Hàn Kính Tùng bắn mạnh vào trong cơ thể kia, vẻ mặt Hồng Mao Quái vật đã hoàn toàn mê loạn lập tức thở nặng nề hai tiếng, y giãy dụa ngắc đầu, gương mặt tràn ngập xuân sắc nhìn Hàn Kính Tùng, mi phong nhú chặt cuối cùng chậm rãi giãn ra, gương mặt anh tuần dần dần nở nụ cười thỏa mãn.

Chất lỏng bạch trọc từ địa phương hai người kết hợp tràn ra, Hàn Kính Tùng mệt mỏi nằm sấp lên lồng ngực của Hồng Mao Quái vật.

Trên ý nghĩa, đây là lần đầu tiên chân chính của hắn, liền như thế mang ra hầu hạ gia khỏa dâm dăng này.

Thân thể đối phương thực ấm áp, cho dù bản thân hắn không mặc quần áo, trần truồng nằm trong lòng Hồng Mao Quái vật cũng không cảm giác thấy lạnh, Hàn Kính Tùng nhịn không được đem đối phương ôm chặt hơn một chút, thật sự là một khối thân thể thoải mái.

Bỗng nhiên, hắn ngắc đầu có chút dăm chiêu nhìn Hồng Mao Quái vật vẫn đang cúi đầu thở dốc, gương mặt đối phương mang đầy vẻ ngốc ngếch nhưng lại yên tĩnh an tường.

“Thật sự là đứa ngốc.” Hàn Kính Tùng lắc đầu cười.

“Cô ngô.....”

Hồng Mao Quái vật cũng toét miệng cười theo, cánh tay thon dài cũng lặng lẽ vươn lại gần, đem Hàn Kính Tùng đang ghé vào lồng ngực mình nhẹ nhàng ôm lấy, thật giống như tuyên cáo muốn giữ lấy đối phương.

Hàn Kính Tùng không phải người không chịu trách nhiệm, hắn đã xác định bản thân kiếp này rất khó có cơ hội trở lại cố hương, cho nên cũng tính toán làm sao có thể cùng với Hồng Mao Quái vật có một cuộc sống tốt đẹp tại nơi quanh năm băng tuyết này.

Nằm trong lòng Hồng Mao Quái vật một đêm, Hàn Kính Tùng phát giác thân thể đối phương quả nhiên kì diệu.

Giữa tiết trời lạnh giá vẫn có thể bảo trì ấm áp, cho dù đông lửa đã tắt ngúm từ lâu, bản thân hắn ở trong lòng y lại cũng không hề cảm thấy lạnh, thật sự không khác gì một cái nệm ấm áp, liền tính không coi đối phương là bạn lữ, nhưng coi như là một cái nệm cũng không có gì không tốt.

Hàn Kính Tùng muốn đứng lên, nhưng lại phát hiện không sao thoát được cái ôm siết chặt của đối phương.

Rơi vào đường cùng, hắn đành dùng một cách.

Hàn Kính Tùng bóp chặt đầu vú Hồng Mao Quái vật, hung hăng véo véo, miệng kêu to “Buông ra, ta muốn rời giường!”

“Ngô.....”

Hồng Mao Quái vật đang ngủ ngon thì bị Hàn Kính Tùng chà đạp, cũng chậm rãi mở ra đôi mắt vàng kim mơ hồ, nhìn Hàn Kính Tùng đang trừng trừng nhìn mình, nhanh chóng buông lỏng hai tay.

Hàn Kính Tùng đứng lên mặc quần áo xong xuôi, lúc này mới một lần nữa đốt một đồng lửa, hắn liếc nhìn Hồng Mao Quái vật, đối phương cũng ngáp ngáp, vừa ngồi dậy vừa nhu nhu mắt.

Hồng Mao Quái vật trên chân bị thương nên vẫn có vẻ chật vật, y tha cái chân bị thương, một lúc sau mới đến được gần đồng lửa, nhìn Hàn Kính Tùng bên cạnh lại liếm liếm miệng. Tối hôm qua, sau khi bị đối phương làm như thế một lần, y cảm giác được cái bụng của mình dễ chịu hơn, thật giống như được ăn một loại thực vật ngon miệng.

Mà Hàn Kính Tùng vốn ăn không ngon, mặc không ấm, lại tiêu hao tinh lực, thần sắc tự nhiên không thể thoải mái được như Hồng Mao Quái vật.

Hắn sờ sờ quần thâm mát, tìm kiếm loanh quanh dưới chân, ngoại trừ mấy cái xương cá, nơi này chẳng còn gì có thể ăn được.

Trong khi Hàn Kính Tùng xách lưới đánh cá tìm kiếm trên băng nguyên xem còn loại thực vật nào có thể ăn, thì Hồng Mao Quái vật cũng tha cái chân bị thương lặng lẽ đi theo.

“Không phải nói ngươi ngoan ngoan ở nhà sao?”

Hàn Kính Tùng không kiên nhẫn từ hồ băng kéo lên một con cá, quay đầu lớn tiếng mắng Hồng Mao Quái vật vốn tự cho là không bị người phát hiện, đồng thời hấn cũng phi thường khiếp sợ năng lực khôi phục của đối phương, rõ ràng tối hôm qua, chân y còn bị thương nặng, hôm nay cư nhiên đã có thể đi lại, dị thú quả nhiên là dị thú, thể chất thật sự tốt không cần bàn cãi, cũng khó trách lại dám dâng như thế, cả người đều tràn đầy tinh lực đi.....

“Ngao ngô.....”

Hồng Mao Quái vật khe khẽ kêu một tiếng xa xăm, vẫn không biết tốt xấu theo lại gần, y thấy được đồng cá Hàn Kính Tùng vất trên mặt đất, hiểu kì lấy tay nghịch nghịch, giống như gặp một trò chơi vui vẻ.

Hàn Kính Tùng buông tiếng thở dài, cũng mặc kệ đối phương, lại xoay người kéo lên mấy con cá lớn, hấn vốn cùng quái vật bất đồng, đối phương tựa hồ ngoài tình dục thì luôn được giữ ấm, cuộc sống của hấn lại không phải chỉ có tình dục, hấn cần ăn, cần mặc, đương nhiên cũng cần một bạn lữ có thể an ủi bản thân hấn, xóa đi những tịch tịch cùng cô độc.

Cứ nghe Hồng Mao Quái vật ngao ngao ô ô, Hàn Kính Tùng cảm giác này không phải là một biện pháp, hấn bắt đầu thử dạy đối phương tiếng người, ý đồ đem gia hỏa ngốc ngốc này cải tạo thành một người bình thường có thể cùng hấn trao đổi sinh hoạt.

Trước khi Hàn Kính Tùng bắt đầu đem văn hóa cùng tri thức dạy cho Hồng Mao Quái vật đại ngu ngốc, hấn cho rằng đầu tiên cần giúp y lấy một cái tên, không thể mỗi ngày đều ư ử đến ư đi, thực sự không tiện.

“Nghe, người sau này liền gọi..... Liền gọi là Quế Hoa đi.”

Tuy rằng đời này đại khái không thể cùng Quế Hoa muối nắm tay nhau đến già, thế nhưng Hàn Kính Tùng vẫn tìm đến một phương thức an ủi để lừa dối chính mình rằng hấn đã mất đi thân xử nam.

“Cô ngô?” Hồng Mao Quái vật ngồi xổm trước mặt Hàn Kính Tùng, y nghi hoặc ngẩng đầu, ngóng trông nhìn Hàn Kính Tùng thần sắc nghiêm túc.

“Ta nói, từ giờ trở đi, tên người chính là Quế Hoa, Quế Hoa, người nghe hiểu được sao?”

“Quế.....Phát.....” Hồng Mao Quái vật cố sức bắt chước Hàn Kính Tùng, chậm rãi lý giải ý đồ của đối phương, lập tức lộ ra gương mặt đầy vui sướng.

6. Chương 6

Hồng Mao Quái vật cũng không biết Quế Hoa đến cùng là có ý nghĩa gì, y chỉ cảm giác cái tên này nghe rất êm tai mà thôi, cho nên mỗi khi Hàn Kính Tùng gọi một tiếng Quế Hoa, y sẽ ngay lập tức cao hứng mà chạy tới.

Sau một thời gian được Hàn Kính Tùng dạy dỗ, Hồng Mao Quái vật Quế Hoa vốn thiên tư thông minh đã chậm rãi học được một ít ngôn ngữ mà người Trung Lục thường dùng để nói chuyện.

Một ngày, Hàn Kính Tùng nhận đến phát hoảng ở trong sơn động đốt lửa sưởi ấm, hôn vành tai cùng tóc mai của Quế Hoa rồi dần dần triển miên một phen, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn nằm bên cạnh cơ thể ấm áp của Quế Hoa cùng y câu được câu mất.

“Cha mẹ người đâu?”

Nghĩ đến chính mình còn không biết đến thân thể của dị thú, Hàn Kính Tùng khó tránh khỏi sẽ suy nghĩ, trên lục địa Bắc Lục có khi nào còn có rất nhiều quái vật thân thể cường tráng nhưng lại ngốc ngốc giống Quế Hoa hay không?

Quế Hoa vừa ăn no, đang thản nhiên hưởng thụ hương vị của Hàn Kính Tùng, bỗng nhiên nghe Hàn Kính Tùng hỏi, vốn thần sắc đang cực kỳ hưởng thụ liền trở nên u ám.

“Không biết.” Y hiện tại mỗi lần chỉ nói được hai chữ, ngắn gọn mà sáng tỏ, thật sự giống tích tỵ như vàng.

“Vậy làm sao người ra đời?” Hàn Kính Tùng đối với lai lịch của Bắc Lục Dị Thú này vô cùng hiểu kì, lại tiếp tục truy hỏi.

Quế Hoa liếm liếm khoe miệng lưu lại một tia bạch trọc, nhớ lại bản thân bò ra khỏi hố băng, nói vậy đó là nơi y ra đời.

“Hố.”

Rồi ngày hôm sau, Hàn Kính Tùng liền được Quế Hoa dẫn đi, gặp được cái hố khiến hắn hiểu kì.

Đó là một cái hố băng không lớn, nhìn qua cũng không thể chứa được quái vật lớn như Quế Hoa.

“Người nói là người từ cái hố băng này đi ra à?”

“Cô ngô.....” Nghĩ đến thân thể của mình đơn độc, thần sắc Quế Hoa có vẻ có chút uể oải, y thấy Tuyết hồ sinh hài tử, những tiểu bảo kia thật sự hạnh phúc, có cha mẹ ở bên người chăm sóc, nhưng bên người mình chỉ có một cái hố to.

“Thật sự kỳ quái a, chẳng nhẽ người từ trong hố băng sinh trưởng rồi chui ra?”

Hàn Kính Tùng gãi gãi đầu, không khỏi nghĩ đến ý tưởng vừa nói, người dân Trung Lục vào mùa xuân sẽ đem mầm cây vùi vào đất, đến mùa thu liền có thể thu hoạch lương thực, bất quá trên lục địa Bắc Lục, cũng không biết có cái dạng mầm gì có tài năng có thể sinh ra một quái vật ngóc ngóc như vậy.

Nghĩ đến đây, Hàn Kính Tùng nhìn Quế Hoa bề ngoài lạnh lùng mà nghiêm túc, nhin không được vụng trộm nở nụ cười, gia khảo này nói đến cùng, bất quá là đứa nhỏ lớn xác.

Sau khi ở chung một đoạn thời gian, Hàn Kính Tùng coi như là lý giải được cấu tạo cơ thể của Bắc Lục Dị Thú Quế Hoa.

Quế Hoa thân thể so sánh với hắn cường tráng hơn bao nhiêu, hơn nữa năng lực phục hồi cũng đáng sợ đến kinh người, lần trước khi bị mũi tên sắt đâm vào bị thương nặng như vậy, nhưng không đến nửa tháng liền khép lại toàn bộ, hơn nữa kể cả sẹo cũng không nhìn thấy một cái.

Khiến cho Hàn Kính Tùng khó có thể tin được là Quế Hoa tựa hồ không cần ăn uống cái gì, chỉ cần cách vài ngày lại cùng hắn triển miên một phen liền có tinh thần mười phần.

Mỗi khi hắn nhìn thấy Quế Hoa tham lam đem một giọt trọc dịch cuối cùng liếm sạch sẽ, không tự chủ được liền nghĩ cấp cho cái dị thú dâm đẳng mà tham ăn này một biệt hiệu – Dâm Thú.

Chung quy đã lưu lạc tại cái địa phương hoang vu Bắc Lục này, Hàn Kính Tùng cũng chỉ còn biết lấy dũng khí mà khai triển một cuộc sống mới, mà cuộc sống mới của hắn đã chú định cùng một Dâm Thú có mái tóc màu đỏ sậm dây dưa.

“Đúng rồi, nhìn, chỉ cần sát vào nhau liền có thể châm lửa.”

Hàn Kính Tùng bắt đầu đem một ít sinh hoạt cơ bản dạy cho Quế Hoa, hi vọng đối phương có thể dần dần bị hắn cảm hóa để có thể trở thành một bạn lữ đủ tư cách.

Quế Hoa thật cẩn thận từ trong tay Hàn Kính Tùng nhận lấy đá đánh lửa, y hiểu kì nhìn nhìn cái món đồ chỉ cần ma sát vào nhau là có thể châm lửa, cũng học bộ dáng Hàn Kính Tùng sát sát chúng với nhau.

Quả nhiên, một tia lửa lập tức xông ra, Quế Hoa cao hứng khoa tay múa chân.

“Ngao ngô..... Ngao ngô.....”

Trong lúc Quế Hoa vừa cao hứng sát sát hòn đá đánh lửa vừa hoan hô, tia lửa tung tóe rơi xuống dưới, vừa lúc rơi xuống thấm da Tuyết Hồ Hàn Kính Tùng vừa vất vả xử lý xong, nháy mắt liền bùng cháy.

Trong sơn động chất đầy củi lửa cùng với da thú Hàn Kính Tùng nhặt được, thể lửa rất nhanh liền biến lớn.

Hàn Kính Tùng đang ngồi bên chế công cụ, khi ngửi được mùi thối của da hồ đã chạm, hắn giật mình nhìn hai tấm da hồ đang bốc khói, rồi dần dần ngọn lửa cũng lan ra.

“Chạy mau!”

Hàn Kính Tùng bỏ lại đồ vật trên tay, nhanh chân liền chạy, Quế Hoa cũng biết tình hình không ổn, đỏ mặt cũng chạy theo Hàn Kính Tùng ra ngoài.

Hai người thợ hồng học đứng ở cửa động nhìn ánh lửa lờ lờ bên trong, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Người tuyệt vọng nhất vẫn là Hàn Kính Tùng, hẳn thật vất vả trải qua thiên tân vạn khổ mới đem sơn động cải tạo thành một nơi miễn cưỡng có thể ở được, lại bị Quế Hoa hủy đi trong vòng một phút.

Hắn thống khổ nhìn lửa cháy càng lúc càng lớn, quay đầu hung hăng trừng Quế Hoa.

“Người, tên hỗn đản này!” (N/A: Sao em nữ phá bỏ công sức xây dựng ngôi nhà tênh êu của chồng em)

“Cô ngô.....” Quế Hoa hoảng sợ, nhanh chóng cắn móng tay của mình, đầy mặt áy náy cúi đầu.

Suốt đêm, Hàn Kính Tùng dẫn Quế Hoa đạp qua gió tuyết tại băng nguyên đi nửa ngày, mới tìm được một huyệt động mới tại bờ biển.

Thế nhưng huyệt động lạnh lẽo bên trong khiến Hàn Kính Tùng muốn có một cái gì đó để sinh hoạt cũng không được, củi lửa dùng để sưởi ấm, tắm da Tuyết Hồ để làm chăn nệm, cũng chẳng có lấy một miếng cá khô, trừ phía sau có một quái vật ngoắc ngoắc theo đuôi, hẳn đã hai bàn tay trắng.

Hàn Kính Tùng có chút tuyệt vọng đứng ở giữa hang động lạnh lẽo, cơ thể đông lạnh run rẩy khiến hắn vô lực, cũng lười mắng Quế Hoa thêm một câu.

Quế Hoa tựa hồ nhìn ra Hàn Kính Tùng đang cảm thấy lạnh, y chủ động đi tới, từ phía sau ôm lấy cơ thể đang lạnh đến phát run của Hàn Kính Tùng, ưu thương mà nức nở bên tai đối phương.

Ban đêm, độ ẩm giảm bớt khiến không khí ở Bắc Lục trở nên rét lạnh, Hàn Kính Tùng cho dù chán ghét Quế Hoa đã thiêu trụi chỗ ở của chính mình, cũng không có biện pháp cự tuyệt cái ôm ấm áp của đối phương.

Hắn tựa vào trong lòng Quế Hoa, mệt mỏi chậm rãi chìm vào giấc ngủ, ngửi hương vị thảo nhiên trên người Quế Hoa, Hàn Kính Tùng mơ một giấc mộng đẹp. (N/A: Không hiểu sao tôi bị ghét nhục công, dựa vào lòng thụ, chả có ý thức thăng làm chủ gia đình gì cả. >.<>)

Hắn mơ thấy bản thân nằm trên một cái giường ấm áp, bên cạnh là ái nhân, mà một bên còn lại là con hắn đang chìm trong giấc ngủ.

Cuối cùng, ở trong mộng, nằm trong lòng Quế Hoa ấm áp, giấc mơ vợ con ấm áp quây quần của Hàn Kính Tùng cũng được thực hiện trong chốc lát.

Quế Hoa gắt gao ôm Hàn Kính Tùng, y khó hiểu nhìn đối phương dần dần nở nụ cười, chính mình cũng nhoeo miệng cười theo.

Tại nơi rộng lớn này, chưa từng có người nào đối với y dễ chịu như vậy, đặt tên cho y, dạy cho y nhiều điều ngạc nhiên khác, trọng yếu nhất là trong lúc y không tìm thấy thực vật để ăn thì hắn uy nọ y. Cho nên Quế Hoa đối với Hàn Kính Tùng trong lòng không chỉ tràn ngập cảm kích, còn tràn ngập một loại cảm xúc khác không rõ ràng, thế nhưng lại biết rõ ràng nó là cảm tình.

Quế Hoa vươn lưỡi, nhẹ nhàng mà liếm lên gương mặt đang ngủ say của Hàn Kính Tùng, lấy hành động này biểu đạt tình yêu nồng nàn của chính mình đối với cá nhân này.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Kính Tùng bị Quế Hoa liếm đầy mặt nước miếng cuối cùng cả người nóng nực mà tỉnh lại, hắn lau lau gương mặt dính dính, nhất thời cảm thấy ghê tởm sây sác, nhưng Quế Hoa tới hôm qua còn ôm hắn lại không biết đi đâu/ Vì cái gì thân thể hắn lại cảm thấy nóng cùng xao động?

Hàn Kính Tùng nhú nhú mày, còn chưa ý thức được đây đều là tai họa do nước bọt của Quế Hoa gây nên, hắn đứng lên, mới vừa đi đến cửa động, liền bị một cơn gió lạnh thấu xương thổi cho cả người phát run, xao động trong lòng cũng giảm đi rất nhiều.

Không nhìn thấy bóng dáng Quế Hoa, Hàn Kính Tùng có chút lo lắng cho đối phương, sáng sớm như thế, cái gia hỏa kia ngoắc ngoắc như thế sẽ chạy đi nơi nào đâu?

Đang lúc hắn đang nghĩ ngợi xem Quế Hoa có thể đi đâu, xa xa lại truyền đến một tiếng gầm đầy giận dữ, kia thanh âm hẳn nghe quen thuộc, chính là Quế Hoa.

Bất chấp cơn gió lạnh thấy xương, Hàn Kính Tùng vội vàng dựa theo nơi phát ra tiếng gầm mà chạy tới, trên một mảnh băng nguyên trống trải, hắn thấy được mái tóc đỏ của Quế Hoa đang cùng một con gấu trắng đánh nhau.

Hàn Kính Tùng không tin được vào những gì đang diễn ra trước mắt hắn, hắn lảng lảng nhìn

Quế Hoa đang điên cuồng cùng con gấu trắng kia xoay thành một đồng, cũng không nghĩ ra, Quế Hoa nhất gan như vậy lấy đầu ra dũng khí cùng với con gấu trắng kia đánh nhau?

Quế Hoa lớn như vậy, tốt xấu cũng có thể đánh nhau được với gấu trắng, thế nhưng hắn thì sao?

Hàn Kính Tùng nhìn nhìn cơ thể gầy yếu của mình, cùng với bộ quần áo lam lũ, cảm giác sâu sắc được nếu tùy tiện lao vào nhất định sẽ làm cho Quế Hoa thêm phiền toái, thế nhưng hắn lại không thể trơ mắt nhìn Quế Hoa một mình đánh nhau với gấu trắng hung tàn kia.

Thế là hắn dứt khoát nhắc tảng đá bên cạnh, rồi mới dám tiến lại gần, không cần thận lại đạp vào chân của chính mình.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết của Hàn Kính Tùng luôn luôn đều không thể khinh thường, Gấu trắng cùng Quế Hoa vốn đang đánh đấm thành một đoàn đều bị tiếng kêu thê lương bất thành linh làm hoảng sợ, mà thừa dịp Gấu Trắng bị phân tâm, Quế Hoa nặng nề hít một hơi, vung tay cào một cái thật mạnh.

Máu lập tức trào ra từ vết cào, Gấu trắng ngoao ngoao kêu rên, mang gương mặt chứa năm vết máu đang chảy không ngừng bị thấm chạy trốn, đồng thời bỏ quên lại con cá vốn là nó bắt được.

Quế Hoa sức cùng lực kiệt mang vết thương đầy người cúi xuống ôm lấy con cá to, lão đảo đi về phía Hàn Kính Tùng.

Hàn Kính Tùng đang ôm chân nhảy nhót không ngừng trên mặt băng nguyên nhìn thấy Quế Hoa ôm con cá đi về phía mình, trong lòng ngạc nhiên, bỗng nhiên cảm thấy ấm áp, hắn tựa hồ biết được Quế Hoa nhất gan vì cái gì sẽ nổi điên chạy theo một con gấu trắng đánh nhau.

Quả nhiên, Quế Hoa thở hồng hộc đi đến trước mặt Hàn Kính Tùng, ôm con cá đã bị gấu trắng cắn mấy miếng, lần từng chữ một nói với Hàn Kính Tùng “Cầm ăn.”

Không biết từ lúc nào, số lượng từ Quế Hoa nói được từ hai đã biến thành ba, Hàn Kính Tùng cũng nhận ra được, đối phương thập phần hi vọng có thể dung nhập vào cuộc sống của hắn.

Nhìn Quế Hoa vết thương đầy người, lại nhìn nhìn con cá to có thể khiến hắn ăn trong vòng nửa tháng, hốc mắt Hàn Kính Tùng có chút ẩm ướt.

“Đứa ngốc.....”

“Cô ngô.....”

Quế Hoa thấy khóe mắt Hàn Kính Tùng tựa hồ có chất lỏng gì đó chảy ra, mấy ngày nay lại không có ăn, lúc này vừa nhìn thấy thân thể đối phương chảy ra chất lỏng liền hứng thú, lại cho rằng nước mắt của hắn cũng tinh dịch đều là một loại.

Y ôn nhu nhưn người, dùng đầu lưỡi liếm liếm khóe mắt Hàn Kính Tùng, thế nhưng đối với Quế Hoa mà nói, hương vị của cái chất lỏng trong suốt này kém xa cái chất lỏng màu trắng đục, thật sự khó ăn.

Bên này Hàn Kính Tùng vừa muốn cảm động, đã thấy Quế Hoa chép miệng, nhú mồm, phì phì phun cái gì đó. Chứng kiến một màn này, Hàn Kính Tùng không khỏi run rẩy khóe miệng, làm sao hắn lại quên mất cái bản tính tham ăn lại ngu si của gia khóa này đâu.....

7. Chương 7

“Ta sẽ bắt cá, người sau này đừng có đi đánh nhau với gấu trắng để lấy cá, nó muốn duy trì cuộc sống cũng đâu dễ dàng, ta nhưng là làm nghề đánh cá, tự ta có thể bắt được cá.”

Hàn Kính Tùng dùng một viên đá nhọn mảnh sắc bén cắt con cá, rồi đem thịt cá tươi ngon nhét vào miệng, chậm rãi nhắm nháp.

Mà Quế Hoa ngồi ngoan ngoãn một bên ngây ngô cười nhìn bộ dáng Hàn Kính Tùng vui vẻ ăn cá, trong nội tâm đều tràn ngập thỏa mãn.

Đột nhiên, một âm thanh cô lỗ không hài hòa vang lên, Hàn Kính Tùng quay đầu, nhìn thấy Quế Hoa đỏ mặt lấy tay che bụng.

“Đói bụng?” Hàn Kính Tùng hỏi.

“Cô ngơ.....” Quế Hoa ngượng ngùng gật đầu, ánh mắt lập tức liếc về phía khổ gian Hàn Kính Tùng.

Hàn Kính Tùng trợn mắt, hung hăng đem miếng thịt cá tươi ngon nhét vào miệng, thật sự không hiểu, quái vật này có đồ ăn ngon không ăn, lại thích đi ăn cái kia của hắn..... Thật sự là rất dâm dăng, cái biệt danh Dâm Thú này cũng thực thích hợp dùng trên người đối phương!

Quế Hoa vẫn đợi đến khi Hàn Kính Tùng ăn no mới lại gần cọ cọ, y ngại ngừng dùng móng vuốt cào bụng, giương mắt chờ mong.

Hàn Kính Tùng ợ một cái, thuận tiện rửa rửa răng, hắn liếc xéo Quế Hoa đang ngồi bên cạnh, bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, vươn tay xoa xoa mái tóc đỏ sậm của đối phương, rồi mới đem cơ thể Quế Hoa đẩy ngã.

Thân thể khô ngô của Quế Hoa thập phần thuận theo, y bị Hàn Kính Tùng nhẹ nhàng đè một bên bả vai, liền ngoan ngoãn ngã người ra sau, tay chân thả lỏng, đem cơ thể xếp thành hình chữ “Đại”.

Hàn Kính Tùng cúi đầu, đau lòng nhìn Quế Hoa, trên người đối phương có rất nhiều vết thương, đều là vừa rồi vì hắn mà đánh nhau với con gấu trắng kia để cướp cá lưu lại.

Hắn cúi người, một tay vuốt ve vết thương trên người Quế Hoa, một tay khẽ vuốt ve gương mặt góc cạnh rõ ràng của đối phương, đem miệng đến đôi mắt lặng yên của đối phương, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt của Quế Hoa.

“Sau này không cho phép người xằng bậy như thế.”

“Ngô ân.....” Quế Hoa cười cười gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy hạ thân căng thẳng, nguyên lai Hàn Kính Tùng nhân lúc y vui vẻ dẫn đến thả lỏng cơ thể liền chen phân thân vào.

Hậu huyết mềm mại ấm áp của Quế Hoa bao bọc lấy phân thân của Hàn Kính Tùng, dần dần có tiết tấu phun ra nuốt vào căn côn thịt bảo bối có thể giúp y no bụng.

Thế nhưng đối với Hàn Kính Tùng mà nói, hắn vẫn cảm thấy còn chưa đủ.

Hắn nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, ánh mắt si mê nhìn khối thân thể bóng loáng xinh đẹp dưới thân, rồi nhìn lên gương mặt tuần lãng hơn người của Quế Hoa, bắt đầu nặng nề mà liếm láp cần cổ của Quế Hoa, tiếng nước dâm mãnh hỗn loạn khiến Quế Hoa thoải mái rên rỉ, lay động nội tâm vốn nóng cháy của Hàn Kính Tùng.

Từ giờ trở đi, Hàn Kính Tùng liền bắt đầu một cuộc sống mới tại Bắc Lục, nơi này không có một cái giường ấm áp, thế nhưng lại có lồng ngực ấm áp của Quế Hoa, nơi này không thể cho hắn lão bà cùng với hài tử, thế nhưng lại có một cái Dâm Thú ôn nhu lại đa tình làm bạn bên người hắn.

Bất tri bất giác, Hàn Kính Tùng đã cùng Quế Hoa gốc gốc gần nửa năm tại Bắc Lục, từ ban đầu không thích ứng được với cuộc sống nơi này, đến bây giờ cuộc sống lại coi như vui vẻ, tất cả mọi thứ đều đã trở thành thói quen.

Mùa xuân vừa đến, băng tuyết dần tan ra, thời tiết cũng trở nên ấm áp hơn, Hàn Kính Tùng cũng đã tạo thành một thói quen mỗi đêm cùng Quế Hoa dựa vào nhau sưởi ấm.

Biển Đen thay mình, sóng gầm giữ dội, Hàn Kính Tùng đứng trên đá ngầm ở bờ biển, nhìn ra Trung Lục vô hình phía xa xa ngoài Biển Đen.

Những lúc rảnh rỗi, hắn vẫn có chút nhớ nhà.

Mà Quế Hoa lúc này đã học được rất nhiều sinh hoạt của người dân Trung Lục, y tuy rằng không sợ lạnh, thế nhưng cũng mặc vào quần áo từ da cáo tuyết mà Hàn Kính Tùng tự tay làm, bởi vì dù là quần áo Hàn Kính Tùng may không đủ tiêu chuẩn, cũng là lừa y mặc vào nhưng với y chúng thật sự rất dễ nhìn, kỳ thật là do Hàn Kính Tùng không muốn mỗi ngày nhìn đến căn vĩ cụ ở khổ hạ của Quế Hoa mà thôi, để tránh hân cang nhìn cang tự ti.

Thời tiết tại Bắc Lục tuy rét lạnh, nhưng khi mùa xuân đến, trên băng nguyên này vẫn có rất nhiều loài hoa nở rộ.

Quế Hoa nhìn một vùng hoa đã nở rộ, nhin không được nuốt nuốt nước miếng. Cuối cùng lại đến mùa y có thể ăn no.

Y cúi người ngắt lấy mấy bông hoa đã nở to ôm vào trong lòng, rồi mới vui tươi hớn hở chạy về phía Hàn Kính Tùng đang đứng trên đá ngầm nhìn ra xa, vội vàng đem món ăn mà đối với y là ăn ngon mang đến chia sẻ cho Hàn Kính Tùng ném thử.

“Ngao ô..... Ngao ô.....”

Quế Hoa chỉ mặc duy nhất một cái quần, ôm lấy mấy bông hoa lớn cứ như thế mà chạy đến, Hàn Kính Tùng đang bị nỗi nhớ quê xâm lấn tâm trí, nghe đối phương rống gọi vài tiếng, ưu thương quay đầu qua, trong chốc lát nỗi phiền muộn liền bay không thấy tăm hơi.

“Người lấy nhiều hoa như thế để làm gì? Cư nhiên còn gài một đồng hoa trên đầu!”

Hàn Kính Tùng đầy mặt nhăn nhó nhìn cái đầu đỏ sậm của Quế Hoa gài chi chít hoa tươi, trong lòng cũng ôm một đồng hoa đã nở, nhất thời cả mặt đều tái đi.

Hắn thừa nhận Quế Hoa là một quái vật có gương mặt anh tuấn dương cương, thế nhưng một quái vật anh tuấn như thế lại cố ý trang điểm, kia thật sự là bị kích.

“Cô ngô.....”

Quế Hoa dụng tâm chọn những bông hoa ngon nhất để đưa cho Hàn Kính Tùng, không ý thức được đối phương vì lý do gì lại mỉa mai mình, y ủy khuất cúi đầu, nhìn nhìn mấy đóa hoa ngon miệng trong lòng, dùng đầu lưỡi cuộn lại một bông rồi kéo vào trong miệng.

Ăn rất ngon mà, vì cái gì hắn không thích đâu..... Đôi mắt vàng kim của Quế Hoa toát ra nghi hoặc.

Cảm giác nhớ nhà của Hàn Kính Tùng hoàn toàn bị tiêu tán, hắn liền xoay người rời đi, mà Quế Hoa lại tiếp tục thí diên thí diên chạy theo đằng sau hắn.

Dù sao cũng là quái vật, dù sao cũng là đại lục mà hắn không quen thuộc, trong lòng Hàn Kính Tùng lại dâng lên một trận thê lương, hắn thật sự nhớ Trung Lục, hắn nhớ những bằng hữu trước kia thường cùng hắn nói giỡn cười đùa, cũng nhớ đến những quán ăn, cửa hàng mà trước kia hay đến, nhớ những món ăn nóng thơm ngon mà đã lâu hắn chưa được ăn?

Trở lại sơn đồng, Hàn Kính Tùng lấy một ít thịt cáo cùng một ít thịt cá đã sấy khô, chuẩn bị ngồi nướng lại cho nóng rồi ăn.

Thấy Hàn Kính Tùng đã bắt đầu nấu cơm, Quế Hoa hít sâu một hơi đem đám hoa ở trong lòng thả xuống dưới đất, lấy một bông hoa to nhất, đẹp nhất rồi thò tay đưa đến trước mặt Hàn Kính Tùng.

“Ăn..... Đây.....”

Tiếng Trung Lục Quế Hoa vẫn nói chưa được tốt lắm, thế nhưng y cũng nhìn ra Hàn Kính Tùng không thích mình ngao ngao.

“Làm gì?”

“Ăn ngon.” Quế Hoa ngồi xuống, cầm lấy tay Hàn Kính Tùng, vuốt ve lòng bàn tay hắn, rồi mới đem bông hoa đẹp để kia đặt lên.

Y nheo nheo đôi mắt vàng kim, nở nụ cười ấm áp nhìn đối phương, khẩn thiết nhìn nhìn hắn.

“Ăn nha, ăn ngon. Cô ngô.....”

Lúc này Hàn Kính Tùng mới hiểu được vì cái gì Quế Hoa lại ôm một đồng hoa như vậy lại đây, nguyên lai đối phương cho rằng hoa này có thể ăn, lại không phải vì y cố ý trang điểm cho bản thân, mà là mang đồ ăn mà y cho rằng ăn ngon lại cho hần.

Hàn Kính Tùng cười khê, thở dài xoa xoa cái đầu đỏ sậm của Quế Hoa “Đứa ngốc.....”

Nhìn Quế Hoa đang ngóng trông nhìn hần, Hàn Kính Tùng đành phải cố đem bông hoa kiêu diễm mà hần chắc chắn là không ngon miệng kia nhét vào mồm.

“Ăn ngon nha?” Quế Hoa cao hứng nhìn Hàn Kính Tùng cuối cùng cũng chịu ăn đồ ăn mà hần đưa, trong lòng càng lúc càng trở nên trung thành.

Sống tại nơi quanh năm băng tuyết này, trước khi Hàn Kính Tùng đến, Quế Hoa luôn sống một cuộc sống cô độc mà gian khổ.

Hàn Kính Tùng là người đánh cá ở Trung Lục, ít nhất đôi lúc còn có thời nhớ nhung quê nhà, nhớ nhung bằng hữu cùng với đồ ăn vặt, Quế Hoa cô đơn một mình chỉ có một cái hồ để nhớ.

Cho nên khi Hàn Kính Tùng thu lưu y, trong nội tâm y vừa hưng phấn vừa lo lắng, y cao hứng vì cuối cùng cũng không cần một mình y lang thang đây đó, nhưng y cũng lo sợ có một ngày đối phương không thích y, không cần y, nếu như vậy thì y lại đi đâu về đâu?

Cho nên, đối với Quế Hoa mà nói, lấy lòng Hàn Kính Tùng cũng là một chuyện trọng yếu, so với có thể ăn ngon ăn no còn quan trọng hơn, y không bao giờ muốn lại phải tiếp tục cô độc sống ở trên băng nguyên này.

Tuy rằng hoa tươi thật sự rất đẹp, thế nhưng hương vị chua xót thật sự khiến người ta không thể nuốt nổi.

Hàn Kính Tùng xoa xoa khóe mắt ướt ướt, để lộ ra gương mặt tươi cười càng khó nhìn hơn so với khóc nhìn Quế Hoa.

“Ăn ngon.....”

“Kia, ăn nhiều chút đi.”

Nỗi buồn nhớ nhà khiến Hàn Kính Tùng không khổ sở lâu lắm, thế nhưng sau khi Quế Hoa cố gắng chứng minh tình yêu với hần, Hàn Kính Tùng lại cảm thấy khó chịu một ngày.

Từ đó về sau, hần thề, mặc kệ hoa tươi cỡ nào đẹp, cỡ nào ngon, hần sẽ không bao giờ tích cái loại thực vật khó ăn như vậy.

Không biết từ lúc nào, Hàn Kính Tùng phát hiện khẩu vị của Quế Hoa trở nên lớn, ngày bình thường ăn bao nhiêu hoa cũng không đủ, hơn nữa cứ cách một ngày lại quần lầy hần cầu hoan, nói cầu hoan, thực chất là cầu thực.

“Gần đây người làm sao mà béo như vậy? Ngô..... Chờ đã, còn nhéo nhéo được.....”

Hàn Kính Tùng sờ sờ gương mặt tuấn lãng của Quế Hoa, nhẹ nhàng gãi gãi cằm của đối phương.

Quế Hoa đang bận rộn vui đầu mút mút chất lỏng ngon miệng, nghe Hàn Kính Tùng hỏi cũng không thèm nhắc đầu, chỉ là hơi hơi thả lỏng miệng, cổ họng cô cô ô ô nức nở hai tiếng, đợi cho vật trong miệng kia nhẹ nhàng run rẩy bắn ra món ăn mà hần thích, mới hoạt động cổ họng đem chúng nuốt xuống.

Sau khi ăn no, Quế Hoa cũng không thèm chùi mép liền bò lên, mỉm cười hôn hôn mặt Hàn Kính Tùng.

Một buổi tối bị Quế Hoa lăn qua lộn lại đòi hỏi hai ba lần, tuy thân thể Hàn Kính Tùng cường tráng cũng ăn không tiêu, hần nhanh chóng đem chăn làm từ da cáo trắng che lấy hạ thân, xem như tuyên bố đêm nay dừng ở đây.

Quế Hoa cảm thấy mỹ mãn ngáp to một cái, vươn đầu lưỡi dài liếm liếm chất lỏng còn sót lại nơi khóe miệng, dịu ngoan ôm lấy Hàn Kính Tùng, rồi mới đem đầu gối lên lồng ngực đối phương cọ cọ, trầm thấp nói “Ăn ngon ăn no, thật sự là hạnh phúc..... Ngao ô.....”

Hàn Kính Tùng trừng mắt nhìn Quế Hoa to một đồng đang ghé vào lồng ngực chính mình, một bên vươn tay vuốt ve mái tóc màu đỏ sẫm tan loạn, một bên thầm nghĩ: Tiểu tư người hạnh phúc, nhưng hạnh phúc của người dựa trên sự thống khổ của ta, cứ tiếp tục như thế, lão tử sớm hay muộn cũng bị người ép khô....

Thế nhưng nhìn Quế Hoa hạnh phúc như thế, Hàn Kính Tùng cũng không có nói ra sự bất mãn của bản thân, hắn đành bất đắc dĩ nở một nụ cười, theo thói quen ôm lấy Quế Hoa, cũng nhẹ nhàng nằm xuống.

Ngày mai lại là một ngày bình thường và ảm áp đi, nếu mỗi một ngày cứ bình thường và ảm áp như thế, kỳ thật cũng không sao.

Chỉ là không biết quê nhà ở phía bên kia Biển Đen, bạn bè thân thiết của hắn, còn có Quế Hoa muội nhà ở cách vách hiện tại đang sống như thế nào, có lẽ bọn họ sớm đã quên chính mình.

Rất nhiều đêm yên tĩnh an bình như thế, Hàn Kính Tùng đều không tự chủ được hoài niệm cuộc sống trong quá khứ.

Một nỗi nhớ quê cứ quanh quẩn trong lòng hắn.

Hắn sờ sờ đầu Quế Hoa, nhìn mái tóc đỏ sẫm chói mắt, có chút ưu thương nhắm lại hai mắt, kỳ thật cùng quái vật này ngày qua ngày sống một cuộc sống bình thường cũng tốt, nhưng vẫn hi vọng một ngày nào đó có thể trở lại quê hương, trải qua một ngày bình thường đầu.

8. Chương 8

Ngày hôm sau, từ sáng sớm Quế Hoa đã theo đuôi Hàn Kính Tùng ra ngoài đi săn, thịt khô và cá khô trong sơn động còn lại không nhiều, Hàn Kính Tùng liền suy nghĩ đến việc cần thiết phải ra ngoài kiếm thêm một ít cá cùng săn một ít động vật làm thức ăn dự trữ.

Từ khi phát hiện Quế Hoa kỳ thật cũng có một mặt hung dữ, Hàn Kính Tùng liền thoải mái giao việc bắt cáo tuyết cho Quế Hoa làm.

Gia hỏa này đến gấu trắng cũng dám đi gây sự, đi bắt một ít cáo tuyết chắc chắn sẽ không có vấn đề.

“Hai ngày trước ta có nhìn thấy dấu vết của cáo tuyết, người ngồi ở đây, trong lúc chờ ta đi bắt cá, nếu thấy cáo tuyết lảng vảng lại gần thì vỗ lấy, biết chưa.”

Vừa nghe Hàn Kính Tùng dặn, Quế Hoa lập tức chà xát hai tay cười cười, y ngồi xổm trên mặt đất nghịch ngợm móng vuốt sắc bén của mình, đôi mắt vàng kim nhìn chăm chăm vào khi vực xung quanh xem có xuất hiện con mồi nào không.

Bên này, Hàn Kính Tùng đi về phía hồ băng ngày trước hay bắt cá, bên kia Quế Hoa không chớp mắt, chống mõng trốn phía sau một tảng đá chờ cáo tuyết xuất hiện.

Bỗng nhiên, Hàn Kính Tùng đang thả lưới bắt cá thì nghe được một tiếng rít, quay đầu lại liền thấy Quế Hoa toàn thân xích lô ngao ngao đuổi một con cáo tuyết chạy đến.

Gia hỏa này vốn tính cách nhát gan khó có khi hung dữ, Hàn Kính Tùng vừa cười vừa lắc đầu, nhìn Quế Hoa hung hăng đuổi cáo tuyết chạy loạn khắp nơi.

Trong chốc lát, Hàn Kính Tùng thấy Quế Hoa đuổi cáo trắng chạy vào một vùng băng đá lởm chởm, một lúc sau, lại thấy Quế Hoa mang một người đầy máu đi ra.

“A, người không sao chứ, Quế Hoa!”

Thấy Quế Hoa cả người đầy máu, Hàn Kính Tùng chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng, buông lưới cá rồi vội vàng chạy đến.

Quế Hoa trầm mặt lắc lắc đầu, đem xác cáo trắng trên tay ném xuống đất, từ phía sau lấy ra một con cáo tuyết nhỏ đang ngao ngao kêu.

“Cô ngơ..... Còn tìm đến cái này.”

Cáo tuyết nhỏ đại khái là bị dọa cho hoảng sợ, một đôi mắt to trong veo ừng ực nước mắt, bộ dáng khiến người khác nhìn mà thương xót.

Nhìn Hàn Kính Tùng lẳng lẳng nhìn con cáo tuyết nhỏ, Quế Hoa cúi đầu nức nở hai tiếng, cuối cùng phồng lên dũng khí mở miệng nói “Có thể không ăn nó sao.....”

“Ăn?” Hàn Kính Tùng kỳ quái liếc mắt nhìn Quế Hoa.

“Không có cha mẹ, thật đáng thương.”

Nghĩ rằng cha mẹ của mình khả năng chỉ là một cái hổ, Quế Hoa đối với cáo tuyết nhỏ đột ngột mất cha mẹ tràn ngập áy náy cùng đồng tình.

Không nghĩ tới Quế Hoa cư nhiên còn biết đồng cảm, Hàn Kính Tùng cười cười, một tay đón lấy Tiểu Bảo, nói “Đương nhiên có thể, nó nhỏ như thế, vẫn còn chưa mọc răng đâu!”

Cáo tuyết nhỏ nhìn Hàn Kính Tùng đang ha ha cười, bỗng nhiên không chút do dự liền cắn một cái.

“Đưa đây ta ăn! Đưa nó ta ăn thịt luôn!”

Kết quả chính là Hàn Kính Tùng đuổi theo Quế Hoa ôm cáo tuyết nhỏ chạy trốn.....

.....

Từ khi cáo tuyết nhỏ xuất hiện, sinh hoạt của Quế Hoa cùng Hàn Kính Tùng cũng xuất hiện thêm vài phần lạc thú, hẳn còn tự mình đặt tên cho cáo tuyết nhỏ là Tiểu Bảo.

Nhìn Tiểu Bảo thích nhất là làm nũng trong lòng Quế Hoa, Hàn Kính Tùng không biết vì sao sinh ra ảo giác, tựa hồ ba người bọn hắn là một gia đình, hẳn là cha, Quế Hoa là mẹ, mà Tiểu Bảo là con của bọn họ, tuy rằng tiểu gia khóa kia mang một thân lông xù chẳng giống ai trong hai người bọn hắn.

Có đôi khi, Hàn Kính Tùng đối với Quế Hoa cứ luôn ôm ấp Tiểu Bảo cảm thán một câu “Nếu chúng ta có con thì thật tốt.”

Như vậy lý tưởng có một gia đình vợ con ấm áp lớn nhất cuộc đời Hàn Kính Tùng liền có thể thực hiện.

Thế nhưng hẳn nhìn thân thể cao lớn, gương mặt tuấn lãng của Quế Hoa, chắc chắn dị thú giống đực không có khả năng sinh con cho hắn, mà hắn muốn sinh con cho Quế Hoa, cũng là chuyện không thể thực hiện được.

Nhưng mà khi Hàn Kính Tùng cảm thán không có người nối dõi, hẳn cũng không biết từ lúc nào ở Quế Hoa, nơi nào đó đang dần dần to ra một cách không quá rõ ràng.

Lại một đêm túng dục, Hàn Kính Tùng xoa xoa ánh mắt, eo mỗi lưng đau từ trong giấc mơ tỉnh lại.

Quế Hoa đang nằm bên cạnh vẫn ngủ thật say, mà Tiểu Bảo nghịch ngợm cũng đang cuộn tròn thân nhiên nằm ở sau mông Quế Hoa.

Hàn Kính Tùng lười biếng duỗi eo không cẩn thận liền nhìn đến bụng Quế Hoa.

So với cơ thể gầy gò của Hàn Kính Tùng, cơ thể Quế Hoa vẫn được coi như cường tráng cao lớn, y không chỉ có cái nam căn lớn, còn có cái mông đầy đặn cùng với cơ bụng rắn chắc.

Thế nhưng hiện tại, sáu khối cơ bụng kia nhìn qua có chút biến hình, cái bụng nguyên bản bằng phẳng rắn chắc của Quế Hoa hơi hơi to lên.

Hàn Kính Tùng nhìn đến bụng Quế Hoa hơi hơi nhô lên, phản ứng đầu tiên chính là nghĩ mình nuôi Quế Hoa quá tốt, từ khi ở với hắn liền có mỡ bụng.

“Người nha, sau này nên ăn ít một chút.”

Hàn Kính Tùng đáng tiếc nhìn sáu khối cơ bụng của Quế Hoa, nhịn không được đưa tay sờ sờ, cảm giác mập mạp thật sự khiến hắn không thoải mái, làm sao lại có cảm giác giống như sờ bụng dưng phụ.

Quế Hoa đang ngủ say mơ màng tỉnh dậy, y mở mắt nhìn Hàn Kính Tùng đang sờ loạn trên bụng mình liền nhớn miệng cười cười, vươn đầu lưỡi liếm khước miệng rồi mị hoặc nâng đầu dậy, đòi một nụ hôn sáng sớm để an ủi.

“Cô ngô.....” Quế Hoa đợi mãi liền không vui uốn éo mông, kết quả Tiểu Bảo đang cuộn tròn bên mông y liền lăn ra một góc.

Hàn Kính Tùng nhìn đến Tiểu Bảo đang cào cào mông Quế Hoa, ngược lại càng lúc càng cảm giác cuộc sống của ba người ấm áp, liền thừa dịp Quế Hoa đang cuống quýt bảo vệ mông, nhẹ nhàng hôn hôn má y.

Vốn Quế Hoa chỉ khi nào đói bụng mới lấy lòng Hàn Kính Tùng liền đỏ bừng mặt, y nắm lấy chần làm từ lòng cáo tuyết che đi nửa người dưới của mình, móng tay vừa dài vừa nhọn nhẹ nhàng gãi gãi vị trí vừa được Hàn Kính Tùng hôn qua, trong lòng một mảnh ấm áp.

.....

Đầu hạ, gió ở Biển Đen trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, thường thường đều chỉ là thoáng qua một chút.

Hàn Kính Tùng nhìn Quế Hoa đang cùng Tiểu Bảo chơi đến vui vẻ, lại bắt đầu nhìn ra xa về phía quê nhà.

Có lẽ hẳn thật sự không trở về được, thế nhưng nỗi nhớ nhà trong lòng hẳn sẽ không vì vậy mà biến mất.

Kỳ thật, nếu có thêm vài người, bọn họ cũng có thể làm một chiếc thuyền lớn để về Trung Lục, chỉ tiếc, dựa vào hẳn và Quế Hoa hai người thì khó có thể làm được một con thuyền có khả năng đi sâu vào biển cả, nói không chừng làm một con thuyền nhỏ, vừa rời bến liền sẽ bị sóng đánh cho tan nát.

Nghĩ nhiều cũng liền khó chịu, Hàn Kính Tùng chỉ có thể lắc đầu, bất quá khi hẳn nghe được tiếng vui cười vang vọng ở phía sau lưng, trong lòng lại cảm thấy được an ủi.

Ở Bắc Lục, hẳn chẳng có thứ gì, lại cũng có được rất nhiều thứ.

“Ngao ô!”

Trong lúc Hàn Kính Tùng đang lãnh đạm nhớ về quá khứ, suy nghĩ về hiện tại và tương lai, thì từ khu vực Tiểu Bảo cùng Quế Hoa đang chơi đùa với nhau truyền lại một tiếng hét thảm.

Hàn Kính Tùng vội vàng xoay người nhìn, đã thấy Quế Hoa lết chân sau nhảy cò cò về phía mình, nguyên lai một bên chân của y bị một cái bẫy kẹp lấy.

Quả nhiên là gia hỏa này dễ bị trúng bẫy, nhớ tới bộ dáng lần đầu tiên gặp Quế Hoa khi y bị mũi tên sắt cắm vào chân, Hàn Kính Tùng không khỏi xấu tính, híp mắt nở nụ cười.

Quế Hoa đầy mặt u sầu nhìn cái bẫy vẫn cứ kẹp lấy chân mình không buông, đôi mắt vàng kim lóe ra một mặt ánh sáng yếu ớt.

Tiểu Bảo thấy Quế Hoa bị kẹp lấy cũng tích cực nhảy tới nhảy lui, dùng răng nhọn của nó cắn cắn cái bẫy vốn dĩ không thể chỉ cắn là có thể tháo ra được.

Thế nhưng, trên đời này vẫn còn tồn tại một thứ gọi là anh hùng cứu mỹ nhân.

Thế là Tiểu Bảo bị Hàn Kính Tùng đẩy sang một bên, rồi hẳn mới mở khớp của bẫy sắt, dùng chút khí lực kéo chân Quế Hoa từ bên trong bẫy ra.

Trong nháy mắt khi chân Quế Hoa vừa rời ra khỏi cái bẫy, Hàn Kính Tùng đột nhiên phát hiện ở trên bẫy có cái gì đó lấp lóe, xuất phát từ bản tính tò mò, hẳn nhanh chóng dùng đá đập đập lên mặt trên cái bẫy.

Quả nhiên, một viên trân châu trong xe liền theo đó mà lăn ra.

“A, quá tốt, phát tài rồi!” Hàn Kính Tùng cầm viên trân châu lên, nhảy nhót hoan hô.

Nhưng mà bộ dạng nhảy nhót hoan hô của hẳn trong mắt Quế Hoa cùng Tiểu Bảo bất quá là hành vi của người ngốc, Quế Hoa cùng Tiểu Bảo nhìn nhau, một chút cũng không hiểu được vì sao mà Hàn Kính Tùng vui sướng.

Qua một lát, Quế Hoa khom lưng đào đào một chút trên bãi biển, ngẩng đầu liền cầm một viên trân châu lớn hơn viên khi nãy đưa tới trước mặt Hàn Kính Tùng.

Bởi vì y nhìn và hiểu được Hàn Kính Tùng thực thích loại “rác” trên bờ biển này.

Thấy Quế Hoa cầm một viên trân châu như vậy lại gần mình, Hàn Kính Tùng ban đầu cả kinh, sau đó là ngạc nhiên.

Có đồng trân châu này thì cũng biết dùng làm gì đâu, Bắc Lục hoang vắng, trân châu loại này chỉ là nhìn xem thì thích, lại không thể ăn cho no, cũng chẳng thể mặc cho ấm, tựa như hạt cát dưới chân, đều không có ý nghĩa thực tế.

“Ha ha ha!”

Hàn Kính Tùng nghĩ thông suốt, cầm lấy viên trân châu lớn Quế Hoa đưa, vung tay, đem nó ném về phía Biển Đen đang rì rào tiếng sóng, trân châu xẹt qua mặt biển, khiến bọt nước bắn lên tung tóe, tạo nên một khung cảnh mỹ lệ trong mắt Hàn Kính Tùng.

Cùng lúc đó, trên mặt biển sóng yên gió lặng, một chiếc thuyền lớn từ Trung Lục vững vàng thuận theo hướng gió mà đi về phía đại lục mờ mịt, nhóm người trên thuyền cũng giống như nhóm người của Hàn Kính Tùng, đối với đại lục thần bí ngoài biển đen luôn tràn ngập kì vọng.

.....

Một ngày nọ, Hàn Kính Tùng đang bắt cá một mình trên bờ biển, hần chán nản đá văng một viên trân châu ẩn dưới lớp cát sỏi, đột nhiên nghe được tiếng người nói, tựa như đang nằm mơ.

Khi Hàn Kính Tùng nhìn thấy vài nam nhân đang lên bờ, hần làm sao cũng không thể tin nổi vào những gì hai mắt đang nhìn thấy.

Hần ném lưới đánh cá ra sau, nhìn đến đám người trước mắt, đôi môi ngập ngừng, đột nhiên gào khóc.

“A, Hàn Kính Tùng, đại gia đều nghĩ ngươi đã chết cơ!” Người nam nhân cầm đầu vừa nhìn thấy Hàn Kính Tùng cũng đỏ hốc mắt, cùng với hần gắt gao ôm lấy nhau.

Nam nhân này chính là người cùng một thôn với Hàn Kính Tùng, một người đánh cá nổi danh tên Đinh Mang, lần này bọn họ tiếp thu kinh nghiệm từ nhóm người Hàn Kính Tùng rời bến đột trước, lựa chọn thời tiết đầu hạ, bão gió ít, quả nhiên một đường thuận lợi đến được Bắc Lục.

Ngày nghỉ đêm nghỉ, Hàn Kính Tùng cuối cùng cũng thấy được người quen đến từ Trung Lục, mà khi hần nhìn đến cái thuyền lớn kia, trong lòng cũng có vài ý tưởng trở lại quê nhà.

Thế nhưng đàn ông dù sao cũng là đàn ông, khóc xong rồi, lau khô nước mắt liền có thể bắt đầu lại từ đầu.

Hàn Kính Tùng xoa xoa nước mắt, thở dài một tiếng, lúc nào mới dẫn nhóm người quen đi đến hang động hần cùng Quế Hoa đang ở.

Quế Hoa đang theo phân phó của Hàn Kính Tùng ở trong sơn động nấu canh cá cũng không biết hôm nay sẽ có khách đến chơi, y một tay ôm Tiểu Bảo, một bên nhìn chăm chăm đồng lửa đang cháy rùng rục, thỉnh thoảng ném vài cánh hoa y thích ăn vào trong nồi canh cá đang sôi.

Bỗng nhiên, ở phía bên ngoài sơn động nhao nhao ồn ào, điều này làm cho Quế Hoa trời sinh mẫn cảm nhất thời cảm thấy khẩn trương.

Ở Bắc Lục lâu như thế, y rất ít khi nghe được âm thanh ồn ào.(N/A: Tôi thương em tôi =.=!)

Quế Hoa trừng đôi mắt vàng kim, ôm chặt Tiểu Bảo đi tới cửa động, cẩn thận thăm dò nơi tiếng ồn phát ra.

Khi y nhìn thấy Hàn Kính Tùng, tươi cười trên mặt vẫn thật ngọt ngào, nhưng khi y nhìn thấy đám người xa lạ đang lục tục xuất hiện phía sau Hàn Kính Tùng, cặp mắt vàng kim liền hiện lên một mặt hoảng sợ, đám tóc đỏ sậm ở phía sau nhất thời có cảm giác dựng đứng lên.

“Ngao ngô.....”

Quế Hoa hung tợn nhìn đám người xa lạ, trong lòng có một loại cảm giác không tốt, thế là y nhanh chóng ôm Tiểu Bảo trốn vào trong sơn động.

Một đường dẫn bằng hữu tới, Hàn Kính Tùng vừa đi vừa nói tình trạng hiện nay của mình.

Nói tóm lại, sinh hoạt hiện tại của hắn cũng coi như ổn, tuy rằng ở nơi này hoàn cảnh đơn sơ, thế nhưng vẫn đáp ứng được hai tiêu chí ăn no mặc ấm.

Nhóm người Đinh Mang nghe được tình hình cuộc sống của Hàn Kính Tùng tại Bắc Lục không quá tệ, lúc này mới vui mừng gật đầu.

“Ha ha, xem ra cuộc sống của Hàn lão đệ tốt hơn nhiều cuộc sống ở Táp Bắc.”

“Cũng chẳng đúng lắm.....”

Hàn Kính Tùng vừa cười vừa buông tiếng thở dài, tuy rằng không lo ấm no, thế nhưng nơi này chung quy cách xa quê nhà, nội tâm hắn vẫn luôn tưởng niệm người thân, bạn bè, điều đó đâu thể chỉ vài lời nói là có thể nói rõ.

Đang cùng bọn họ nói nói cười cười, Hàn Kính Tùng bỗng nhiên nhớ tới đoạn thời gian này vẫn cùng sinh hoạt với Quế Hoa. Tuy rằng đối phương là một dị thú đến nay hắn vẫn không hoàn toàn hiểu được đến cùng là loại gì, thế nhưng chung quy bọn họ cũng đã có tiếp xúc da thịt.

“Đúng rồi, thời gian qua ở Bắc Lục ta có cùng sinh hoạt với một cái dị thú.”

“Ách, nam hay nữ?” Có người giều cợt hỏi.

Sắc mặt Hàn Kính Tùng liền đỏ, lập tức trả lời “Hắn là nam.”

Mọi người nhất thời lại cười lên “Ha ha, may mà là nam, nếu là nữ, Hàn huynh đệ chẳng phải mất đi thân xử nam? Nếu chúng ta không đến nơi này, chỉ sợ tiểu tử người liền không bỏ qua quái vật giống cái luôn.”

“Có cái có thể đùa vui, có cái không thể suy diễn lung tung.” Đinh Mang nhìn thấy thần sắc Hàn Kính Tùng có chút không đúng, nhanh chóng quát bảo người nọ dừng trò đùa cợt lại.

Hàn Kính Tùng xấu hổ nở một nụ cười, cũng không trả lời lại.

Hắn lại nghĩ đến Quế Hoa trong thời gian qua cùng hắn sống nương tựa lẫn nhau, ngực lại ần ần có chút đau đớn, nếu nhóm người của Đinh Mang có thể thuận lợi đến Bắc Lục, quê hương hắn ở Trung Lục dĩ nhiên phải nhân cơ hội này cùng bọn họ trở về nhà, chỉ là Quế Hoa vốn là dị thú Bắc Lục, làm sao có thể cùng hắn trở về?

Nhìn bộ dáng Quế Hoa cao lớn khôi ngô, mặt mũi dương cương đoan chính, kỳ thật nội tâm gia hỏa này vừa yếu ớt vừa mẫn cảm, chỉ sợ sẽ luyến tiếc hắn.

Đi đến trước sơn động, Hàn Kính Tùng hít sâu một hơi, lập tức khôi phục lại vẻ mặt trấn định.

Hắn hai nâng tay mời nhóm bằng hữu bốn ba trên biển nhiều ngày, sớm đã mệt mỏi tiến vào sơn động, rồi mới lớn tiếng gọi.

“Quế Hoa, có khách đến chơi!”

Quế Hoa tâm tình không ổn định ôm Tiểu Bảo ngồi phía sau một vách đá phía sau sơn động, tính tình trước giờ ôn nhu bình tĩnh bỗng nhiên trở nên dị thường khẩn trương, cổ họng cũng không ngừng phát ra âm thanh cô lỗ, mà mái tóc đỏ sậm nom có vẻ dần dần dựng đứng.

Đinh Mang cùng mọi người khi nhìn đến Quế Hoa đều sợ đến ngây người, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một dị thú ở Bắc Lục lớn lên lại giống người như thế.

“Hắn..... Hắn chính là Bắc Lục dị thú sao?”

Hàn Kính Tùng gật gù đầu, thâm nghĩ gia hỏa Quế Hoa này đến cùng vẫn luôn mẫn cảm, lại sợ tới mức chạy đến phía sau vách đá trốn.

Hắn bước nhanh đến phía sau vách đá Quế Hoa đang ôm Tiểu Bảo trốn, vừa lôi bọn họ vừa an ủi “Quế Hoa, các người ra đây a, bọn họ đều là bạn của ta, sẽ không làm các người bị thương.”

Quế Hoa vẫn tiếp tục đứng đờ đẫn, đôi mắt vàng kim trừng trừng, cổ họng lại bắt đầu nức nở một tiếng, lúc này mới từ phía sau vách đá chui ra rồi trượt xuống dưới nền hang.

Y vừa xuất hiện liền co cả người trốn phía sau Hàn Kính Tùng, không vui nhìn chằm chằm nhóm người Đinh Mang.

Lúc này, trong đám người có người vừa chỉ Quế Hoa vừa cười ha ha lên.

“Làm sao, người lại đặt cho gia hỏa này tên Quế Hoa? Quế Hoa không phải con gái lão Vương trong thôn chúng ta sao!”

“Hắc, đúng vậy, Hàn lão đệ, người làm sao lại có thể nghĩ đến việc gọi con quái vật lại còn là giống đực này tên của nữ nhân a?”

Hàn Kính Tùng xám xịt mặt mày quay đầu ra, nói cái gì mà y so với mình còn đàn ông hơn?

Hắn không phục ưỡn thẳng lưng, lại nhìn nhìn Quế Hoa so với hắn ước chừng cao hơn nửa cái đầu, kể cả cánh tay cùng cơ bắp cũng rõ rệt thô hơn hắn một vòng, cảm giác bại trận. Liên tính hắn trong lòng không phục một ngàn lần, thế nhưng trên thực tế, Quế Hoa nếu đứng ở bên ngoài thì chắc chắn so với hắn đàn ông hơn nhiều lắm, tuy rằng trên thực tế, Quế Hoa nam tính như vậy kỳ thật vừa mất cảm, lại chỉ là hổ giấy.

9. Chương 9

Quế Hoa đã học được từ Hàn Kính Tùng ngôn ngữ của người Trung Lục, tự nhiên cũng có thể nghe hiểu được những người này đang chế giễu mình.

Chỉ tiếc là những người đang giễu cợt y lại nghĩ rằng y nghe không hiểu, cho nên khi bọn họ vừa cười vừa nhìn đến Quế Hoa đang đỏ mặt lại gần phía họ, một chút cũng không ý thức được nguy hiểm.

Ngược lại, Hàn Kính Tùng vốn cùng Quế Hoa ở chung đã lâu cảm thấy nguy hiểm, bắt quá không kịp đợi hắn lên tiếng ngăn cản, hai người vừa rồi cười nhạo cái tên Quế Hoa đã nhận được lễ gặp mặt mà Quế Hoa đưa — năm vết cào.

“Ngao ô!” Quế Hoa khê kêu lên biểu thị sự tức giận, vươn đầu lưỡi liếm ngón tay bị nhiễm máu, rồi lại bị mùi vị ghê tởm của máu tươi khiến cho buồn nôn.

“Quế Hoa, người sao lại làm như vậy!” Mặt Hàn Kính Tùng biến sắc, không chút suy nghĩ liền mắng Quế Hoa một câu.

Nào biết Quế Hoa ngày xưa đều thật dịu ngoan nghe lời lại tỏ thái độ khác thường, y biến sắc, lạnh lùng liếc mắt nhìn đám người xa lạ ở xung quanh, ôm lấy Tiểu Bảo liền chạy vội ra ngoài, kể cả nồi cá nấu cùng hoa tươi y thích nhất cũng mặc kệ.

“Thật sự là một gia hỏa khủng bố” Đinh Mang nhìn bóng dáng Quế Hoa vừa chạy vừa thở phì phì, thì thào nói một câu.

Hàn Kính Tùng thì bày ra vẻ mặt nôn nóng, hắn cũng không biết đến cùng là Quế Hoa hôm nay bị làm sao, lại xúc động thô bạo như vậy.

Hắn hướng về phía bằng hữu bị Quế Hoa cào giải thích vài câu, rồi lại hướng Đinh Mang giải thích “Bình thường hắn cũng không như vậy, đại khái là hôm nay đồng người dọa hắn sợ.”

Dàn xếp xong nhóm người quen đường xa đến đây, Hàn Kính Tùng vẫn có chút đứng ngồi không yên, Đinh Mang ở một bên nhận ra hắn có tâm sự, liền ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói “Người không đi xem xem Quế Hoa kia sao?”

Hàn Kính Tùng xấu hổ nở nụ cười, móc một bát cá nấu hoa tươi đưa cho Đinh Mang.

“Quế Hoa ở nơi này so với ta thông thạo hơn, phỏng chừng hắn ở bên ngoài chán sẽ trở về thôi.”

“Nói thế nào thì nói, hấn cùng với người ở chung lâu như thế, người vẫn nên đi tìm hấn đi.”

Hàn Kính Tùng lấy bát đá, thần sắc trầm trầm, hấn nhìn bầu trời phía ngoài sơn động đã dần sẫm tối, không khỏi cảm thấy lo lắng cho Quế Hoa cùng Tiểu Bảo, mặc dù thời tiết đầu hè, ban đêm ở Bắc Lục vẫn như trước lạnh giá, thân thể Quế Hoa không sợ lạnh, nhưng gia hỏa này bản tính mẫn cảm yếu ớt chẳng lẽ không sợ tối sao?

Trên bãi đá ngầm ngoài bờ biển, Quế Hoa đang ôm Tiểu bảo ngồi gọn thành một khối.

Gió đêm phàn phật thổi qua mái tóc dài đỏ sậm của Quế Hoa, khiến thần tình của hấn nhìn qua càng thêm u buồn.

Tiểu Bảo vô tội cuộn tròn lại trong lòng Quế Hoa, còn không biết vì cái gì y lại đem nó mang ra khỏi sơn động ấm áp, đi đến địa phương quỷ quái này ngồi nhìn biển.

“Quế Hoa! Quế Hoa!”

Âm thanh của Hàn Kính Tùng từ phía xa xa dần truyền đến, Quế Hoa đang ngồi ngẩn người nhìn biển trong chốc lát đã trở lại bình thường, y quay đầu, trong bóng đêm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng đôi mắt vàng kim lóe ra một mặt sáng.

“Ngao ngô.....”

Nghe tiếng gọi quen thuộc, trong lòng Quế Hoa có nhiều thêm một chút cảm giác mềm mại, y cúi đầu rên rỉ một tiếng, lúc này mới từ trên đá ngầm nhảy xuống, ôm Tiểu Bảo đi về phía Hàn Kính Tùng.

Trong bóng đêm đột ngột xuất hiện một đôi mắt vàng kim khiến Hàn Kính Tùng cảm thấy cả kinh, sau đó liền nhìn thấy thân hình của Quế Hoa.

Hấn mặc kệ gió lạnh, vội vã chạy lên, một phen kéo hai tay của Quế Hoa, vội vàng mắng “Muộn như thế, người làm sao chạy ra ngoài còn không thèm về?”

Quế Hoa đầy mặt ủy khuất cúi đầu, dùng móng vuốt nhẹ nhàng vuốt ve đầu của Tiểu Bảo, một lúc sau mới nói “Không thích Mấy quái vật kia.”

Quái vật..... Hàn Kính Tùng bỗng bật cười.

Hấn từ trước đến nay trong mắt quái vật Quế Hoa, người dân Trung Lục bọn họ bắt quai cũng chỉ là một đám quái vật mà thôi.

Không đợi hấn cười tự giễu thành tiếng, lại thấy Quế Hoa ngẩng đầu, ngốc ngốc nói “Ta..... Chỉ thích người. Người đừng..... Thích bọn họ.”

Xem ra, gia hỏa này là đang ghen ghét hấn đối với nhóm người Đinh Mang tốt như vậy đi, quả thật là sinh vật mẫn cảm a.

Thế nhưng lời nói ngốc nghếch của Quế Hoa lại khiến trong lòng Hàn Kính Tùng không tự chủ được mà cảm thấy ngọt ngào ấm áp cùng một cảm giác hạnh phúc nho nhỏ.

Hấn mỉm cười, đặt tay lên vai Quế Hoa bởi vì thất lạc mà mang gương mặt lạnh lùng, ôn nhu nói “Đứa ngốc, bọn họ là bạn của ta, nhưng người không giống.”

“Ta..... Không giống sao?” Quế Hoa nghi hoặc nghiêng nghiêng đầu.

“Người nhưng là Quế Hoa..... của ta.”

Hàn Kính Tùng chần chờ một lát, nghĩ nghĩ, đến cuối cùng nói ra hai chữ nhưng vẫn không hiểu được là hấn đã nói gì.

Mượn ánh sáng yếu ớt, hấn thấy rõ khuôn mặt Quế Hoa mê mang nghi hoặc nhưng vẫn có vẻ chân thật, thật sự khiến người khác yêu thương.

“Ta là Quế Hoa của người!” Quế Hoa lại giống như thông suốt điều gì, nhất thời đem u buồn ném ra sau đầu, nhếch miệng cười phá lên.

Đinh Mang lặng lẽ theo đuôi Hàn Kính Tùng, lúc này đang đứng phía sau một tảng đá ngầm, hắn thấy được hình ảnh Hàn Kính Tùng kiễng chân hôn Quế Hoa, vốn là bạn bè của Hàn Kính Tùng, hắn giật mình, nhưng rồi lại bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn sẽ không hiểu được, vì cái gì một người dân Trung Lục như Hàn Kính Tùng sẽ thích phải một quái vật Bắc Lục.

Mà quái vật làm sao có thể cùng bọn họ là con người yêu thương nhưng nhớ đâu?

Khi Hàn Kính Tùng trở lại trong động, không khí trong động có chút cổ quái, mọi người đều có vẻ quá im lặng.

Cơ hồ tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khác thường theo dõi Quế Hoa đang thật cẩn thận đi theo bên người Hàn Kính Tùng.

Đinh Mang uống một ngụm canh cá nấu hoa tươi hương vị cổ quái, đầu tiên lên tiếng đánh vỡ bầu không khí xấu hổ này “Đều là hiểu nhầm, đều là hiểu nhầm, mọi người đều coi như nhượng cho ta mặt mũi, đừng cùng với Hàn Kính Tùng so đo, canh cá cũng là hắn nấu mà! ha ha ha!”

“Cô ngô.....”

Quế Hoa nhú mi, không quá mức để ý phản ứng kì quái của Đinh Mang, chỉ là nhìn canh cá nấu hoa trong thạch nồi đã bị uống gần hết, trong lòng cảm thấy khó chịu, canh cá là do y vì người trong lòng nấu, làm sao lại trở thành tiện nghi cho đám quái vật này đâu.

“Trong động này không thiếu cá khô, thịt khô, mọi người đường xa mà đến nói sao thì cũng đói bụng, ta lấy mấy thứ này ra cho mọi người lấp bụng.”

Khó có cơ hội gặp được người quen, tâm tình Hàn Kính Tùng cũng nhanh chóng chuyển biến, một lát liền trở nên vui vẻ, hắn nhiệt tình đem cá khô cùng thịt khô mà hắn cùng Quế Hoa chế tác ra chiêu đãi mọi người.

Thấy Hàn Kính Tùng đối với những người này nhiệt tình như thế, mọi người đều nghĩ cho qua, nhưng Quế Hoa lại không chịu được, đôi mắt vàng kim xinh đẹp lần đầu toát ra một cảm giác tính toán chi ly.

Vượt ve cái lưng trơn mượt của Tiểu Bảo, Quế Hoa nhe răng, trơ mắt nhìn cá khô cùng thịt khô bọn họ cất giữ vất vả trong chốc lát bị chia đều cho mọi người, tuy rằng bình thường y cũng không ăn mấy thứ này, nhưng là y luyện tức khi người khác chiếm dụng thức ăn của Hàn Kính Tùng.

“Ngao..... Ngô.....” Âm thanh trầm thấp nức nở, Quế Hoa kể ra bất mãn.

Đinh Mang vẫn bình tĩnh quan sát Quế Hoa thấy đối phương lộ ra tính nết dã thú, lập tức đi lại gần, vươn tay định sờ mái tóc đỏ sậm của Quế Hoa.

Cũng không đợi tay của Đinh Mang chạm vào lọn tóc dài bóng loáng kia, Quế Hoa đã hung tợn quay đầu nhìn thẳng hắn.

“Ồ ngao.....”

Từ sau khi đem thể xác cùng tinh thần đều giao cho Hàn Kính Tùng, Quế Hoa ghét nhất chính là cùng sinh vật xa lạ tiếp xúc thân thể.

Hàn Kính Tùng đang ở một bên tiếp đón mọi người, không biết vì sao Quế Hoa lại muốn tức giận, vội vàng đi tới, một lần nữa khuyên giải an ủi “Quế Hoa, người lại làm sao? Bình thường người đâu có như vậy, lại đây, đây là Đỉnh đại ca, ở Trung Lục là bạn tốt của ta, sẽ không làm hại người.”

Một khi có Hàn Kính Tùng đứng bên người, gương mặt Quế Hoa cũng nhẹ nhàng rất nhiều, y sầm mi khổ kiếm ngồi nghe Hàn Kính Tùng khuyên giải, lúc này mới thu lại vẻ giận dữ, ỉu xiu làm ra gương mặt ngốc ngốc.

Đinh Mang bị Quế Hoa khó chịu dọa cho hoảng sợ, hắn kinh ngạc một chút, lập tức đối với Hàn Kính Tùng cười nói “Hắn thật sự đánh người a.”

Hàn Kính Tùng đắc ý sờ soạng mái tóc đỏ sậm bóng loáng như tơ lụa của Quế Hoa, lại khê vuốt bắp thịt căng đầy nơi cánh tay, đối với Đinh Mang nói “Còn phải nói, đệ vừa mới đặt chân lên Bắc Lục, Quế Hoa liền quần lấy đệ.”

Nói là quần lấy hần, còn không bằng nói Quế Hoa vì ăn mà quần lấy.

Hàn Kính Tùng không tự giác nhếch khóe miệng mỉm cười, hần nghĩ đến sau khi tới Bắc Lục, chính mình cùng Quế Hoa dây dưa với nhau, thật sự là phảng phất giống như một giấc mơ thần kì.

Quế Hoa lúc này cũng không có tâm tư đi nghe Hàn Kính Tùng cùng Đinh Mang nói giỡn, y buông Tiểu Bảo, sờ cái bụng ẩn trong áo làm từ da cáo trắng, lại một lần nữa cảm thấy cường liệt đói khát.

Từ khi phát hiện bụng vẫn không ngừng nhô lên, trĩu nặng như Quế Hoa cuối cùng cũng cảm nhận được cơ thể mình phát sinh biến hóa.

Y tổng cảm giác trong bụng mình giống như là bị nhét một cái gì đó vào, hơn nữa luôn cảm thấy dạ dày bị vết sạch, bởi vì y luôn cảm thấy đói bụng.

Sau khi được Hàn Kính Tùng chỉ bảo, y không dám mỗi đêm đều cầu hoan, lại định ăn canh cá nấu hoa tươi, thế nhưng đồ ngon đều bị vùi “quái vật” kia ăn mất.

Cho nên, đêm nay y không thể không hướng Hàn Kính Tùng cầu hoan để no bụng.

Quế Hoa nhẹ nhàng vỗ lên cái bụng có chút nhô lên của mình, nuốt nuốt nước miếng, bỗng nhiên cúi đầu đến gần bên tai Hàn Kính Tùng cô ngỏ nói ra hai tiếng Trung Lục.

“Ta đói.”

Hàn Kính Tùng đang cùng Đinh Mang nói đùa vài câu, thình lình run rẩy cơ thịt trên mặt, lần trước Quế Hoa đói, eo hần đều đau nhức đến hai ngày.

Thế nhưng thấy Quế Hoa chớp đôi mắt đáng thương hê hê, Hàn Kính Tùng cũng không có biện pháp vô tình cự tuyệt, hần xoa xoa cái trán đang chảy ra mồ hôi lạnh, thấp giọng nói “Biết, tối nay ta uy người.”

Lúc này Đinh Mang thấy mọi người đã ăn uống đầy đủ, lại nhìn sắc trời cũng muộn, liền hô hào mọi người về thuyền nghỉ ngơi.

Hàn Kính Tùng cùng người quen gặp lại, cũng khó khăn mới có thể rời ra, không để ý Quế Hoa không ngừng ngoáy móng ám chỉ, cố ý đưa nhóm người Đinh Mang trở lại thuyền.

“Quế Hoa, người dọn dẹp trước đi, ta đưa Đinh đại ca cùng mọi người đi một lúc liền quay lại.”

“Cô ngồ.....”

Quế Hoa nhìn bóng dáng Hàn Kính Tùng đi cùng với đám quái vật, ủy khuất cắn cắn môi, một phen lòi Tiểu Bảo vào lòng bắt đầu nghịch nghịch cái đuôi xù lông của nó.

Gió lạnh thổi mạnh quét vào bờ cát, ánh trăng rải vàng khắp lục địa, một nhóm người đạp lên cát, mang một thân mệt mỏi đi về phía con thuyền đang đậu ở bờ biển.

Hàn Kính Tùng cùng Đinh Mang đi ở cuối cùng, hai người nói về những chuyện đã xảy ra trong nửa năm qua.

Sau một lúc nói chuyện khá lâu, Đinh Mang bỗng nhiên dừng chân, quay đầu, dùng ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Hàn Kính Tùng.

“Này, mấy hôm nữa người sẽ theo chúng ta trở về chứ?”

Chuyện trở về vốn đã ở trong lòng Hàn Kính Tùng đảo qua đảo lại mấy trăm lần, hần nghe Đinh Mang hỏi như thế, cũng chẳng giả bộ liền nói “Đương nhiên! Nơi này cũng không phải nhà của đệ, đệ làm sao có thể ở lại Bắc Lục sống một đời được.”

Đinh Mang mỉm cười, ánh mắt lại thay đổi, tiếp tục hỏi “Nói như vậy, Quế Hoa người dự định sẽ như thế nào?”

“Như thế nào là như thế nào?” Hàn Kính Tùng ngạc nhiên.

“Nói như vậy, ta thấy ngươi cùng quái vật kia có tình cảm, chẳng lẽ ngươi nghĩ mang hấn về Trung Lục cùng chúng ta sao?”

Ánh mắt của Đinh Mang lợi hại mà thâm trầm, suy nghĩ trong đầu hấn so với Hàn Kính Tùng chỉ có nhiều hơn chứ không ít.

Khi hấn nhìn thấy Hàn Kính Tùng và Quế Hoa ôm hôn nhau, hấn ý thức được Hàn Kính Tùng sẽ vì chuyện này mà khó xử.

Quả nhiên, Hàn Kính Tùng vừa nghe Đinh Mang hỏi như thế, thần sắc liền thay đổi.

Hấn nhắm mi, ánh mắt trầm xuống, giống như rơi vào suy nghĩ nào đó.

Quế Hoa..... Đúng vậy, nếu hấn đi, Quế Hoa làm sao bây giờ?

Quế Hoa ý lại hấn như vậy, Quế Hoa mỗi ngày đều ghé mộng vào tảng đá chờ hấn, Quế Hoa khi ngủ cũng nhất định phải ôm hấn, còn có Quế Hoa mỗi khi đói khát đều hướng hấn cầu hoan.....

“Quế Hoa.....”

Hàn Kính Tùng thì thảo gọi cái tên Quế Hoa, những kí ức gần gũi nhanh chóng xẹt qua trong đầu hấn, lại khiến hấn mỗi lúc càng thêm mờ mịt.

Đinh Mang thấy bộ dáng rối rắm của hấn, nhẹ nhàng thở dài một hơi, nặng nề đưa tay vỗ vào vai Hàn Kính Tùng.

“Huynh đệ, không phải đại ca vô tình, thế nhưng ngươi suy nghĩ lại, Quế Hoa chung quy là dị thú dị tộc, dù cho ngươi không kì thị hấn, mọi người chúng ta cũng tiếp nhận hấn, nhưng sau khi đến Trung Lục, chúng ta có luật pháp buộc phải nghe theo, còn có quy củ của địa phương, ngươi cho rằng ngươi cùng hấn có thể sống yên ổn qua ngày sao?”

Hàn Kính Tùng hồ hững, khôn nói gì, hấn cũng không phải người đầu não có vấn đề, bằng không hấn cũng đâu đủ bình tĩnh cùng kiên cường để sống tại nơi Bắc Lục mờ mịt này đến nay.

Kỳ thật, lời nói của Đinh Mang hấn làm sao không hiểu, chỉ là, Hồng Mao Quái vật ngày xưa chỉ biết ngao ngơ ngao gọi hấn từ lâu đã chiếm một vị trí nhỏ nhoi trong lòng hấn.

“Cuộc đời người không thể hoàn hảo, mười thì chỉ được tám chín..... Hàn lão đệ, ngươi cần suy nghĩ kỹ càng, nếu ngươi không thể bỏ lại quái vật kia, chúng ta cũng không ngăn cản ngươi lưu lại Bắc Lục.”

Đối mặt với Hàn Kính Tùng này giờ vẫn im lặng, Đinh Mang cũng biết nếu muốn hấn nhanh chóng đưa ra quyết định chỉ có thể ép buộc, hấn đi về phía con thuyền này giờ vẫn đậu, để lại Hàn Kính Tùng một người đứng dưới bãi biển rải đầy ánh trăng, vẫn trầm luân trong suy nghĩ.

10. Chương 10

Ôm cái nôi trống tuếch, Quế Hoa cảm thấy bụng mình rất đói, Tiểu Bảo bị Quế Hoa bắt đi không ít lông đuôi chui vào một góc âm thầm thương tâm.

“Cô ngơ.....”

Quế Hoa u buồn sờ sờ cái bụng ở trong áo, càng cảm giác được trong bụng mình giống như giấu cái gì đó, tự nhiên cảm thấy có gì đó hoài nghi, chẳng phải chỉ có Hàn Kính Tùng mới có thể đem gì đó nhét vào trong bụng y sao.

Trong lúc Quế Hoa đang suy nghĩ bụng y nhô lên có hay không liên quan đến Hàn Kính Tùng, Hàn Kính Tùng đã trở lại.

Đứng ở ngoài sơn động, đứng trước ánh sáng của trăng, bóng dáng Hàn Kính Tùng trở nên cao ngất thon gầy, cùng với gương mặt ôn hòa bình tĩnh.

Quế Hoa vừa nhìn thấy hấn lập tức đem suy nghĩ ban nãy vất ra sau đầu, nhanh chóng chạy tới ôm chặt lấy người có thể cho y ăn no mỗi khi mùa hoa kết thúc một cái.

“Cô ngô.....”

Quế Hoa đối bụng không chịu nổi khẩn cấp lộ ra cần cổ, dùng đầu lưỡi nóng bỏng của mình nhẹ nhàng liếm láp lên môi Hàn Kính Tùng, mà đôi bàn tay cùng với móng vuốt màu bạc không nặng không nhẹ ôn nhu vây lấy Hàn Kính Tùng, giữ chặt hấn trong lòng.

Ánh mắt Hàn Kính Tùng có chút trầm, ngày xưa hấn bị Quế Hoa tán tỉnh trên đùa đùa sẽ nhanh chóng đem đối phương ấn ngã xuống đất, thế nhưng hôm nay, hấn lại không biết làm sao suy nghĩ muốn dành thời gian cảm nhận một chút ôn nhu của Quế Hoa đối với hấn.

“Ngô.....”

Quế Hoa tiếp tục quấn quýt si mê hôn Hàn Kính Tùng, vươn đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng đảo quanh hầu kết của đối phương, trải qua một thời gian ở chung, y đã biết cách làm thế nào để lấy lòng Hàn Kính Tùng, cái người có thể uy y no bụng.

Quả nhiên, Hàn Kính Tùng nhẹ nhàng nở một nụ cười, Quế Hoa nuốt nuốt nước bọt, y nghĩ bản thân sắp được ăn no.

Nhưng mà khi y ngẩng đầu, hưng phấn nhìn Hàn Kính Tùng, lại phát hiện ẩn sâu trong đôi mắt của đối phương có một nét u buồn y chưa bao giờ cảm nhận thấy.

“Cô ngô.....” Quế Hoa cau đôi lông mày rậm, cánh môi ẩm ướt hé ra, khó nhịn mà thở dốc.

Hàn Kính Tùng ôn nhu nhìn chằm chằm Quế Hoa một lúc lâu, lúc này mới ôm lấy cái eo cường tráng rắn chắc của đối phương cùng nhau nằm lên trên tấm thảm làm từ da cáo trắng mà bọn họ cùng nhau may, Tiểu Bảo ngoan ngoãn ngồi xổm trên một tảng đá, xem hai người lăn lộn ôm nhau cùng một chỗ.

“Ngao ngô.....”

Dục hỏa cùng đối khát khiến Quế Hoa thường thường rên rỉ một tiếng, y vươn cái cổ thon dài hữu lực, đôi mắt vàng kim hoảng hốt nhìn đỉnh hang tối đen, đem toàn bộ thân thể chìm đắm vào bên trong khoảng không cô tịch mông lung.

Xốc lên cái mảnh vải được may đơn giản che đi chỗ đó của Quế Hoa, Hàn Kính Tùng lấy tay vuốt ve phần đùi non nóng bỏng, hấn thích cảm thụ Quế Hoa run rẩy, trần run rẩy này động đến tâm hấn.

“Quế Hoa.”

Hàn Kính Tùng đỡ lấy phân thân của chính mình, ôn nhu đẩy vào bên trong hậu huyệt của Quế Hoa, hấn cười có chút miễn cưỡng, thế nhưng ánh mắt nhìn Quế Hoa lại tràn ngập triu mến.

Hấn thực sự luyện tiếu, luyện tiếu một Bắc Lục dị thú dụ ngoan khả ái.

Trong lúc Hàn Kính Tùng từng chút từng chút một tiến vào bên trong thân thể Quế Hoa, móng tay màu bạc của y chậm rãi vò lấy tấm thảm dưới thân.

Y cụp mi mắt, lông mi dài che dấu đôi mắt vàng kim in sâu hình bóng của người đối diện đang ôn nhu âu yếm chính mình.

Bắc Lục tịch mịch và thừa thốt là nhà của Quế Hoa, trước khi gặp được Hàn Kính Tùng, y ngốc ngốc một mình sinh hoạt ở bên trong băng nguyên, ngủ một mình, ăn một mình, chưa từng trải qua cảm giác được ai đó triu mến cùng chiều cổ.

Cho đến khi Hàn Kính Tùng xuất hiện, không chỉ giải quyết khó khăn đi tìm đồ ăn của y mỗi khi mùa đông đến, còn khiến y cảm nhận được một phần ngọt ngào hơn cả thức ăn.

Quế Hoa không hiểu loại cảm giác khiến linh hồn của mình thỏa mãn – yêu, y chỉ cảm giác bản thân không bao giờ muốn cùng người nam nhân trước mắt này tách ra.

Căn lửa nóng ở phía sau lưng hừng hực sôi sục, Quế Hoa tự nhiên co rút lại hậu huyệt, cũng không phải là cảm thấy không thích hợp, ngược lại cảm thấy thích loại tiết tấu so với trước kia càng thêm kịch liệt này.

Nơi mẫn cảm trong thân thể liên tiếp bị đụng vào một cách mãnh liệt, phân thân của Quế Hoa dính vào tấm vải che nơi tư mật, đắp thành một cái lều nhỏ.

Hàn Kính Tùng xích lõa thân thể trầm mặc, mồ hôi từ trán hắt rơi xuống mí mắt, trượt đến chóp mũi rồi rơi xuống ngực Quế Hoa.

Thất lực hần vừa dùng lực, Hàn Kính Tùng lập tức thấy Quế Hoa co người kêu một tiếng, sau đó hần nhẹ nhàng trườn sát vài cái, chờ Quế Hoa tỏ ra thoải mái hưởng thụ lại đột ngột dùng lực khiến đối phương rên rỉ ra tiếng.

“Ngao ô..... Ô ô.....”

Quế Hoa thỉnh thoảng bị Hàn Kính Tùng hung hăng đỉnh một phát cảm thấy có chút ủy khuất, y vừa thích ứng được tiết tấu của đối phương, đang muốn hảo hảo hưởng thụ một chút, lại đột nhiên bị tiết tấu mãnh liệt hơn đánh gãy, cảm giác giống như khi y đang cao hứng ăn một món ngon, đột nhiên bị nghẹn.

Thế nhưng Hàn Kính Tùng vẫn nhất quyết không tha mà ép buộc y.

“Quế Hoa, gọi vài tiếng cho ta nghe.”

Hàn Kính Tùng cười cười, dứt khoát một tay kéo Quế Hoa đứng dậy, khiến y rơi trong lòng hần, rồi mới đỡ lấy hông của đối phương, từng chút từng chút đâm lên.

Không biết tư thế này so với tư thế khi nãy có kích thích hơn hay không, Quế Hoa đã hơi hơi nhếch đôi lông mày màu đỏ diễm lệ, nhưng thần sắc của y lại mang theo vẻ quẫn quýt si mê.

“Cô ngồ.....”

Quế Hoa ngửa đầu rên rỉ một tiếng, tay Hàn Kính Tùng sờ soạng xương sống từ thất lưng của y rồi từng chút từng chút một sờ lên trên, cuối cùng bắt lấy mái tóc dài màu đỏ sậm, chộp những sợi tóc vào trong lòng bàn tay.

Toàn thân hai người đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp, cuốn lấy nhau càng lúc càng nhanh, cuối cùng Hàn Kính Tùng còn cảm giác được cái bụng của Quế Hoa chạm vào người hần.

Ngoại trừ phân thân của Quế Hoa này giờ vẫn ngẩng cao đầu nhưng không chịu phun ra bạch trọc, bụng của đối phương không biết vì sao mà nhô cao rất nhiều cũng đè ép hần.

Chung quy đoạn thời gian vừa qua hần đã chăm sóc Quế Hoa quá tốt đi.

Hàn Kính Tùng cười lắc lắc đầu, cũng không nghĩ nhiều, hần đem đầu dán lại gần lồng ngực của Quế Hoa một chút, bên trong ánh mắt chợt lóe một nụ cười, lập tức cắn đầu vú đã sưng lớn của Quế Hoa.

Có lẽ, sau này hần cũng không còn cơ hội làm như thế mỗi đêm.

Như vậy, sau một đêm này, Hàn Kính Tùng hi vọng có thể cho hần cũng như cho Quế Hoa lưu lại một phần ký ức khắc sâu trong lòng.

Trung Lục là nơi sinh ra hần, ở nơi đó có bạn bè thân thiết của hần, bản thân hần có thể toàn tâm nhận Quế Hoa, thế nhưng theo như lời Đinh Mang nói, Quế Hoa không thể sống được ở một nơi như Trung Lục.

Hàn Kính Tùng nhẹ nhàng liếm lộng, mút vào đầu vú sưng tấy của Quế Hoa, sau khi rời ra, lại nhanh chóng đem đầu hoàn toàn dán lên lồng ngực đối phương, môi hần lướt trên ngực Quế Hoa, da thịt bóng loáng, cơ nhục căng chặt dưới thân khiến trong lòng hần nảy lên một cảm giác đau tâm.

Hần không đủ dũng khí nói với Quế Hoa rằng bản thân đã quyết định trở lại Trung Lục.

Hàn Kính Tùng đưa tay ôm Quế Hoa sát vào mình, thất lực lại một lần nữa dùng lực, tiếng rên rỉ của Quế Hoa cũng bởi vậy mà trở nên bén nhọn.

“Ngao ô! ô!”

Quế Hoa đưa tay xuống dưới cầm phân thân của mình, ở phía dưới Hàn Kính Tùng càng cố gắng trùu sấp, đầu não y cũng càng trầm mê, thế nhưng đồng thời trong lòng cũng càng tràn đầy vui sướng.

Khóe môi y bắt đầu không có ý thức tràn ra một tia nước bọt, đôi mắt run rẩy cũng không thể nhắm lại, chỉ có thể khàn khàn rên rỉ theo tiết tấu luật động của Hàn Kính Tùng.

Tiểu Bảo ngồi xổm trên tảng đá chóp đôi mắt to, khó hiểu nhìn gương mặt vui vẻ như điên loạn của Quế Hoa, cùng với gương mặt vừa vui thích vừa tràn ngập một loại cảm xúc u buồn không thích hợp của Hàn Kính Tùng, nó liếm liếm móng vuốt cùng với bộ lông xù, lằng lằng nhìn Hàn Kính Tùng ôm sát Quế Hoa vào lòng, thấy khóe mắt hần có cái gì đó lóe sáng rồi nhỏ giọt xuống dưới.

Quế Hoa đêm nay cảm thấy hứng thú dị thường thỏa mãn, cuối cùng thiếp đi trong lòng Hàn Kính Tùng, mặc dù là đang ngủ, y vẫn theo thói quen ôm chặt eo Hàn Kính Tùng, đem đầu gối lên bụng đối phương, chẳng qua sẽ không mơ màng liếm khóe miệng như mọi khi. (N/A: Hôm nay chồng em cho em ăn no có khác:)))

“Cô ngô.....”

Quế Hoa ngủ thật say, phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, Hàn Kính Tùng không đành lòng quấy giấc mộng đẹp dễ của y, chỉ hơi hơi khởi động cơ thể, cảm thấy mệt mỏi, nhìn gương mặt của đối phương ngủ một cách an tường.

Nhớ rõ lần đầu tiên hần nhìn thấy Quế Hoa, đối phương chỉ vì trộm đồ của hần mà rơi vào cạm bẫy do hần thiết kế.

Khi đó, Quế Hoa làm kẻ trộm nên hung ác dị thường, tướng mạo cũng coi như oai hùng, thế nhưng trên thực tế lại ngược lại, là một gia hỏa miệng cộp gan thỏ, nhát gan như chuột.

Thật là khổ đến mức khả ái a..... Nhớ lại chuyện cũ, Hàn Kính Tùng khe khẽ cười, hần đưa tay qua, ôn nhu cầm lấy những lọn tóc màu đỏ sậm của Quế Hoa.

Đừng nhìn bộ dáng Quế Hoa to xác, tướng mạo oai hùng, thế nhưng trên thực tế lại là một gia hỏa miệng cộp gan thỏ, nhát gan như chuột. (N/A: Cái này tác giả nhắc lại hai lần, không phải là do tôi a.)

Hàn Kính Tùng lưu luyến dùng ngón tay vuốt ve gương mặt góc cạnh của Quế Hoa, cuối cùng dừng ở bên bờ môi hơi hé của đối phương.

“Quế Hoa.....”

Hàn Kính Tùng nỉ non, cúi đầu xuống nhẹ nhàng điểm vài cái trên môi Quế Hoa.

Hần nghĩ, hần sẽ nhớ rõ cánh môi mềm mại và ấm áp của đối phương, một đời, vĩnh viễn nhớ rõ.

.....

Trời vừa sáng không lâu, Đinh Mang liền dẫn người lại đây tìm Hàn Kính Tùng.

Chung quy, mục đích của bọn họ đến đây là để đãi vàng mà không phải đi qua biển cả chỉ để thăm dò Bắc Lục thần bí.

Hàn Kính Tùng đã ở Bắc Lục gốc một thời gian, tất nhiên so với bọn họ càng hiểu biết về khối thổ địa này hơn một chút, cho nên Đinh Mang muốn mượn sức Hàn Kính Tùng để có thể sớm tìm đến kỳ trân dị bảo trong truyền thuyết ở Bắc Lục, rồi mới mang huynh đệ thuận lợi trở về.

Hàn Kính Tùng liếc mắt nhìn Quế Hoa vẫn đang ngủ say sưa, đưa ra một thủ thế im lặng, lúc này mới rời người khỏi cái ôm của Quế Hoa, mặc quần áo.

Đinh Mang thấy một màn như vậy, không khỏi khẽ thở dài một tiếng.

“Hần không muốn xa rời người như thế, nếu biết người muốn rời đi, chỉ sợ sẽ phát cuồng.”

Hàn Kính Tùng lập tức cau mày, nói “Ta còn chưa nói cho hần chuyện ta muốn rời đi, đến lúc đó, có lẽ ta còn có thể yên lặng mà rời đi. Hần chung quy từ trước tới giờ sống ở Bắc Lục, ngày sau không có ta, cũng vẫn có thể sống tốt.”

“Ân.....” Đinh Mang thấy Hàn Kính Tùng trong lòng đã có an bài, cũng không tiện lắm lời, lập tức liền chuyển đề tài, hỏi hần “Đúng rồi, Hàn huynh đệ, nơi này có thứ gì đó mà ở Trung Lục có thể bán được giá cao không, cũng không phí công mọi người liều chết đến đây đãi vàng.”

Hàn Kính Tùng cẩn thận suy nghĩ một lúc, nhớ tới mấy hôm trước Quế Hoa ở bãi biển nhặt về rất nhiều trân châu, ở Bắc Lục trân châu này chẳng khác gì đồ bỏ đi, nhưng ở Trung Lục lại là châu báu giá trị xa xỉ.

“Các người đến cũng đúng lúc! Mấy hôm trước ta cùng Quế Hoa phát hiện ở bãi biển có thật nhiều trân châu, thứ này mặc dù ở Bắc Lục không dùng được, nhưng nếu có thể mang về Trung Lục, nhất định sẽ mang đến cho chúng ta vinh hoa phú quý!”

Vinh hoa phú quý..... Bốn chữ này đã lâu không ai nhắc đến, cũng rất lâu không có ai nghe được.

Tại Bắc Lục hoang vu mà cô tịch, vinh hoa phú quý không thể mang đến cái mặc, cũng chẳng thể ăn, càng không thể giải thoát được cô độc ở trong lòng

Hàn Kính Tùng cảm thấy thổn thức.

Hần quay đầu nhìn Biển Đen mờ mịt, bản thân sắp có thể trở về, về tới cái nơi mà hần có thể thực hiện giấc mộng vinh hoa phú quý, thế nhưng cái cuộc sống vinh hoa phú quý mà hần đã từng hâm mộ thực sự sẽ tốt hơn nhiều so với cuộc sống vô ưu vô lự tại Bắc Lục sao?

Lúc Quế Hoa tỉnh lại, phát hiện trong lòng không có Hàn Kính Tùng, đầu tiên cả kinh, sau đó cẩn thận nghĩ nghĩ, lúc này mới chậm rì rì bò dậy, xách Tiểu Bảo còn đang ngủ lên đi ra khỏi động.

Đi một đoạn ngắn, tới bờ biển, Quế Hoa nhìn thấy rất nhiều người đang khom lưng nhặt “Rác rưởi”.

Cũng không hiểu mấy gia hỏa kỳ quái đó đang làm cái gì, Quế Hoa cứ chậm rì rì mà đi, tìm trong đám người đó thân ảnh của Hàn Kính Tùng.

Đinh Mang cùng Hàn Kính Tùng đang bận rộn chỉ huy mọi người đem trân châu bỏ vào trong túi, rồi mới chuyển lên thuyền, đợi đến lúc cảm thấy thu thập ổn ổn rồi cũng là lúc bọn họ xuất phát trở về Trung Lục.

“Ngao ô.....”

Quế Hoa thật vất vả mới nhìn thấy Hàn Kính Tùng, lập tức nở nụ cười, y đi đến bên cạnh đối phương, móng tay màu bạc nhẹ nhàng chạm vào lưng Hàn Kính Tùng.

“Quế Hoa, người đi ra làm cái gì?”

Hàn Kính Tùng kinh hoảng sợ Quế Hoa nhìn ra tính toán của hần, lập tức khẩn trương, đem một viên trân châu lớn bỏ vào trong túi áo, lập tức đứng thẳng dậy.

“Ngô, tìm người.....” Quế Hoa ngượng ngùng gãi gãi đầu, y kỳ thật chỉ làm theo thói quen muốn từng giờ từng khắc ở bên người Hàn Kính Tùng mà thôi, lúc này, Tiểu Bảo vẫn bị Quế Hoa nghịch ngợm da lông cuối cùng cũng có thể thoát khỏi tay của đối phương, cảm giận ôm lấy chân Quế Hoa mà cắn cắn.

“Ah, ta đang hỗ trợ các bằng hữu, người về hang nghỉ ngơi trước đi, lát nữa ta sẽ trở lại ngay.”

Quế Hoa quay đầu liếc mắt nhìn mọi người đều đang bận rộn nhặt rác rưởi ở xung quanh, lỗ mũi hừ một tiếng bất mãn, nghĩ rằng sau khi đám quái vật này đến, thật sự chiếm lấy không ít thời gian thân thiết của y cùng Hàn Kính Tùng đâu.

Thế nhưng Hàn Kính Tùng đã nói, hần không cách nào không nghe lời, vì muốn chứng minh quyền sở hữu với Hàn Kính Tùng trước mặt những quái vật này, y trừng đôi mắt vàng kim, trước mắt bao nhiêu người một tay ôm Hàn Kính Tùng vào trong ngực, hung hăng hôn hôn.

“Thiên a, quái vật này không có nhân tính!” Có người nhìn bóng dáng Quế Hoa rời đi, sợ hãi than.

Hàn Kính Tùng lạnh lùng liếc mắt nhìn người nọ, hần không lau khí tức của Quế Hoa lưu lại trên môi, chăm chú nhìn bóng dáng Quế Hoa cùng Tiểu Bảo sung sướng rời đi, bất đắc dĩ nhắm lại mắt.

“Qua hai ngày có thể đi, sự tình đỡ phải kéo dài.”

Đinh Mang ghé vào tai Hàn Kính Tùng dặn dò một câu, thăm thía vỗ bờ vai của hần.

End chương 10.

11. Chương 11

Quế Hoa kỳ thật cũng đã nhận ra biến hóa của Hàn Kính Tùng mấy ngày nay, từ sau khi nhìn thấy một đám quái vật kia, Hàn Kính Tùng vốn cả ngày bồi y chơi đùa bây giờ liền thay đổi. Hầu hết thời gian, Hàn Kính Tùng đều dành để bồi nhóm quái vật kia nhặt rác rưởi trên bãi biển, giống như muốn nhặt sạch toàn bộ rác rưởi ở Bắc Lục.

Có lẽ, đây là cách thức thân cận của đồng loại, chung quy, y với Hàn Kính Tùng vốn dĩ không phải đồng loại a.

Quế Hoa phiên muộn ôm một nồi lớn canh cá nấu hoa tươi, vuốt ve Tiểu Bảo đang lăn lộn trong lòng, cảm giác vắng vẻ mỗi lúc một dâng lên trong đôi mắt vàng kim.

Hàn Kính Tình cơ hồ bận rộn cả ngày ở bên ngoài cuối cùng cũng trở lại, đêm nay, hẳn không có dẫn theo mấy bằng hữu Trung Lục lại đây.

Thấy Quế Hoa tịch mịch ôm một nồi canh cá, Hàn Kính Tùng cảm thấy trong lòng chua xót, hẳn biết sống ở một nơi bằng nguyên mở mịt như Bắc Lục, chỉ có một mình thì sẽ cảm thấy cỡ nào tịch mịch.

Cho nên, hẳn sợ hãi sự tịch mịch này, càng tưởng niệm người thân ở quê nhà,

“Quế Hoa, đang nấu canh cá a.”

Canh cá nấu hoa tươi là món duy nhất Quế Hoa làm, đại khái là vì chiều cố khẩu vị của hai người, Quế Hoa sẽ thả những thứ hai người thích ăn – cá cùng hoa tươi, nhưng mà món ăn hỗn hợp như vậy, hương vị cũng theo đó mà thật sự cổ quái, kỳ thật, hẳn tuyệt đối không động vào.

Thấy Hàn Kính Tùng trở lại, Quế Hoa lúc trước còn phiên muộn, rất nhanh đã tươi cười, y quay đầu ngốc ngốc cười cười với Hàn Kính Tùng, một bên ném Tiểu Bảo ấm áp đang chơi đùa trong lòng sang một bên, giống như mọi khi lấy muối gỗ múc cho Hàn Kính Tùng một bát canh cá.

“Ngao ngô..... Ăn cơm.....”

Quế Hoa dùng hai tay đưa bát đá tới trước mặt Hàn Kính Tùng, ngóng trông chờ mong đối phương có thể ăn mỹ thực mà y tỉ mỉ nấu. (N/A: Tôi thương em quá:())

Hàn Kính Tùng hơi hơi gật đầu, cầm lấy cái bát Quế Hoa đưa qua, hẳn nhìn bát canh cá màu sắc quái dị, vẫn cúi đầu uống một hớp lớn.

“Ngon..... Uống ngon sao?”

Quế Hoa cẩn thận hỏi, vì khiến Hàn Kính Tùng có thể ở lại bên cạnh y mà cảm nhận được không khí của gia đình, y đã phi thường cố gắng học phương pháp nấu nướng của người Trung Lục.

“Uống ngon.” Hàn Kính Tùng cười cười, đặt bát xuống, nắm chặt lấy tay Quế Hoa cũng kéo y ngồi xuống.

Ngày rời đi đã được xác định, là buổi trưa ngày mai, trước lúc đó, Hàn Kính Tùng cũng không nguyện ý nói cho Quế Hoa việc hẳn sắp rời đi nơi này.

Hắn lẳng lặng, nhìn đôi mắt vàng kim sáng sủa, trong veo của Quế Hoa, trong nội tâm âm thầm cảm thấy xin lỗi.

“Xảy ra chuyện gì, ngô.....”

Quế Hoa phát hiện Hàn Kính Tùng hôm nay đặc biệt dị thường, y cười cười lấy lòng, cầm chặt tay Hàn Kính Tùng, không biết vì cái gì, tim y đập nhanh, y cảm thấy thực bất an, y nghĩ, nếu bản thân không nắm chặt lấy tay đối phương, có lẽ ngay trong giây lát sẽ mất đi người nam nhân yêu thương y.

“Không có gì, chúng ta ở chung với nhau đã nhiều ngày, Quế Hoa người còn học được nhiều thứ đâu. Hiện tại người còn biết nổi giận, còn có thể nấu cơm, thật sự rất giỏi.”

Hàn Kính Tùng cúi đầu, thấy đôi bàn tay với những móng vuốt màu bạc của Quế Hoa đang gắt gao túm lấy tay hắn. Thế nhưng, giờ phút này nắm được thì làm sao, hai người bọn họ, dù sao cũng phải buông tay.

May mà, hắn đã cố gắng hết sức đem một ít cách thức sinh hoạt của người dân Trung Lục dạy cho Quế Hoa, chỉ hi vọng sau này y có thể sử dụng tốt những kỹ năng này, có thể tiếp tục sống tốt tại Bắc Lục.

Quế Hoa nghe Hàn Kính Tùng khen mình, liền nhếch miệng nở nụ cười, nói thật, trước khi Hàn Kính Tùng đến nơi này, y luôn luôn chưa từng thấy qua lửa, càng không biết lửa có thể nhờ vào gỗ mà lan ra, hơn nữa lửa có thể dùng để nấu canh, nấu cơm, thậm chí chiếu sáng, điều này làm cho sinh hoạt của y gia tăng thêm rất nhiều lạc thú, ít nhất, những đêm sau này, y sẽ không bao giờ sợ bóng tối.

“Ta..... còn có thể làm thật nhiều..... Người chỉ cần dạy ta, ta sẽ làm được!”

Quế Hoa ngẩng đầu dương dương tự đắc, y nhìn nhìn Hàn Kính Tùng, đôi mắt vàng kim tràn ngập hạnh phúc.

“Ăn.” Hàn Kính Tùng vỗ vỗ cái đầu màu đỏ sẫm của Quế Hoa, tâm chưa xót mà gật đầu.

Bỗng nhiên, hắn lấy trong túi áo ra một cái vòng cổ vừa dùng vỏ sò xuyên thành, nhét vào trong tay Quế Hoa, cười hỏi “Ta hôm nay vừa mới làm cho ngươi, ngươi xem có thích không?”

Quế Hoa nghi hoặc nhìn cái vòng kỳ quái, cầm lên đưa đến miệng cắn cắn.

“Ngô..... Ăn không ngon.” Vỏ sò cứng rắn tự nhiên va vào răng Quế Hoa, đôi mắt vàng kim co rụt lại, nhanh chóng nhả vỏ sò ra khỏi miệng.

Hàn Kính Tùng nhìn bộ dáng ngốc ngốc của Quế Hoa, vừa tức giận vừa buồn cười, vội vàng lấy vỏ sò từ trong tay y “Ai, này không phải cho ngươi ăn, mà là cho ngươi đeo a.”

Vừa nói, hắn vừa tự tay cầm lấy vòng cổ làm bằng vỏ sò đeo lên cổ Quế Hoa.

Quế Hoa cả người tản ra khí tức nguyên thủy, tục tũn, thêm cái vòng cổ làm bằng vỏ sò, ngược lại lại mang đến một loại khí chất tiêu sái.

“Ngô.....”

Chỉ là Quế Hoa hoàn toàn không biết vì cái gì lại đeo cái này lên trên cổ, y nghi hoặc dùng móng vuốt nghịch ngợm vỏ sò, nghĩ lại vẫn cảm thấy thứ này thật khó ăn.

“Đây là tín vật ta đưa ngươi, đến nơi này đã lâu, ta vẫn còn chưa đưa cho ngươi cái gì.” Hàn Kính Tùng thấy Quế Hoa đầy mặt nghi hoặc, cười giải thích cho y.

Quế Hoa nghe hắn nói như thế, vội vàng lắc lắc đầu, chỉ chỉ mảnh vải may vá thô sơ từ da cáo trắng che đi nơi tư mật.

“Đây là của ngươi đưa.”

“Đứa ngốc, ta đưa ngươi tín vật, cái tạp dề này không tính.”

“Tín vật..... Cô ngô..... Đó là cái gì?”

Trong đôi mắt vàng kim của Quế Hoa lóe ra một tia thần thái thiên chân, mặc kệ như thế nào, Hàn Kính Tùng đưa y cái gì, y đều quý trọng, mặc kệ là tín vật kỳ quái a.

“Tín vật, là thứ khiến ngươi vừa thấy liền có thể nhớ đến ta.” Hàn Kính Tùng thông thả nói.

Càng đến lúc chia lìa, càng cảm thấy bi thương, khoảng thời gian cùng Quế Hoa sinh hoạt từng chút từng chút đều tích tụ trở thành một đoạn hồi ức tốt đẹp trong sinh mệnh của Hàn Kính Tùng.

Hắn nghĩ, bản thân cuối cùng lại thích Bắc Lục dị thú này, cho nên hắn hi vọng đối phương có thể nhớ rõ chính mình, tựa như hắn cũng nhớ rõ y.

Nào biết Quế Hoa cầm lấy cái vòng cổ làm bằng vỏ sò cười ha ha “Ta..... Thấy cái gì cũng có thể nhớ tới người.”

Dựa sát vào người nhau dùng lửa sưởi ấm, cùng nhau nằm ngủ trên tấm thảm bằng da cáo trắng, cùng nhau sử dụng cái nồi đá thô ráp, cùng nhau khi dễ Tiểu Bảo, kể cả ban ngày hay ban đêm ở Bắc Lục, ẩm áp hoặc rét lạnh, mỗi một sự vật, mỗi một hành động vừa xảy ra đã ngay lập tức lưu lại trong hồi ức của Quế Hoa cùng Hàn Kính Tùng.

Quế Hoa cười đến thực vui vẻ, y phát hiện nguyên lai người dân Trung Lục khôn khéo cũng có một ngày nói ngốc như vậy.

Y học bộ dáng mọi khi Hàn Kính Tùng giễu cợt y, đưa tay qua, nhẹ nhàng chạm vào mặt Hàn Kính Tùng “Đứa ngốc..... Cô ngốc.....”

Hàn Kính Tùng run rẩy đôi môi, không biết bản thân lúc này dùng loại ngôn ngữ nào để đáp lại cảm giác hạnh phúc, hoặc tự cho là hạnh phúc của Quế Hoa.

Hắn chỉ trầm mặc nâng tay, gắt gao ôm eo Quế Hoa, cùng đối phương ôm lấy nhau thành một cục.

Đây vẫn là lần đầu tiên, Quế Hoa không kêu đói, Hàn Kính Tùng liền chủ động muốn uy y.

Quế Hoa có chút thụ sủng nhược kinh, y nâng tay thu mái tóc dài toán loạn cho gọn, tiếp theo đó liền ngoan ngoãn nằm sấp xuống, nhếch lên cái miệng chặt chẽ co dãn của mình.

Nhìn cách Hàn Kính Tùng bảo vệ Quế Hoa, không giống như chỉ xem Quế Hoa là hậu bối.

Hắn cảm thấy bản thân hắn là đã đem từng cử chỉ, từng nụ cười, thậm chí cả tiếng rên rỉ mê loạn, thiên chân khả ái đều toàn bộ ghi tạc trong lòng.

Gặp được Quế Hoa, là kỳ tích lớn nhất đời này của hắn.

Hàn Kính Tùng cầm lấy cánh tay của Quế Hoa, khiến y quay mặt đối diện với hắn, cùng lúc đó, hắn đưa tay nhẹ nhàng xoa nắn cái miệng căng chặt của đối phương.

“Ngô.....”

Mỗi một lần bị vuốt ve, mỗi một lần bị hôn môi, đều khiến Quế Hoa cảm giác phi thường thoải mái, đặc biệt người đang âu yếm chính mình là người mà mình thích, khiến y càng thêm thoải mái.

Quế Hoa nhẹ nhàng mà thở dốc, dục hỏa rất nhanh bị đốt lên, ánh mắt y bắt đầu trở nên mê ly mà hạnh phúc, trong đôi mắt vàng kim dâng lên một mặt nước mắt.

Y cầm lấy tay Hàn Kính Tùng, dùng tay đối phương xoa bóp phân thân của mình, sau đó càng không nhẫn nại được mà mở ra hai chân, đem hậu huyệt bởi vì cơ khát mà mấp máy, lồ lộ trước mặt Hàn Kính Tùng.

“Ngao ngô.....”

Trong mê loạn, Quế Hoa đột ngột hiện ra bản chất của dị thú, y ngưỡng cao đầu, đôi mắt vàng kim nửa眯 hoặc, mái tóc màu đỏ sậm run rẩy theo tiết tấu run rẩy của cơ thể, một ít nước bọt trong suốt trào ra khỏi miệng, thuận theo gương mặt góc cạnh mà chảy xuống, thật giống như một dã thú đói khát đã lâu.

Hàn Kính Tùng hiển nhiên bị Quế Hoa đả động, tuy rằng, rất nhiều năm qua hắn vẫn ảo tưởng bản thân có thể kết hôn cùng với Quế Hoa muội ôn nhu hiền thực cách vách, cùng nhau mây mưa, thế nhưng, giờ xem ra Quế Hoa tục tăng cuồng dã trước mặt hắn này cũng sẽ khiến hắn tình nan tự khống.

“Quế Hoa, ta thực thích ngươi..... Thích ngươi như vậy.”

Hàn Kính Tùng ôm lấy cổ Quế Hoa, một bên đưa nụ hôn nồng nhiệt của bản thân đến môi đối phương, một bên dùng hai ngón tay thâm nhập vào bên trong hậu huyệt ướt át nóng bỏng của Quế Hoa.

Hắn không trì hoãn mà nhanh chóng động ngón tay, xâm nhập thăm dò tận sâu bên trong cái nơi mang đến cho hắn vô hạn thích thú, nghe âm thanh dâm mỹ nhỏ nhoi vang lên, trong lòng tràn ngập thỏa mãn, điều đó chứng tỏ hắn có thể nắm bắt được khoái cảm của thân thể mỹ lệ mà cường đại trước mắt này.

“Ngao ô!”

Ngón tay Hàn Kính Tùng hoàn toàn đâm vào bên trong hậu huyệt của Quế Hoa, thắt lưng Quế Hoa liền căng thẳng, khoe miệng đang rên rỉ cuối cùng rống lên một tiếng kích động.

Y cúi đầu, ánh mắt nóng rực nhìn Hàn Kính Tùng đang đùa bỡn thân thể mình, thần sắc tràn ngập vài phần si mê.

Y thích cảm giác này, cảm giác được âu yếm đến chỗ sâu nhất, cảm thụ này lấp đầy nội tâm cô độc của y, cũng cho y biết, y không phải một mình nữa, y không bao giờ phải một mình ngủ trong đêm vắng cô độc, người trước mắt này đang ôm chặt y, giữ lấy y, khiến y không hề tịch mịch.

Thấy thần tình quẩn quýt si mê của Quế Hoa, Hàn Kính Tùng rút ra ngón tay của chính mình, hẩn dùng ngón tay mang chất nhầy vuốt ve gương mặt của Quế Hoa, rồi sau đó mới cúi đầu, lộ ra hạ thân, đem phân thân đã sớm cương cứng ôn nhu để ở huyết khẩu của Quế Hoa.

“Quế Hoa..... Người đáp ứng ta, người phải nhớ kỹ ta..... Không được quên tình cảm của chúng ta trong thời gian này.....”

Hàn Kính Tùng mang chua xót nở một nụ cười, vừa muốn ôm sát lấy Quế Hoa, đã thấy sắc mặt của đối phương thay đổi, đôi mắt vàng kim vốn dĩ chìm đắm trong tình dục không biết vì sao lại trở nên bi thương.

Ngay sau đó, Hàn Kính Tùng bỗng nhiên bị Quế Hoa hôn trụ đôi môi, mà hẩn cũng cảm thấy phân thân bỗng trở nên căng thẳng, chắc là Quế Hoa đã chủ động đem phân thân của hẩn nhét vào hậu huyết.

Hậu huyết nóng bỏng mềm mại mà không mất đi sự căng chặt mang đến cho Hàn Kính Tùng cực hạn hưởng thụ, mà Quế Hoa chủ động cuồng dã cũng tiết kiệm cho hẩn rất nhiều khí lực.

Quế Hoa ngao ngao ô ô hôn hai gò má cùng cổ Hàn Kính Tùng, thân hình cao lớn vừa động, đã đem Hàn Kính Tùng đẩy ngã, y ngồi vững vàng trên người Hàn Kính Tùng, dịch chuyển cái mông, hoàn toàn nuốt tận gốc phân thân của Hàn Kính Tùng.

“Ngao ô!”

Quế Hoa cuồng loạn rống lên một tiếng, một tay thu gom mái tóc dài toán loạn, một tay sờ phần ngực nóng bỏng của chính mình, móng vuốt màu bạc cơ hồ bấm vào da thịt của y.

Y nặng nề, suyễn khí, xoay phần eo trắng kiện, dùng đũa mông, cơ hồ muốn điên cuồng ép khô Hàn Kính Tùng.

Hàn Kính Tùng lẳng lẳng nhìn chăm chăm Quế Hoa đột nhiên trở nên điên cuồng, hốc mắt lại hơi đỏ.

Trên đời này, có lẽ không ai sẽ giống như Quế Hoa cần hẩn, giống Quế Hoa không muốn rời xa hẩn.

Nếu có thể, hẩn làm sao không muốn có thể vĩnh viễn cùng một chỗ với Quế Hoa, khiến y vĩnh viễn không bao giờ rời xa hẩn, cũng khiến y cảm thụ được tình yêu không thể giữ lại này.

Chỉ là đáng tiếc..... Hàn Kính Tùng không muốn tiếp tục suy nghĩ, hẩn chua xót nhắm mắt, phóng túng thân thể của mình cảm thụ bên trong trầm ấm của Quế Hoa, thẳng đến khi tinh hoa của hẩn lần lượt bắn vào trong cơ thể Quế Hoa.

12. Chương 12

Ngày hôm sau, mãi cho đến tận giữa trưa, Đinh Mang đã chuẩn bị xong xuôi để trở về vẫn không thấy Hàn Kính Tùng đến bờ biển.

Hẩn đã cùng Hàn Kính Tùng hẹn trước, buổi trưa hôm nay sẽ xuất phát trở về Trung Lục, chỉ là hôm qua Hàn Kính Tùng lại nói trở về gặp quái thú kia, ở với y một đêm, hẩn mới đáp ứng, lại không nghĩ rằng, sắp đến giờ xuất phát đã hẹn trước đối phương vẫn chưa xuất hiện.

Đinh Mang nhớ Hàn Kính Tùng tối hôm qua đầy mặt buồn bã, tự nhiên có thể đoán được đối phương nhất định là khó mà rời bỏ được quái vật tên Quế Hoa kia, cho nên mới chậm trễ. Chỉ là nhân sinh không như ý, mười chỉ được tám chín, Hàn Kính Tùng muốn trở về quê nhà, một lần nữa sống cuộc sống bình thường, không chấm dứt tình duyên cùng quái thú kia thì ngàn lần không được.

Nghĩ đến đây, Đinh Mang nói mọi người tạm thời nghỉ ngơi, bản thân hẩn tự mình đến hang động Quế Hoa ở đón Hàn Kính Tùng.

Đi đến trước cửa sơn động, Đinh Mang còn chưa đi vào, bỗng nhìn thấy một con Tuyết Hồ chưa lớn hẳn đang ngồi xổm trước cửa, nó nhìn thấy hắn đi tới, vội vàng nhảy vào trong sơn động trốn.

Hàn Kính Tùng sớm tỉnh, hắn mặc quần áo, lúc này đang ngồi bên người Quế Hoa vẫn say sưa ngủ. Đêm qua, sau một phen kích động, hắn và Quế Hoa đều sức cùng lực kiệt, mệt mỏi không chịu nổi, mà Quế Hoa càng mệt đến mức ngủ đến tận trưa.

Vốn nên đứng hẹn mà rời đi, Hàn Kính Tùng lại lưu luyến không rời vuốt ve thân hình cùng đường cong lưu sương của Quế Hoa, cuối cùng, đầu ngón tay dừng lại ở ngọn tóc mềm mại xõa tung của đối phương.

Ánh sáng từ cửa động chiếu vào, ôn nhu vây quanh thân ảnh của Hàn Kính Tùng cùng Quế Hoa, khiến bóng của hai người kéo dài trên mặt đất.

Đinh Mang khe khẽ bước vào trong động, đang nghi hoặc Hàn Kính Tùng vì sao còn không lên thuyền lại nhìn thấy hình ảnh một người một thú hài hòa gắn bó, lâm vào ngạc nhiên.

“Hàn huynh đệ.....”

Đinh Mang vừa lên tiếng, đã thấy Hàn Kính Tùng quay đầu, đưa tay ra dấu cho hắn im lặng.

Hàn Kính Tùng cúi đầu hôn nhẹ lên hai gò má của Quế Hoa, lúc này mới đứng lên, đi tới chỗ Đinh Mang.

“Đi thôi.”

Ánh mắt Hàn Kính Tùng trầm xuống, đi ra bên ngoài động, vỗ vỗ bả vai Đinh Mang. Ở phía sau, Quế Hoa vẫn cuộn người ngủ yên trên tấm thảm làm từ da cáo trắng, Tiểu Bảo ngoan ngoãn ngồi yên bên cạnh y.

Nhìn thấy Hàn Kính Tùng và Đinh Mang cùng đi ra ngoài, Tiểu Bảo vốn quen nhìn Quế Hoa cùng Hàn Kính Tùng ở cùng nhau, vội vàng chạy ra ngoài, đuổi theo.

Có lẽ động vật mẫn cảm hơn con người, nó nhận thấy điều gì đó bất an, vài bước nhảy đến bên chân Hàn Kính Tùng, dùng miệng cắn lấy ống quần đối phương, đôi mắt như thủy tinh to tròn nhìn Hàn Kính Tùng, giống như đang khẩn cầu hắn ở lại.

Hàn Kính Tùng sửng sốt, ngồi xổm xuống, sờ sờ cái đầu lông xù của Tiểu Bảo, cười khẽ, nhỏ giọng nỉ non nói với nó “Tiểu Bảo, sau này ta không thể ở đây với các người. Người..... thay ta ở bên cạnh Quế Hoa.”

Tiểu Bảo khó hiểu nức nở một tiếng, cái miệng đang cắn ống quần Hàn Kính Tùng lại nhả ra, nó đọc được trong mắt người nam nhân này một loại cảm xúc bi ai bất đắc dĩ. Có lẽ, sau này, ở thế giới băng nguyên trắng xóa này, sẽ không có cơ hội nhìn thấy bóng dáng đối phương nữa.

Lúc này, Quế Hoa đã ngủ no nê, liền chuyển người, còn thoải mái mà phát ra tiếng rên rĩ.

“Cô ngô.....”

Đinh Mang sợ Quế Hoa tỉnh dậy sẽ gây sự, vội vàng kéo Hàn Kính Tùng, muốn hắn lập tức rời đi.

Nhìn Quế Hoa ngủ ngon lành như vậy, gương mặt góc cạnh vẫn lưu lại biểu cảm hạnh phúc của ngày hôm qua, Hàn Kính Tùng thực sự không đành lòng cứ như vậy bỏ rơi Quế Hoa, nhưng hắn cũng biết, hắn là người dân Trung Lục, sẽ không có khả năng cùng một dị thú Bắc Lục sống với nhau đến thiên trường địa cửu.

Hắn yêu Quế Hoa, thế nhưng hắn cũng tưởng niệm quê nhà của hắn, tưởng niệm những người thân thiết của hắn.

“Quế Hoa.....” Hàn Kính Tùng nhìn thân ảnh Quế Hoa ngủ say, cúi đầu khẽ hô một tiếng, hất tay Đinh Mang ra, điên cuồng chạy vội vã ra ngoài.

Tiểu Bảo thấy thế cũng vội vàng đuổi theo một đoạn dài, nhưng Hàn Kính Tùng chạy rất nhanh, nó không cách nào đuổi kịp.

Cùng lúc đó, trong động, Quế Hoa đang ngủ say bỗng nhiên mở mắt, bởi vì vừa ngủ dậy cho nên gương mặt mờ mịt, sắc mặt trở nên thống khổ mà bi thương.

Y cuộn tròn thân thể khô ngo của mình, sợi tóc cùng lông mi đỏ sậm không ngừng run rẩy, từng tiếng khóc trầm thấp, đè nén vang lên theo những giọt nước mắt trào ra từ đôi mắt vàng kim.

“Ô..... Ô.....”

Quế Hoa đưa tay nắm chặt cái vòng cổ làm từ vỏ sò mà Hàn Kính Tùng đưa, bên trong cổ họng phát ra từng tiếng rên rỉ.

Chỉ tiếc Hàn Kính Tùng càng chạy càng xa, không thể nhìn thấy một cảnh này, cũng không nghe được tiếng Quế Hoa bi thương nức nở.

Tiểu Bảo mờ mịt nhìn Quế Hoa khóc đến thương tâm, thật cẩn thận nhảy tới bên cạnh đối phương, vươn đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng liếm đi nước mắt trên mặt Quế Hoa.

Kỳ thật, từ ngày đầu tiên vài quái vật Trung Lục kia đạp chân lên trên mặt đất của phiên thổ địa này, Quế Hoa liền cảm thấy cường liệt bất an, y tuy rằng nhìn qua là một dã thú tục tằng cuồng dã, thế nhưng nội tâm y lại vô cùng mềm mại yếu ớt.

Cuối cùng, Quế Hoa nhìn ra ý định rời đi của Hàn Kính Tùng, thế nhưng y biết bản thân y hoàn toàn không có tư cách khẩn cầu đối phương ở lại.

Chung quy, Hàn Kính Tùng có gia đình của hắn, có bằng hữu của hắn, không giống y, ngoại trừ hắn ra, chỉ có hai bàn tay trắng, lại muốn Hàn Kính Tùng bỏ qua nhiều thứ như vậy, ở lại nơi lạnh lẽo tịch mịch này với y, không bằng, để hắn trở lại quê nhà của hắn sống một cuộc sống hạnh phúc.

Quế Hoa quẹt nước mắt, ngồi bật dậy, y siết chặt cái vòng cổ làm từ vỏ sò, dùng tay chống thân thể, run run đứng lên.

Đột nhiên, y đứng bật dậy, vội vàng chạy ra khỏi động, y cũng không phải muốn đi tìm Hàn Kính Tùng để đưa hắn trở về, y chỉ nghĩ muốn nhìn đối phương thêm một chút.

Gió biển lạnh buốt thấu xương gào thét trên bãi biển, thổi bay những hạt cát nhỏ vun, bay theo chiều gió.

Đoàn người của Đinh Mang đã xuất phát rời đi bờ biển chứa đầy những món đồ quý hiếm của Bắc Lục, trong lòng tràn đầy nhảy nhót trở về Trung Lục.

Tất cả mọi người vì lần lữ trình này thu hoạch được mùa đều vui sướng, mà Hàn Kính Tùng có thể trở lại quê nhà lại mang sắc mặt vắng vẻ, hắn chỉ đứng ở bên thành boong tàu, nhìn về phía thế giới màu trắng quen thuộc ở xa xa.

Ở khối thổ địa này lưu lại khoảng thời gian vô cùng tịch mịch của hắn, lưu lại lần đầu phá thân xử nam của hắn, cũng là nơi lưu lại phần tình cảm chân chính nhất, nguyên thủy mà thuần túy nhất của hắn.

Bỗng nhiên, một thân ảnh màu đỏ lọt vào mắt của Hàn Kính Tùng, hắn ngạc nhiên nhìn thấy Quế Hoa vốn dĩ không biết gì, lúc này lại chạy ra bờ biển.

Hắn tin tưởng bản thân sẽ không nhìn nhầm, bởi vì hắn nghe được âm thanh đối phương hung hãn gào lên.

“Ngao ô

~ ngao ô

~ ta chờ người trở về ăn cơm!”

Quế Hoa gào lên về phía con thuyền đang rời đi, đến mức khàn cả giọng, đem phần tình cảm đang đè nén trong lòng toàn bộ phát tiết ra.

Lúc y giơ tay lên vẫy vẫy, bất tri bất giác đã rơi lệ đầy mặt, y nghĩ, Hàn Kính Tùng chỉ tạm thời rời đi, một ngày nào đó hắn sẽ trở về sống với y, cùng y ăn cơm, như vậy, y có thể ở nơi này kiên cường, dùng cảm một mình sinh sống, vĩnh viễn chờ người kia.

Bóng dáng thuyền lớn trên mặt biển càng lúc càng nhỏ, cuối cùng hoàn toàn biến mất trong mắt Quế Hoa.

Tiểu Bảo ở cùng với Quế Hoa đang thương tâm đứng thật lâu thật lâu trên bãi biển, đến khi ánh trăng chiều rọi, ánh sáng lạnh lẽo bao trùm từng hạt cát sỏi, bọn họ mới cùng nhau trở về hang động.

Gió biển lạnh buốt thấu xương gào thét, thổi bay mái tóc đỏ sậm phiêu dạt của Quế Hoa, Tiểu Bảo ngồi trên vai y, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía xa xa ngoài Biển Đen rộng lớn, giống như vẫn luôn chờ mong thuyền lớn chở Hàn Kính Tùng quay lại.

Quế Hoa cầm vòng cổ làm từ vỏ sò đeo trước ngực, đôi mắt vàng kim dần dần trở nên bình tĩnh.

Y sẽ không quên Hàn Kính Tùng, mỗi một câu nói, mỗi một lần ôm đều không thể quên được, những ký ức cứ chậm rãi tan vào cốt nhục y.

“Ngao ô.....”

Quế Hoa nhắm mắt lại, ngửa mặt lên trời thét dài, thanh âm thâm mang theo tình cảm nồng đậm vang lên thay thế tình yêu cùng buồn đau không thể biểu đạt bằng ngôn ngữ của con người.

Ngày đó, Quế Hoa nói với Hàn Kính Tùng đang ở trên chiếc thuyền lớn rời xa nơi này, hứa hẹn như vậy, nhưng mỗi ngày y vẫn chạy ra bờ biển ngồi trong chốc lát, chờ đợi con thuyền lớn chắc có lẽ vĩnh viễn sẽ không quay trở về.

Hòn đá lớn, dựng đứng trên bãi biển đã bị Quế Hoa dùng đá nhọn khắc xuống hơn mười vết, mỗi một ngày, khi mặt trời lặn, y đều khắc xuống một vết như thế, tỏ vẻ y đang đợi Hàn Kính Tùng, mỗi một lần mặt trời mọc rồi lại lặn, y vẫn chờ đợi cái người nam nhân đã dạy y rất nhiều điều, còn dạy y biết yêu.

Lúc này, bụng Quế Hoa không biết làm sao mà càng ngày càng nhô ra, điều này làm cho hành động của y trở nên chậm chạp, hơn nữa tâm tình cũng trở nên khó chịu và dễ nổi giận một cách kì lạ.

Tiểu Bảo mang bộ dáng của một con Tuyết Hồ sắp trưởng thành, vẫn như trước leo đèo đi theo bên cạnh Quế Hoa, thay Hàn Kính Tùng bồi Bắc Lục dị thú luôn dễ dàng cảm thấy cô đơn cùng tịch mịch này.

“Cô ngô.....”

Gương mặt anh tuấn của Quế Hoa trở nên rối rắm, một tay ôm cái bụng đã phồng to của mình, ánh mắt u ám nhìn chằm chằm mặt biển.

Tiểu Bảo cũng rất ngạc nhiên khi thấy cái bụng to của Quế Hoa, thỉnh thoảng, nó đưa móng vuốt đến bụng của Quế Hoa nhẹ nhàng sờ sờ, nhưng cái bụng kia lại truyền ra một vài hành động khiến nó trong nháy mắt thét chói tai chạy trốn.

Thấy mặt trời lại sắp lặn xuống, Quế Hoa đã ngồi hơn nửa ngày, lúc này mới chậm rì rì đứng lên, y vẫn sờ hòn đá nhỏ đặt ở bên cạnh, dùng lực khắc thêm một dấu vết lên trên hòn đá lớn ngoài bãi biển.

Tiểu Bảo đi theo bên chân y, ngóng trông nhìn gương mặt trầm thấp mà tiêu tụy của Quế Hoa, thật cẩn thận đi theo phía sau cái bóng dáng màu đỏ sậm.

Vào lúc màn đêm bao phủ lấy Bắc Lục, bầu trời Bắc Lục dần xuất hiện những màu sắc kì lạ, mỗi một dải màu mắc đều lờ lờ tỏa sáng, mờ lệ dị thường, mà xinh đẹp nhất vẫn là ánh trắng, nơi phát ra một luồng sáng màu hồng huyền ảo.

Bụng càng lúc càng lớn khiến Quế Hoa cảm thấy khó chịu, ngày xưa thân hình y thoăn thoắt, cũng chỉ bởi vì cái bụng liên lụy khiến y trở nên chậm chạp, nhưng y lại bắt đầu tin tưởng trong thân thể mình đựng một sinh mệnh mới, mà sinh mệnh này nhất định là lễ vật Hàn Kính Tùng để lại cho y.

Trên đường đi trở về hang động, sắc mặt Quế Hoa vốn u uất, lúc này mới thoáng dịu đi, y ôn nhu vuốt ve cái bụng ẩn dưới lớp áo làm từ da cáo trắng, một chút cảm giác hạnh phúc bắt đầu lan ra trên gương mặt một cách không tự chủ.

Đột nhiên, Tiểu Bảo vẫn đi theo Quế Hoa, hết nhìn đông rồi nhìn tây, bỗng thấy Quế Hoa vẫn chậm rì rì đi về phía trước trong nháy mắt ngã sấp xuống.

Nó nôn nóng chạy vội lên phía trước, liên tục gào lên, dùng chân trước cào cào mái tóc màu đỏ sậm của Quế Hoa.

“Ô.....” Quế Hoa đang quỳ rạp trên mặt đất, cúi đầu rên rỉ một tiếng, nhưng vẫn chống đỡ cơ thể vô lực mà đứng lên.

Y cũng không biết xảy ra chuyện gì, cả người trong nháy mắt mất đi toàn bộ sức lực, mà trong cơ thể lại cảm nhận được có một lực lượng khác muốn từ bên trong lao ra.

Cổ va chạm lực lượng bên trong cơ thể khiến Quế Hoa cảm thấy thập phần thống khổ, y trừng lớn đôi mắt vàng kim, khoe miệng bị cắn chảy ra một dòng máu tươi, ngao ngao rống giận.

“Ngao ô! Ngao ô!”

Tiểu Bảo bị hành động của Quế Hoa dọa sợ tới mức vội vàng lui sang một bên, nhưng trong nháy mắt khi nó lùi lại, nó thấy thân thể Quế Hoa bắt đầu kịch liệt run rẩy, ngay sau đó, khối thân thể cao lớn khôi ngô xuất hiện biến hóa đáng sợ.

Quế Hoa vốn có ngoại hình tương tự với ngoại hình của con người, đặc biệt là tứ chi, giờ đây dần dần biến thành một con dã thú kì dị.

Lớp da thịt màu đồng cổ của Quế Hoa lúc này bị bao phủ bởi một lớp da lông màu bạc, mái tóc dài màu đỏ sậm biến thành một đám lông mao màu đỏ, ngũ quan tuần lẫm chớp mắt trở nên vụn vặt, trở thành gương mặt của một con mãnh thú, hai hàm răng sắc nhọn mọc đầy khoang miệng, đầu lưỡi đỏ tươi thô ráp của Quế Hoa khê liếm liếm một bên môi, chỉ có, cặp mắt vàng kim xinh đẹp kia là vẫn lóng lánh như cũ.

Quế Hoa lúc này đã biến hóa thành một con cự thú, chậm rãi đứng lên, tứ chi cùng với móng vuốt màu bạc gắt gao túm lấy nền cát, vừa bước đi đã để lại năm vết cào rõ rệt.

Tiểu Bảo liếc nhìn con quái thú đáng sợ, đôi mắt trừng lớn đến mức tròn xoe, nó không thể tin được Quế Hoa ôn hòa như vậy sẽ biến thành một con quái vật hung ác.

“Ngao ô!”

Quế Hoa đã hóa thành dã thú, ngửa mặt lên trời rống giận một tiếng, dùng sức lắc lắc đám lông màu đỏ sậm diêm lệ trên lưng, dùng cái đuôi vẩy qua vẩy lại phía sau với tần suất nhanh, chậm rãi đi về phía Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nhìn quái thú Quế Hoa có thể hình lớn gấp đôi khi ở hình người, không dám cử động, kể cả là một hành động nhỏ, đáng thương cho động vật nhỏ nhỏ có đám lông mềm mại này, nó sợ tới mức dùng chân trước che mắt, nằm sấp trên mặt đất.

Nhưng mà đợi một lúc lâu, Quế Hoa vẫn không tấn công nó.

Lúc Tiểu Bảo ngẩng đầu lên, nó dùng đôi mắt của mình nhìn chằm chằm vào trong đôi mắt vàng kim, nhìn thấy một Quế Hoa hồn nhiên và ôn nhu quen thuộc.

Quả nhiên, ngay sau đó, Quế Hoa cúi đầu, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đầu Tiểu Bảo.

“Cô ngơ.....”

Quế Hoa nhẹ nhàng than thở một tiếng, y quay đầu nhìn nhìn cơ thể mới của mình, đối với biến hóa như vậy, chính y cũng cảm thấy nghi hoặc.

So với thân thể trước khi hóa thành hình người của nó, thân thể này nhìn qua càng khiến người khác cảm thấy khí thế bức người, lại càng thêm đáng sợ, đồng thời, cái bụng phồng lên lúc trước của y cũng tiếp tục xuất hiện trên cơ thể dã thú này, tại cái nơi đường cong duyên dáng vốn có ở dưới bụng y, xuất hiện một cái đường hình cung.

Quế Hoa u buồn nhìn cái bụng phồng lên của y, lúc này mới phát hiện có một thứ trọng yếu đã biến mất.

Y vội vàng quay đầu, rất nhanh tìm thấy cái áo làm từ da cáo trắng, bởi vì thân thể của y trở nên biến dị mà chống đỡ không được, rách toác ra.

Đó là đồ Hàn Kính Tùng đưa cho y, cùng với cái vỏ sò trên cổ y giống nhau, là những hồi ức tốt đẹp mà người kia để lại cho y.

Quế Hoa dùng móng vuốt cự đại vuốt ve cái áo làm từ da cáo trắng đã bị rách nát, đôi mắt vàng kim phản chiếu dày đặc cảm giác đau thương.

Y bị thương dùng đưa cái đuôi, trong lỗ mũi phát ra âm thanh trầm thấp nức nở, cuối cùng y dùng cái đuôi cuộn lại cái áo làm từ da tuyết hồ kia, nhẹ nhàng đem nó đắp lên trên lưng, bởi vì y sẽ không vứt bỏ những tưởng niệm, để chúng lại trên bãi biển cô đơn hoang vắng không vết chân người.

Quế Hoa khi đã biến hóa thành dã thú, tính nết tựa hồ cũng không thay đổi nhiều, chỉ là y cũng cảm thấy vô cùng buồn rầu vì sao bản thân lại biến thành bộ dáng này.

Trước kia, mỗi ngày y đều lẳng lặng ngồi ở bên trên hòn đá lớn ngoài bãi biển để nhìn ra xa biển rộng, nhưng hiện tại, mỗi ngày y vẫn đi ra bờ biển để nhìn ra xa, thế nhưng, hầu hết mọi lần y lại dùng móng vuốt của mình túm lại đám lông mao màu đỏ sẫm, y không thích bộ dạng này của chính mình, y nghĩ Hàn Kính Tùng cũng sẽ không thích.

Mà Tiểu Bảo lại vô cùng hiểu kì chạy tới chạy lui trên cơ thể Quế Hoa, đối với nó mà nói, Quế Hoa trong bộ dạng này, nhìn qua cảm thấy thân thiết hơn so với trước kia, hơn nữa cũng khiến nó có vài phần giải trí, bởi vì nó có thể hưởng thụ lạc thú khi được leo núi trên cơ thể to lớn của Quế Hoa.

Đến cuối cùng, Quế Hoa phát hiện cơ thể của chính mình làm thế nào cũng không trở về được hình dáng con người, cảm thấy tuyệt vọng, y không hề cần xé móng vuốt của mình, cũng không tiếp tục thu lại đám lông mao của mình, bắt đầu lại tiếp tục trở về với hình ảnh Bắc Lục dị thức bởi vì rời xa người yêu mà rơi vào bi thương.

13. Chương 13

Bụng càng lúc càng lớn, thời gian hoạt động của Quế Hoa cũng càng lúc càng ít, thường thường, y sẽ đến bên bờ biển, đầu tiên dùng móng vuốt đào ra một cái hố mềm mại, rồi mới cẩn thận đặt cái bụng to lớn của mình xuống, tiếp theo mới thản nhiên nằm sấp, cứ như vậy nằm sấp cả một ngày.

Lúc này, Tiểu Bảo cũng sẽ học theo bộ dáng của Quế Hoa, ở bên người y đào ra một cái hố nông, rồi mới mang thân thể lông xù của nó nằm sấp xuống, cào cào lông của Quế Hoa, muốn ý nhìn nó.

“Ngao ngô.....” Thường thường, Quế Hoa sẽ quay đầu, ôn hòa nhìn Tiểu Bảo một chút, lát sau lại quay đầu nhìn về phía bên kia Biển Đen bằng ánh mắt thâm trầm.

Tiểu Bảo cảm thấy ủy khuất, nó vốn suy nghĩ muốn làm cho Quế Hoa vui vẻ, lại thất bại.

Nó không biết, đối với Quế Hoa lúc này mà nói, chỉ có Hàn Kính Tùng mới là nguồn gốc tạo nên vui vẻ cho y, hoặc là nói, chỉ có phần tình cảm cảm kị kia mới có khả năng khiến y thoát ra được khỏi cái thế giới tràn ngập cô độc cùng bi thương.

Khi Quế Hoa hóa thành hình dạng dã thú, ôm một cái bụng lớn nằm ở bờ biển u buồn được mấy ngày, y lại cảm thấy có một loại cảm giác khác thường bắt đầu từ trong cơ thể mơ hồ truyền ra.

Hiện tại, bụng y đã rất lớn, mỗi một bước, y đều bước đi rất khó khăn, ngay cả Tiểu Bảo cũng lo lắng y mang theo một cái bụng lớn như thế mà đi lại, có thể hay không lại ngã xuống.

Có một ngày, Quế Hoa tỉnh lại trong cơn động, lại không theo thói quen đi ra ngoài bãi biển.

Y không ngừng phát ra âm thanh khàn khàn, trầm thấp, trong đôi mắt vàng kim tràn ngập cuồng loạn, đột nhiên, y cuống chân chạy ra bên ngoài, Tiểu Bảo đáng thương dùng tứ chi ngăn ngừa chạy theo nhưng đuổi mãi cũng không kịp, chỉ có thể bị bỏ lại ở đằng sau ngao ngao kêu to.

Bắc Lục là một địa phương thần kì, ở sâu bên trong nơi này không chỉ sinh ra cây cối cùng hoa lá vô cùng cứng cỏi, khắp nơi đều là trần châu vương vãi, cũng có những tảng băng vạn năm không biến hóa, còn có thể sinh ra loại sinh vật không thể miêu tả cũng như hình dung được như Quế Hoa.

Tiểu Bảo đuổi theo phía sau Quế Hoa, đi theo dấu chân y tiến vào thế giới băng nguyên vĩnh cửu, nghe được từng đợt rên rỉ thống khổ vang lên bên tai, Tiểu Bảo rất nhanh tìm đến nơi Quế Hoa đang ẩn nấp.

Quế Hoa phát ra từng tiếng gầm rú, y nằm nghiêng bên trong một hố băng rộng lớn, bên cạnh hố băng đã đắp một đồng vụn băng thật dày, mà móng vuốt của Quế Hoa cũng đã chảy ra rất nhiều máu.

Bụng Quế Hoa đã lớn đến đáng sợ, cái bụng màu bạc cơ hồ trở nên trong suốt, có thể nhìn rõ ràng những mạch máu ẩn dưới lớp da.

Y nặng nề gầm rú, đôi mắt vàng kim thất thần nhìn lên trên bầu trời, một giọt máu tươi chảy theo móng vuốt nhẹ nhàng rơi vào tấm áo làm từ da cáo trắng mà Hàn Kính Tùng may cho y.

.....

Con thuyền chở đầy trân châu, đưa Đinh Mang cùng với mọi người khát khao hướng về quê hương Trung Lục để xây dựng tương lai của họ.

Mọi người mang số lượng trân châu nặng gần trăm cân dựa theo công sức của từng người để chia, cuối cùng, Hàn Kính Tùng bởi vì có công lao chỉ dẫn và chiêu cố mọi người ở Bắc Lục mà nhận được một số lượng trân châu.

Số lượng trân châu này tại Táp Bắc quốc khiến Hàn Kính Tùng từ một người đánh cá không có danh tiếng bỗng nhiên trở thành một phú hào.

Nhà gỗ trước kia bị phá đi, Hàn phủ xa hoa rộng lớn được xây dựng, mà Hàn Kính Tùng từ nhỏ bị mất đi cha mẹ bỗng nhiên trong phút chốc có rất nhiều thân nhân, thường có những người tự xưng cô bà họ hàng của hắn, người lại xưng là bà con xa đến tìm hắn, nhận hắn là cháu trai, mà hắn cũng rất hào phóng giúp đỡ những người thân thích họ hàng không biết từ nơi nào đến này.

Chỉ trong một đêm có được vinh hoa phú quý, Hàn Kính Tùng lại không tràn ngập vui sướng giống như trong suy nghĩ của những người khác.

Ngược lại, hắn tuy rằng trở về được quê nhà, về tới cố thổ, nhưng giữa đôi lông mày lại luôn luôn tồn tại một mặt u buồn không thể xóa đi.

Đinh Mang cũng giống Hàn Kính Tùng, lấy được trân bảo và trở thành phú hào, gã thường xuyên tìm đến Hàn Kính Tùng, rủ hắn đi nâng cốc ngôn hoan.

“Hàn huynh, ta nhớ rõ lúc ở Bắc Lục huynh luôn nói rằng nhớ cố hương cùng những người thân, vì sao đã trở về quê nhà rồi lại luôn cau có mặt mày?”

Hàn Kính Tùng nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, trong ánh mắt lại xuất hiện một mặt chua xót, hắn lắc lắc đầu, bên tai vẫn luôn quanh quẩn tiếng kêu gọi đầy thê lương của Quế Hoa ngày đó — ta sẽ chờ người về ăn cơm.

Đinh Mang thấy Hàn Kính Tùng không trả lời, đành phải cười nói “Có chuyện gì phiền muộn sao? Nay huynh đang ở gia hương mà từ nhỏ tới lớn huynh vẫn sinh sống, bên người cũng đều là bạn bè chơi với nhau đã lâu, hà cớ chi không tận hưởng lạc thú nhân sinh mà phải buồn lo đâu?”

Đúng vậy, chính mình đã trở về với mảnh đất quen thuộc nơi cố thổ, bên người cũng đều là những người bạn cũ đã cùng hắn lớn lên từ nhỏ, so với Bắc Lục cô tịch rét lạnh kia cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều, chỉ là vì sao trong lòng hắn lại cảm thấy thiếu vắng cái gì.

Từng cơn gió phương Bắc lạnh buốt thấu xương, cảm giác cô độc mệnh mang, cùng với đôi mắt ẩn giấu sự cô đơn, hình bóng đỏ như máu mang lại ấm áp cho hắn.

Hàn Kính Tùng lấy tay che mắt, trước mắt hắn lại dần dần xuất hiện vùng băng nguyên trắng xóa, cùng với Quế Hoa luôn luôn để trần cái mông, đứng đối diện với hắn cười ngây ngốc, rồi ghé sát lại đưa tay ôm chặt lấy hắn.

“Quế Hoa..... Quế Hoa.....” Hàn Kính Tùng sầu não nỉ non, hắn luôn vì chuyện bản thân lặng lẽ vứt bỏ đi thú Bắc Lục đã làm bạn với hắn vào lúc hắn cô đơn tịch mịch nhất mà cảm thấy hối hận, lúc này, hắn thật sự hi vọng Quế Hoa có thể ngồi ngay bên cạnh hắn, cùng hắn hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp ở Trung Lục này.

Chỉ là, Hàn Kính Tùng mở mắt ra, chỉ thấy Đinh Mang đang nhìn hắn đầy lo lắng, tay đối phương đeo mấy cái nhẫn Phỉ Thúy, cầm chén rượu Bạch Ngọc, bên trong chén đựng rượu ngon, lóe ra một màu xanh đặc biệt.

Chén rượu Bạch Ngọc, bát đá tinh xảo, rượu ngon thuần khiết, cùng với canh cá ngon miệng, nhưng mấy thứ này hoàn toàn không giống.

Giống như những ngày ở Bắc Lục, học theo cuộc sống cùng sinh hoạt của người Trung Lục, nhưng thật sự hoàn toàn không giống.

Quế Hoa và hân, chung quy vẫn không cùng một thế giới.

.....

“Ngao ô!”

Quế Hoa đang nằm sấp trong hố băng, bỗng nhiên đứng bật dậy, y đem cái bụng đặt vào trong hăm, thân thể cự đại run rẩy, khoe miệng vì thống khổ mà bắt đầu tràn ra nước bọt.

Đôi mắt vàng kim xinh đẹp trừng lớn, nhìn chăm chăm về phía trước.

Tiểu Bảo nôn nóng chạy xung quanh Quế Hoa, lại không biết bản thân phải làm gì để giúp được y, chỉ có thể thấp giọng nức nở đầy đáng thương.

Bỗng nhiên, Quế Hoa cố sức dùng chân trước di chuyển cơ thể nặng trĩu, cái bụng nhìn qua càng lúc càng tái nhợt đến cực hạn.

Mà lúc này, ở phía trên băng nguyên ngàn năm không thay đổi bỗng nhiên rung chuyển, từng đám mây đen vần vũ, ngay sau đó, những bông hoa tuyết rơi lả tả xuống mặt đất.

Bây giờ không phải mùa tuyết rơi, Tiểu Bảo lẳng lẳng nhìn hoa tuyết bay trong không khí, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng rống to.

“Ngao ô! ô!”

Chỉ thấy Quế Hoa rống giận, rồi lại nằm sấp xuống, toàn bộ lông mao đỏ sậm bởi vì gió lạnh mà dựng thẳng đứng, đôi mắt vàng kim ôn nhu cũng trở nên dữ tợn, hung tàn, mà lúc này, Quế Hoa lại giơ chân trước lên cao, móng vuốt màu bạc chột lóe ra một tia sáng lạnh lẽo.

Tiểu Bảo phát hiện Quế Hoa định làm gì, liền phấn đấu quên mình, nhào tới, cắn chặt chân trước của Quế Hoa.

Thế nhưng nó thật sự quá nhỏ, đối mặt với Quế Hoa đã hóa thành hình thú, căn bản không có khả năng ngăn cản đối phương, răng nanh ngắn ngủn của nó còn chưa cắn vào trong lớp da thịt dày của Quế Hoa, đã bị đối phương hất sang một bên.

Quế Hoa có vẻ nóng nảy, há to miệng đầy khùng bố rầu rĩ nức nở một tiếng, chân trước bỗng nhiên vung mạnh về phía cái bụng trưởng lớn của mình.

“Chi!”

Cùng với tiếng thét chói tai đầy hoảng sợ của Tiểu Bảo, cái bụng trưởng lớn rất lâu của Quế Hoa cuối cùng cũng xẹp xuống, bên trong chảy ra một vũng máu đỏ tươi, đồng thời cũng có vài nhúm tiểu mao cầu màu đỏ sậm lẫn ra.

Quế Hoa sức cùng lực kiệt, đến lúc này vẫn chưa thu hồi thái độ hung hăng, y hung ác nhìn chăm chăm xung quanh, suy yếu nhắc chân trước dẫm lên đám tiểu mao cầu, chậm rãi tha thân thể mệt mỏi đi ra ngoài hố băng.

Quả nhiên, bụng Quế Hoa không phải vô duyên vô cớ mà sưng lên, nguyên lai bên trong bụng y đã sớm đựng dục kết tinh của y và Hàn Kính Tùng.

Tiểu Bảo lẳng lẳng nhìn vài nhúm lông mao đỏ sậm cuộn tròn bên dưới hố băng, hiếu kì chạy lên dùng móng vuốt nhỏ xíu của nó vuốt nhẹ, đám tiểu mao cầu toàn thân bị bao phủ bởi lớp lông mao đỏ sậm, bị Tiểu Bảo chạm vào, lạnh run, còn thỉnh thoảng phát ra âm thanh ngao ngao yếu ớt, thật sự khả ái vô cùng.

Lúc này, sắc mặt hung hãn của Quế Hoa dần dần biến mất, y giống như được giải thoát, xụi lơ nằm ở mặt băng bên cạnh hố, vết thương trên bụng dĩ nhiên bị mặc kệ để tự động ngừng chảy máu.

Tiểu Bảo hoan hỉ trên đũa đám tiểu mao cầu đang lạnh run trong hố băng, thỉnh thoảng liếc nhìn Quế Hoa đang sức cùng lực kiệt nằm một bên chờ đợi, vì y có thể sinh ra một đám tiểu mao cầu khả ái như thế mà tỏ ra kinh ngạc cùng hưng phấn.

“Cô ngô.....” Bên trong cổ họng Quế Hoa phát ra vài âm thanh mệt mỏi, một bên má của y kề sát mặt băng, y suy yếu nhìn về phía hải tử của mình bằng ánh mắt ôn nhu, hải tử của y và Hàn Kính Tùng.

Tiểu Bảo nhìn sắc mặt của Quế Hoa, nghĩ rằng y muốn thân cận với đám tiểu mao cầu, thế là dùng miệng tha một tiểu mao cầu đến bên cạnh Quế Hoa.

Tiểu mao cầu với bộ lông màu đỏ sậm, nhìn qua không giống Quế Hoa, cũng chẳng giống Hàn Kính Tùng, một đám chúng nó đều tròn vo, đầu cùng tứ chi đều co thành một khối.

Quế Hoa suyễn khí thở phì phò, thoáng ngẩng đầu, y vươn đầu lưỡi, ôn nhu liếm tiểu mao cầu vẫn còn dính vết máu của y, bên trong cổ họng phát ra âm thanh vui sướng nức nở.

Nhìn hải tử vì lạnh mà co lại thành một đoàn, run rẩy, Quế Hoa lại chống đỡ thân thể đứng lên, có một loại bản năng nguyên thủy chậm rãi xuất hiện và hình thành trong đầu y.

Bỗng nhiên, y xiêu xiêu vẹo vẹo đi lên phía trước, tha tiểu mao cầu vừa được Tiểu Bảo mang sang bên này đặt trở về trong hố băng.

Tiếp theo, y đùn đống vụn băng mà lúc y đào hố chôn ở bên cạnh xuống hố băng, đem đắp tiểu mao cầu che lại.

Tiểu Bảo khó hiểu nhìn hành động của Quế Hoa, thế nhưng nó không có năng lực ngăn cản, đành phải trở mắt nhìn Quế Hoa sau khi làm xong mọi việc, suy yếu lê từng bước chân đi ra phía bên ngoài băng nguyên.

14. Chương 14

Nhân sinh tại thế, tội bất hiếu có ba, không con nối dõi là tội lớn nhất.

Từ sau khi Hàn Kính Tùng áo gấm về nhà, bà con xa hoặc những người thân trong tộc nhóm đều khuyên hần nhanh chóng thành hôn, mà bạn bè tốt của Hàn Kính Tùng, Đinh Mang biết rõ hần buồn khổ vì tình cũng thỉnh thoảng nghĩ muốn giúp hần xe duyên tơ hồng.

Chẳng qua, sau vô số lần gặp mặt, Hàn Kính Tùng vẫn tỏ ý không muốn cùng vị tiểu thư nào tiến tới trao đổi tình cảm, dù chỉ là một chút.

Mặc dù những vị tiểu thư kia xinh đẹp như hoa, gia tư giàu có, đối với một người đánh cá không có danh tiếng cũng chẳng có học thức như hần mà nói, cưới bất kỳ một ai trong số đó cũng đều là nhờ tổ tiên tích phúc mà thành.

Chỉ tiếc, một người hần cũng không muốn, bởi vì trong lòng hần thủy chung không thể quên được Quế Hoa vẫn đang ở lại Bắc Lục chờ hần trở về ăn cơm.

Có một ngày, Đinh Mang lại mang rượu ngon đi dạo đến Hàn phủ, hiện tại gã cùng Hàn Kính Tùng cùng bắt tay vào xây dựng thương hội đánh cá, quan hệ giữa hai người so với trước kia càng thêm thân mật, cho nên gã càng quan tâm đến việc thân gia đại sự của lão hữu.

“Nghe nói lão huynh cự tuyệt La đại nhân cầu thân, có việc này sao?”

Hàn Kính Tùng trầm mặc gật đầu, tóc mai chỉnh tề, tướng mạo của hần nhìn qua rõ ràng hoa lệ, bản thân cũng không còn là người đánh cá mang bộ dáng nghèo túng khốn cùng trước kia, lại thêm gia tài nhà hần dày, cho nên cả La đại nhân trước kia vốn xem thường hần, giờ lại không quan tâm mặt mũi vì nữ nhân của lão mà hướng y cầu thân.

“Ai, huynh đây là đang làm trò gì a? Nếu huynh đã trở về nơi này rồi, cũng coi như một lần nữa trở lại với cuộc sống sinh hoạt bình thường ở Trung Lục, chẳng lẽ, người vẫn còn nhớ thương những việc đã xảy ra ở Bắc Lục?”

Đinh Mang vô cùng rõ ràng, Hàn Kính Tùng cùng với dị thú yêu dã của Bắc Lục kia có một phần cảm tình không thể lý giải, phần tình cảm kia có lẽ là được sinh ra từ khi bọn họ vì cô độc mà dựa vào nhau, cũng có lẽ là từ sâu bên trong cảm giác tịch mịch mà sinh ra tình cảm ái mộ lẫn nhau.

Thế nhưng gã không rõ, Hàn Kính Tùng nếu đã về Trung Lục, không còn là một lãng tử phiêu bạc, lưu lạc tại Bắc Lục, cho nên đoạn quá khứ kia sớm muộn Hàn Kính Tùng cũng phải vứt bỏ mới đúng, mà quái vật kia, sớm hay muộn cũng bị Hàn Kính Tùng quên đi.

Cuộc sống chỉ trong chốc lát, lại có thể nào cố chấp không quên được những chuyện đã qua đi mà không thể quay lại.

Thấy Hàn Kính Tùng vẫn tiếp tục trầm mặc, Đinh Mang ho nhẹ một tiếng, bỗng nhiên nở nụ cười “Được rồi, được rồi, không nói chuyện này nữa, hôm nay ta có mới một người quen cũ của người đến đây, lúc đó, nhìn thấy nàng, chắc chắn tâm tình của người sẽ tốt lên rất nhiều.”

“Người quen cũ của ta?”

Hàn Kính Tùng nhìn Đinh Mang đầy khó hiểu, nhưng đối phương dường như cố ý thừa nước đục thả câu, không chịu nói là ai, chỉ là hướng ra phía bên ngoài vỗ vỗ tay.

Người quen cũ? Là ai?

Hàn Kính Tùng mang tâm tình suy sụp nhìn chăm chăm về phía cửa ra vào sân, có chút tò mò muốn biết Đinh Mang đến cùng sẽ mang đến cho hắn cái gì kinh hỉ.

Bất quá nội tâm hắn lại nhịn không được cười khổ một tiếng, hầu hết thời gian trong ngày, lòng dạ hắn đều nghĩ đến Quế Hoa, ngoại trừ Quế Hoa, còn có ai có thể khiến hắn cảm thấy kinh hỉ đâu?

Nhưng, khi Hàn Kính Tùng ngẩng đầu nhìn về phía người đang đi vào trong sân, cả người nhất thời cảm thấy ngạc nhiên.

Hắn giật mình nhìn nữ tử yếu điệu thướt tha trước mắt, thiếu nữ đã vô số lần xuất hiện trong những giấc mộng xuân của thời kì thiếu niên của hắn, lúc này đang hướng về phía hắn nở nụ cười.

“Kính Tùng, đã lâu không gặp.”

“Là người! Quế..... Quế Hoa!”

Đinh Mang nhìn màn gặp mặt giữa Hàn Kính Tùng cùng với người hắn đã từng ái mộ – Quế Hoa, cười nhẹ, khẽ gật đầu.

.....

Quế Hoa sau khi sinh hài tử không còn lảng vảng xung quanh hồ băng nữa, y đi ra bên ngoài khu vực băng nguyên, lập tức trở lại huyết động y và Hàn Kính Tùng từng sống với nhau, vừa nằm xuống liền ngủ liên tục mười ngày mười đêm.

Tiểu Bảo vẫn một mạch đi theo sau y đến lúc trở về huyết động, lo lắng cho thân thể suy yếu của Quế Hoa, trong thời gian Quế Hoa vẫn nằm mê man, mỗi ngày sẽ hái một ít hoa tươi ở bên ngoài, ngâm một ít nước cùng với hoa tươi, nhét vào trong miệng Quế Hoa, để tránh cho y không bị chết vì đói.

Một ngày, Tiểu Bảo vừa mới hái một ít hoa tươi trở về, đã thấy bên trong huyết động không còn bóng dáng của Quế Hoa.

Bên bờ biển rộng mênh mông, Quế Hoa đã biến trở về hình người, đang ngồi trên một tảng đá ngầm, nhìn mặt biển yên tĩnh ở phía xa xa.

Tình trạng thân thể của Quế Hoa dĩ nhiên là đã chuyển biến tốt lên rất nhiều, bụng y cũng chỉ còn một dấu vết nhạt màu, đó là vết thương tự y gây ra khi sinh hạ đám tiểu mao cầu.

“Ngao ngô.....”

Gió biển thổi bay mái tóc dài màu đỏ tươi của Quế Hoa, không khí mang theo hương vị nước biển cùng với những hạt cát sỏi hỗn loạn vuốt ve gương mặt tuy rằng gây yếu nhưng không hề mất đi sự tuần láng của y.

Cuối cùng, y vẫn sinh ra vài cái sinh mệnh nhỏ bé kia, những sinh mệnh kéo dài huyết mạch của y và Hàn Kính Tùng.

Nếu Hàn Kính Tùng có thể nhìn thấy chúng, chắc chắn sẽ thích đám tiểu mao cầu khả ái đến mức không dùng được.

Nghĩ đến chuyện này, gương mặt u buồn của Quế Hoa lại hiện ra tươi cười đã lâu không thấy, y cúi đầu rên rỉ, giống như Hàn Kính Tùng vẫn đang ở bên cạnh y, giống như một nhà bọn họ đều đoàn tụ ở trên mặt đất rộng lớn trắng xóa của Bắc Lục này.

Tiểu Bảo đi khắp nơi tìm kiếm Quế Hoa, cuối cùng tại cái nơi quen thuộc này thấy được gia khóa kia đang ngóc ngóc nhìn ra biển rộng.

Nó lo lắng chạy lại, thấy Quế Hoa đã hóa trở về hình người, lại cao hứng vẫy đuôi.

Quế Hoa cúi đầu nhìn Tiểu Bảo vẫn luôn thủy chung ở bên cạnh y, đưa tay ôm nó vào trong lòng.

Tiểu Bảo khẽ liếm cằm Quế Hoa, đem móng vuốt lông xù khoát lên vai đối phương, nó ngóng trông nhìn đôi mắt vàng kim của Quế Hoa, cảm thấy đôi mắt kia thật đẹp, nhưng cũng thật tịch mịch.

Cũng vào lúc này, tại Trung Lục ở phía bên kia biển lớn, Hàn Kính Tùng vì lấy được bảo vật ở Bắc Lục mà trở nên giàu có, sau được bạn tốt Đinh Mang tác hợp, cuối cùng vẫn bá đường thành thân với cô nương Quế Hoa vốn là thanh mai trúc mã ở ngay cách vách.

Gia đình Quế Hoa vốn đã chuyển đến nơi khác, lại được Đinh Mang đến tìm, đón trở về nơi này.

Kỳ thật rất nhiều năm về trước, nàng vẫn luôn có hảo cảm với Hàn Kính Tùng, chỉ tiếc khi đó cha mẹ nàng ghét bỏ gia cảnh Hàn Kính Tùng bần hàn, không cho nàng cùng hắn có nhiều thời gian gặp gỡ, thế nên tình cảm một bên chỉ đành phải gác lại.

Lúc này đây, có thể kết làm liền cành cùng với Hàn Kính Tùng, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện duy nhất của nàng.

Đối với Hàn Kính Tùng mà nói, Quế Hoa thủy chung vẫn là đối tượng hắn đã từng ái mộ, mà đối với nỗi nhớ nhung với một Quế Hoa khác cũng thật sự khiến hắn thống khổ, huống hồ Trung Lục dù sao cũng là thế giới của loài người, dù cho hắn có thể trở về tìm Quế Hoa một lần nữa, nhưng lại không có khả năng dẫn y đi đến mảnh đất phồn vinh này.

Sau khi đã cân nhắc, Hàn Kính Tùng cuối cùng chấp nhận chủ nhân của mối tình đầu của hắn, hắn cho rằng, sinh hoạt của hắn, từ nay trở về sau sẽ là một khởi đầu mới.

Trong đoạn thời gian đầu vừa mới thành hôn cùng Quế Hoa, Hàn Kính Tùng quả thật cảm giác được một chút thay đổi trong cuộc sống, Quế Hoa muội ôn nhu trong trí nhớ thật sự hiện thực, đoan chính, thanh nhã, cánh tay trắng nõn tỏa ra hương thơm mê người.

Thấy gương mặt của Hàn Kính Tùng càng ngày càng cười nhiều hơn, Đinh Mang cũng cho rằng lão hữu cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần, quên đi đoạn kí ức cứ nghĩ lại cũng cảm thấy kinh sợ tại Bắc Lục.

Nhưng, sau đó không lâu, Quế Hoa muội liền phát hiện ẩn sâu trong nụ cười của Hàn Kính Tùng, vẫn có một mặt u buồn không chịu biến mất.

Là thê tử, Quế Hoa muội đương nhiên không thể bỏ qua được suy nghĩ muốn thân cận da thịt cùng với Hàn Kính Tùng, thế nhưng cứ đến mỗi buổi tối, đối phương luôn mượn cớ có sổ sách muốn tra, hoặc là thân thể mệt mỏi, đối với nàng không hề quan tâm, ngã đầu là ngủ.

Từng đêm, Hàn Kính Tùng nằm ở bên người Quế Hoa, sắc mặt luôn luôn rối rắm, kì thật, làm sao hắn lại không muốn cùng thê tử của hắn cá nước thân mật cơ chứ.

Chỉ tiếc, mặc dù trước mắt hắn là một thân thể trắng nõn mềm mại, thế nhưng chiếm cứ nội tâm hắn lại là một Quế Hoa khác, cơ thể cường tráng khôi ngô, thân hình màu tiểu mạch với những cơ nhục căng đầy.

Mỗi một lần Quế Hoa cuồng dã vận vẹo, mỗi một lần phóng đảng tê suyễn, sớm trở thành dấu ấn thật sâu trong lòng Hàn Kính Tùng.

Đối mặt với thê tử ôn nhu hiền thực, khiến hắn ngược lại có cảm giác co quắp bất an.

Cái loại cảm giác trôi qua một cách yên tĩnh, hợp với lễ giáo tình yêu này, so ra kém một Quế Hoa không hề câu nệ, bất kham phóng đảng, mang đến khoái cảm cho hắn.

Việc hôn nhân của gia đình này là do Đinh Mang thúc đẩy, Quế Hoa muội có ủy khuất trong lòng cũng chỉ biết lặng lẽ nói cho bà mối này, thừa dịp Hàn Kính Tùng rời bến tuần tra khu vực đánh bắt cá, nàng đi tìm Đinh Mang lúc này đang ở phủ đệ của gã xem hí, nói ra nghi hoặc từ lúc thành thân với Hàn Kính Tùng.

“Kính Tùng có phải gặp chuyện gì không, ta có cảm giác sau khi hắn trở về, giống như thay đổi thành một cá nhân khác vậy.”

Xem ra, trong lòng Hàn Kính Tùng vẫn không thể quên được dị thú Bắc Lục kia. Đinh Mang nhú nhú lông mày, bằng cách đơn giản kể lại những chuyện Hàn Kính Tùng đã gặp phải cho Quế Hoa muội, quả nhiên, Quế Hoa muội không biết nguyên lai còn có truyện kì quái như vậy, lập tức gắt gao bịt chặt lấy miệng mình.

“Làm sao lại như vậy..... Quái vật! Kính Tùng làm thế nào lại có thể thích một quái vật đâu!”

“Ta cũng không biết, nhưng xem ra quái vật này thật sự không đơn giản, có thể khiến cho Hàn Kính Tùng si mê y như thế, xem ra chúng ta bắt buộc phải nghĩ biện pháp cứu Hàn Kính Tùng.” Đinh Mang an ủi Quế Hoa muội, một bên suy nghĩ xem có biện pháp gì có thể khiến Hàn Kính Tùng quên đi dị thú Bắc Lục kia, bỗng nhiên, gã nặng nề mà vỗ lên mặt bàn một cái “Có! Nghe nói gần đây có một vị Lý thần y, có khả năng trị bách bệnh, Kính Tùng không thể quên yêu quái kia, như vậy, dĩ nhiên là tâm bệnh, chúng ta đi thỉnh giáo vị thần y kia một chút, xem có loại dược nào có thể khiến Hàn Kính Tùng khôi phục bình thường được hay không.”

“Xem ra, cũng chỉ có thể làm như thế.”

Quế Hoa muội than một tiếng xa xăm, giống như không quá tin tưởng bản thân nàng lại có thể thua một dị thú Bắc Lục, năm đó, rõ ràng Hàn Kính Tùng thích nàng a.”

.....

Thời điểm mùa xuân tiếp theo ủa về, Quế Hoa cuối cùng cũng trở lại bên trong băng nguyên, đi đến chỗ y sinh hạ bọn nhỏ.

Tiểu Bảo đã lớn hẳn, trở thành một con Tuyết Hồ trưởng thành, vẫn gắt gao đi theo bên cạnh Quế Hoa như trước, nghiêm nhiên trở thành bằng hữu như hình với bóng của y.

Nó còn nhớ mang máng vị trí hồ băng trước kia, dứt khoát chạy lên trước Quế Hoa, dẫn y theo.

Đến khi Tiểu Bảo chạy đến bên cạnh hồ băng, nó bị cảnh tượng trước mắt khiến cho hoảng sợ, dưới đồng vụn băng lóng lánh trong suốt, có mấy tiểu mao cầu màu đỏ sẫm đang tranh giành dùng móng vuốt nhỏ màu bạc nắm nắm nghịch nghịch đồng vụn băng, đám tóc đỏ sẫm run run, cái móng đỏ hồng bóng loáng, đám tiểu mao cầu đang cố gắng bò ra ngoài.

Quế Hoa chậm rãi đi tới bên cạnh hồ băng, bọn nhỏ của y đã trưởng thành hoàn toàn. Giống với y, đám tiểu mao cầu hiện tại đã mang hình dáng con người, khuôn mặt khả ái dự báo bọn chúng sau này sẽ giống như Quế Hoa, đủ khả năng lấy sắc dụ hoặc người.

Thân thể bị ký ức truyền thừa khiến cho những mạch máu trong cơ thể sôi trào, chậm rãi xuyên thấu vào trong lòng Quế Hoa.

Y cảm nhận được niềm vui sướng khắc sâu khi bộ tộc của y có thể kéo dài huyết mạch.

Nhìn một đám tiểu mao cầu lục tục bò ra khỏi hồ băng, Quế Hoa mang tình cảm yêu thương sờ sờ đầu một tiểu mao cầu, sau khi trở mắt nhìn đối phương bò ra ngoài, lại hiểu kì liếc mắt nhìn y một cái rồi liền nghiêng ngả, lảo đảo, nhảy nhót chạy vào sâu bên trong hồ băng.

Tuy rằng bọn chúng là con của y và Hàn Kính Tùng, thế nhưng sống ở một nơi khắc nghiệt như Bắc Lục, bọn chúng tất yếu phải dựa hoàn toàn vào lực lượng của chính mình mà sống sót.

Quế Hoa bỗng nhiên ngửa đầu, thét dài một tiếng cao vút, trong rừng, nhóm tiểu mao cầu đã chạy vào bên trong đồng vụn bằng đồng thời dùng âm thanh ngao ngô non nớt mà đáp lại.

“Ngao ô.....”

“Ngao ngô.....”

Tiểu Bảo rừ rừ đồng lông xù to đùng của nó, nhếch nhếch mép nom giống như là đang cười, nó đi đến bên cạnh Quế Hoa, run run đám lông mao dày, cũng ngao ngao kêu lên.

Quế Hoa nhìn đám tiểu mao cầu học theo y, cũng đã bắt đầu với cuộc sống mới độc lập, Quế Hoa cuối cùng cũng yên tâm.

Y trở về sơn động ngày trước, nhóm lửa, đơn giản nấu một ít canh hoa, rồi mới đồng da thú, xé thành những sợi dây nhỏ, đem cái tạp dề làm từ da cáo trắng trước kia bị hỏng ra sửa lại.

Tiểu Bảo khó hiểu nhìn Quế Hoa bận rộn, trước kia đối phương chỉ thường xuyên vuốt ve tấm tạp dề làm từ da cáo trắng bị hỏng này mà thôi, không giống như hôm nay, toàn tâm cố gắng may vá lại nó một cách tốt nhất.

Quế Hoa vốn thiên tính thông minh, sau khi bận rộn hơn nửa buổi tối, cuối cùng cũng đem cái tạp dề làm từ da cáo trắng kia sửa chữa tốt.

Y mặc tạp dề lên người, lâu yếm sờ sờ, cảm giác này giống với trước kia, khi mà Hàn Kính Tùng đưa nó cho y, mang theo vài phần áp áp không thể phai mờ.

“Ngô ngô.....”

Thấy Quế Hoa “ăn mặc chỉnh tề”, Tiểu Bảo giống như ý thức được cái gì đó, nó cọ lên chân Quế Hoa, dùng miệng nhẹ nhàng cắn một góc tạp dề.

Quế Hoa khom lưng sờ sờ đầu Tiểu Bảo, âm thanh trầm thấp, nói với nó “Ta..... Ta muốn đi tìm hân, người sẽ đi cùng ta sao?”

“Ngô.....”

Tiểu Bảo buông lỏng miệng, nó ngửa đầu nhìn ánh mắt ôn nhu của Quế Hoa, cuối cùng vẫn dựa vào Quế Hoa, dùng đám lông ấm áp mềm mại cọ lên làn da của đối phương.

Trên mặt biển có những đoạn gỗ khô, to lớn trôi nổi, bởi vì Quế Hoa ngày nào cũng tưởng niệm mà nhìn ra xa phía bên kia biển lớn, dĩ nhiên phát hiện được điều này.

Nếu gỗ khô có thể trôi nổi trên mặt nước, như vậy y cùng Tiểu Bảo cũng có thể ngồi trên mặt gỗ mà trôi nổi, mà nhóm người của Hàn Kính Tùng cũng là ngồi trên một cái rương gỗ khô lớn mà lướt trên mặt biển, rồi đi.

Một mình y làm một cái thùng gỗ lớn như vậy khẳng định không được, thế nhưng vẫn có khả năng tìm một cây gỗ lớn khiến y cùng Tiểu Bảo cùng nhảy lên trên.

Thời điểm ban đầu, Quế Hoa tìm rất nhiều cây gỗ lớn đã bị khô, chỉ tiếng thân cây gỗ thì tròn, Tiểu Bảo thật sự rất dễ dàng bị ngã xuống, mà bản thân y tuy rằng có thể ôm chặt lấy cây khô mọc, lênh đênh trên biển, nhưng tư thế này thật sự rất mệt mỏi.

Cuối cùng, Quế Hoa thử ghép hai cây gỗ lại với nhau, trôi nổi trên mặt biển, tìm ra phương pháp giải quyết, y tự mình đạp tuyệt vào sâu trong rừng nhỏ tận gốc vài cây gỗ khô lớn, rồi mới để cho Tiểu Bảo kéo từng cây đi ra bờ biển.

Trong rừng tuyệt yên tĩnh, mấy đôi mắt vàng kim tròn to giấu ở sau phiến lá nhìn lên Quế Hoa bận rộn.

Không biết có phải do huyết thống ảnh hưởng hay không, khi nhìn thấy Quế Hoa muốn rời đi, một tiểu mao cầu màu đỏ sậm nhin không được lẩn ra.

“Cô ngô.....”

Tiểu mao cầu mẫn cảm, khiếp đảm dùng cái đầu tóc màu đỏ sậm bối rối cúi sắp xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn, phỉ đỏ đỏ bị đông lạnh dẫn đến đỏ bừng.

Nó nhìn Quế Hoa cao lớn anh tuấn, không tự chủ được ngao ngao giải thích.

Quế Hoa quay đầu, liếc mắt nhìn hài tử của mình, hần ôn nhu nức nở đáp lại đối phương, lấy tay đem tiểu mao cầu vừa khả ái vừa đáng thương ôm vào trong ngực, xoa xoa, lúc này mới thả nó ra.

Tiểu mao cầu quái gở mà mẫn cảm vừa được Quế Hoa buông ra liền chạy vội về chỗ cũ, cắn móng tay màu bạc, ở xa xa nhìn y.

“Rất nhanh, một nhà chúng ta sẽ được đoàn tụ.”

Quế Hoa đầy mặt nhu tình, nhẹ giọng nói cho chính y, bỗng nhiên, bên trong rừng băng xẹt qua một cơn gió giống như thở dài, trong chớp mắt, đám tiểu mao cầu kia biến mất không còn thân ảnh.

.....

“Hàn phu nhân, thất tư lụa này rất tốt, ta giữ lại để dành cho phu nhân, phu nhân thích không?”

Lão bản của cửa hàng quần áo thấy Hàn phu nhân đang dẫn vài nha hoàn đi đến, nhanh chóng đi lên tiếp đón, sợ đắc tội nàng.

Quế Hoa muối, sớm mang theo cái danh là Hàn phu nhân, giống như mọi khi đi dạo phố giải sầu, làm thê tử của Hàn Kính Tùng, là phú ông nổi danh địa phương, nàng đương nhiên là có đầy đủ tiền để có thể tùy ý mua một vài thứ nàng thích.

Thấy lão bản đưa lên tấm vải dệt, nàng sờ sờ, nói với nha hoàn bên cạnh “Vải này thật sự tốt, lấy mấy thất về đi.”

Cứ như vậy, khi trở về Hàn phủ, đám nha hoàn phía sau Quế Hoa muối, người nào cũng ôm một đồng đồ.

Hàn Kính Tùng đang ở phòng khách, nói chuyện phiếm với Đinh Mang, nhìn thấy Quế Hoa trở về, hần lập tức nở một nụ cười ấm áp chào đón nàng.

“Phu nhân, làm sao lại trở về sớm như thế, sao không mua nhiều một chút?”

Quế Hoa liếc mắt nhìn một đồng đồ lớn phía sau, đối với sự quan tâm của Hàn Kính Tùng vô cùng hưởng thụ, nàng tươi cười liếc mắt nhìn Hàn Kính Tùng “Người đây đang trách móc ta tiêu tiền loạn lên sao?”

“Không dám! không dám! ta làm sao lại có khả năng trách cứ phu nhân khả ái của ta đâu?! ha ha.....”

Đinh Mang ngồi ở một bên nhìn không được, đi lên phía trước, giễu cợt Hàn Kính Tùng “Ai nha, Hàn huynh, từ khi người cưới Quế Hoa liền thay đổi thành người khác, yêu lão bà như thế, để người ngoài nhìn thấy thật sự là bội phục a!”

“Ha ha ha ha, Quế Hoa chính là người ta yêu nhất, có thể lấy được nàng, tự nhiên muốn yêu thương nàng thật tốt.”

Hàn Kính Tùng vừa nói, vừa ôm sát eo của Quế Hoa muối, cùng lúc đó, cái tên Quế Hoa này lại quần quanh trong đầu hần thật lâu không chịu đi.

Quế Hoa..... Quế Hoa..... Làm sao gần đây hần luôn có cảm giác..... Trên đời này còn có một Quế Hoa, không nằm trong vòng tay hần, nhưng lại ở sâu trong lòng hần.

15. Chương 15

Biển Đen vẫn là một đại dương bốn phía không bao giờ yên bình, cũng chính vì như thế, cho nên rất nhiều người có ý đồ xuyên qua Biển Đen đi Bắc Lục đãi vàng sẽ không ngại lên đường ngay lập tức, khiến cho Bắc Lục trong truyền thuyết thành một địa phương thần bí mà khủng bố.

Mà những người có khả năng đi đến được Bắc Lục, có năng lực sống sót mà thuận lợi trở về cũng không bao giờ muốn quay lại địa phương kia, bởi vì đối với họ, chỉ cần nghĩ đến nó là giống như khiêu chiến với tính mạng.

Quế Hoa cùng Tiểu Bảo ngồi trên bè gỗ y tự chế, thuận gió trôi đi đã hơn mười ngày.

Y mang theo rất nhiều hoa tươi để lấp bụng, mà Tiểu Bảo đói bụng sẽ bắt cá để ăn.

Quế Hoa thông qua một ít thường thức sinh hoạt cơ bản mà Hàn Kính Tùng dạy cho y, dùng da thú đem hai đầu cây gỗ khô buộc chặt lại với nhau.

Thời điểm này vừa vặn là lúc Biển Đen ôn hòa, cho nên cái bè gỗ nhỏ này thực sự an toàn trôi đi rất xa.

Thế nhưng phiêu lưu trên biển lớn mờ mịt bát ngát, bốn phía ngoại trừ màu đen thăm thẳm của nước biển không hề nhìn thấy bất cứ một lục địa nào, điều này khiến trong lòng Quế Hoa sinh ra một tia lo lắng.

Tuy rằng y cũng không ngại cái thứ gọi là sinh tử, thế nhưng y không thể chịu đựng được bọn nhỏ của y cùng Hàn Kính Tùng cứ như vậy cô đơn sinh hoạt trên băng nguyên Bắc Lục, rõ ràng, y nói với bọn nhỏ là một nhà bọn họ sẽ đoàn tụ.

“Ngao ngô.....”

Quế Hoa mỗi một không chịu nổi, nuốt một đóa hoa tươi cuối cùng xuống bụng, xa xăm, nằm sắp xuống bề mặt bè gỗ.

Y bị ai nhìn Biển Đen rộng lớn không có điểm cuối, đôi mắt vàng kim lộ ra cảm giác thâm trầm không cam tâm cùng quuyền luyến.

Tiểu Bảo cũng có vẻ thập phần buồn ngủ, nó cũng theo Quế Hoa nằm sắp bên cạnh người y, dùng bộ lông dù nhẹ nhàng cọ cọ lên làn da đối phương.

Đúng lúc hai người đều duỗi dài tứ chi, mềm nhũn ghé vào bề mặt bè gỗ tùy ý nó trôi nổi trên biển, một cái lưới vồng mềm mại chặn đường đi của bè gỗ.

Tiếp theo liền có một người hô to “Có cá lớn chui vào lưới, có cá lớn chui vào lưới!”

Cá..... Là cái loại vật có làn da bóng loáng còn mang vảy, cái đuôi còn quẫy thật mạnh sao?

Quế Hoa mờ mịt mở mắt, một lúc lâu mới có thể ý thức được, thanh âm kia không phải tiếng nói của người Trung Lục sao! Chẳng lẽ y đã đến Trung Lục!

Y mãi mê cao hứng không được lâu lắm, cái lưới vồng mềm mại đã toàn bộ được kéo lên, ngay sau đó, y cùng Tiểu Bảo cùng với cái bè gỗ kia đều bị lôi kéo về phía một nơi y không hề biết.

“Ai nha, nghe nói, thương hội thuyền lần này ở khu vực bắt cá cư nhiên còn bắt được quái vật nha!”

“Thật không, quái vật kia hình dạng như thế nào?”

“Không biết, nghe nói nó đã bị nhốt ở trong kho hàng suốt đêm, đợi đại lão bản cùng nhị lão bản bọn họ quyết định.”

“Úc, nếu quái vật quý hiếm, nói không chừng nổi tiếng toàn bộ giới đánh cá đi.”

“Ai biết được, dù sao cũng không phải chuyện của tiêu dân như ngươi và ta.”

Ở một thị trấn gần biên cảnh Táp Bắc Quốc, các ngư dân đã bắt đầu nghị luận bàn tán sôi nổi, nói rằng trước kia không lâu, có người trên biển thả lưới đánh cá, vớ được một quái vật kì lạ, kì quái, đối với quái vật, cư dân Trung Lục thường thiên về phía hiếu kì hơn là sợ hãi.

Chung quy thế giới này quá lớn, có rất nhiều chuyện hoặc sự vật không ai biết còn chờ bọn họ tìm hiểu.

Quế Hoa bị lưới đánh cá trói gô, nếu không phải bởi vì vừa mệt, vừa đói dẫn đến không có khí lực tóm ngược lại lưới đánh cá, sẽ không bị người dễ dàng bắt đến địa phương này.

Y cùng Tiểu Bảo cuộn tròn trong góc tường, nhìn chằm chằm vách tường tối đen, nghe tiếng nước tí tách, nội tâm đối với cái địa phương tối đen này tràn ngập sợ hãi.

Những người tóm y cùng chính xác đều là đồng tộc của Hàn Kính Tùng, điều này chứng minh bọn họ thực sự đi tới Trung Lục, thế nhưng trên mảnh thổ địa xa lạ đáng sợ này, Quế Hoa cũng không biết phải làm như thế nào mới có khả năng tìm được Hàn Kính Tùng.

Y u buồn nắm chặt cái vòng cổ vỏ sò trên cổ, cúi đầu nức nở đầy bi thương, Tiểu Bảo dựa trên người y, dựa sát vào nhau, cùng nhau xua tan đi bóng đêm dày đặc tịch mịch này.

Chuyện thương hội đánh cá ở khu đánh cá bắt được một quái vật, rất nhanh truyền xa khiến dư luận xôn xao.

Thân là đại lão bản của thương hội, Đinh Mang dĩ nhiên không thể không hỏi đến việc này, gã ban đầu cho rằng người ở phía dưới chỉ bắt đến một con cá kì lạ, lại không nghĩ rằng có thể nghe được đến bộ lông màu đỏ sậm, lại là quái vật mang hình người.

Chẳng lẽ là dị thú Bắc Lục kia.....

Trong lòng Đinh Mang nhủ thầm, nhưng gã ngẫm lại, Bắc Lục mờ mịt kia cách nơi này ngàn dặm, quái vật kia lẽ loi một mình làm sao có khả năng tìm đến đây được?

Thế nhưng tuy nhủ thầm như thế, thân là đại lão bản gã tự nhiên không thể không quan tâm không hỏi.

Ngày thứ ba bắt được quái vật, gã cuối cùng cũng dành được thời gian bảo người ta dẫn gã đi gặp quái vật trong truyền thuyết kia một chút.

“A, là người!”

Mái tóc dài màu đỏ sậm, đôi mắt vàng kim, gương mặt cùng cơ thể đều là hình người, chính là Quế Hoa mà Đinh Mang gặp ở Bắc Lục.

Gã vạn lần không nghĩ tới đối phương lại thật sự có thể một mình đi đến Trung Lục, đối với quái vật này gã khâm phục rất nhiều, lại càng thêm khó hiểu.

Quế Hoa thấy nam nhân đang đứng ở ngoài cửa, chính là nam nhân này.

Chính là gã mang rất nhiều quái vật ở Trung Lục đến đây, sau đó Hàn Kính Tùng liền nhảy lên cái thùng gỗ to lớn kì quái kia rồi bỏ y!

“Ngao ô!” Quế Hoa rống giận một tiếng về phía Đinh Mang, trong nội tâm tràn ngập căm ghét. Một y lúc trước còn ngoan ngoãn nấu canh cá cho bọn họ uống, bọn họ lại mang người y yêu nhất mang đi.

Quế Hoa vốn có thân hình cao lớn khôi ngô, một khi nổi giận, khiến nhóm người đi theo Đinh Mang vào giết nấy mình.

Bọn họ chỉ trở Quế Hoa đang giãy dụa, phần nộ tru lên, không hện mà cùng cho rằng đối phương đại khái là một mảnh thú chỉ biết ăn thịt người.

Bất quá, Quế Hoa bị xiềng xích trói trụ tay chân trên tảng đá, khiến y làm sao cũng không thể thoát ra được, chỉ có thể tức giận điên cuồng ngao ngao hét lên với Đinh Mang.

“Đinh lão bản, quái vật này đến cùng là cái gì a?”

Có người nhìn Đinh Mang tựa hồ biết Quế Hoa, hứng thú hỏi.

Đinh Mang sửng sốt, nghĩ rằng, chẳng lẽ bản thân gã lại nói với mọi người rằng quái vật này là ái nhân trước kia của nhị lão bản thương hội, Hàn Kính Tùng.

Không thể, thật sự không thể như thế! Hiện tại, vất vả lắm Hàn Kính Tùng mới khôi phục sinh hoạt bình thường của người Trung Lục, không thể để quái vật này đến phá đi.

Gã quyết tâm, đôi mắt lạnh lùng nhìn Quế Hoa vẫn điên cuồng giãy dụa rống giận, nói với mọi người “Đây là quái vật Bắc Lục, nhìn nó như vật thôi nhưng lúc nào cũng có thể ăn thịt người, ta nghĩ chúng ta ném nó cho quan phủ xử lí là được.”

Đinh Mang cố ý nói Quế Hoa thành cái dạng quái vật vô cùng đáng sợ, làm cho những người khác sinh ra căm ghét tận xương tủy với Quế Hoa, cứ như vậy, mọi chuyện liền dễ giải quyết.

Thừa dịp Hàn Kính Tùng không biết, lặng lẽ xử lí quái vật này. Bất quá lại nói, kể cả Hàn Kính Tùng biết thì như thế nào?

Hắn đã quên quái vật này rồi.

Căn bản thấy không ai để ý tới chính mình, cửa lại sắp bị đóng lại, Quế Hoa thống khổ nước nở không thôi, chân tay y bị xích sắt ma sát chảy ra máu tươi, lại vẫn cố gắng giãy dụa, Tiểu Bảo cũng giống Quế Hoa bị xích ở một bên ngô ngô gọi, cũng không thể ngăn cản Quế Hoa tự mình hại mình mặc dù chỉ là một chút.

“Kính Tùng..... Cho ta gặp hắn..... Ngao..... Cho ta gặp hắn..... Cô ngô.....”

Quế Hoa hàm hồ nói vài từ ngữ của Trung Lục, ba ngày đều chưa được ăn khiến Quế Hoa mỗi lúc một thêm mệt mỏi và yếu đuối.

Y nằm trên một đồng cỏ đại khô, vẫn thì thảo lẩm bầm, kể ra nguyện vọng hèn mọn của mình.

Thân là nhị lão bản của thương hội đánh cá, Hàn Kính Tùng dĩ nhiên cũng nghe được lời đồn thương hội của mình bắt được quái vật, bất quá thời gian gần đây hắn bị Đình Mang nhét cho một đồng việc phải làm, vẫn không có cơ hội đi đến nhà kho của thương hội để nhìn xem quái vật bị bắt kia như thế nào.

Nhưng sau khi hắn đi hỏi Đình Mang đã nhìn qua quái vật, đối phương lại lấy hình dạng của một con cá mè hoa có cái đầu hơi lớn để miêu tả quái vật để giải thích nghi hoặc của hắn.

Chỉ là, cá mè hoa sao lại xuất hiện ở một nơi như thế này?

Bất quá lại nghĩ Đình Mang tại sao lại lừa hắn dù chỉ là cái việc cón con như này, cho nên cuối cùng, Hàn Kính Tùng vẫn bỏ qua cơ hội náo nhiệt này, an tâm làm tốt công việc của một nhị lão bản, chăm sóc Quế Hoa muội của hắn.

Bất quá trên đời này có một số việc chính là như vậy – người càng muốn giấu, càng không thể giấu được.

Một ngày, Hàn Kính Tùng đi cùng với một người khách của thương hội đi đến nhà kho của thương hội kiểm tra chất lượng cá khô, ở cửa lớn nhìn thấy có một nhóm người lén lút khiêng một nam nhân cao lớn, trên đầu bịt một cái túi đi ra.

Lúc này hắn liền giật mình không thôi, muốn biết, nơi này bọn họ chỉ là một thương hội đánh cá, cũng không phải nha môn của quan phủ, lại dám trối trự một người khác như thế.

Thân là một nhị lão bản, hắn tự nhiên không thể ngồi yên mà không để ý đến, lúc này, hắn để khách nhân một mình liền chạy sang.

“Các người đang làm cái gì?!”

Nhìn thấy nhị lão bản Hàn Kính Tùng đi đến, nhóm khóa kè của thương hội lẽ ra phải buông tay, thế nhưng lời dặn dò không ngừng của đại lão bản bọn họ cũng không dám bỏ ngoài tai, không dám cãi lời.

Vài khóa kè khó xử nhìn sắc mặt của Hàn Kính Tùng, ngược lại tóm thân hình cao lớn của nam nhân kia kéo đi càng nhanh hơn một chút.

Hàn Kính Tùng cũng nhận ra nam nhân xích lõa cơ thể kia vẫn cố gắng hung hăng giãy dụa, chỉ là không biết vì sao đối phương chỉ có thể quát to ô ô, chắc là bị người bịt miệng.

Bên trong tấm vải đen là mái tóc rối tung màu đỏ sậm phía dưới, trên lồng ngực rộng lớn của đối phương còn đeo một cái vòng cổ vỏ sò thô lậu, mà nhìn xuống dưới cơ thể, ở nơi riêng tư dùng một cái miếng vải làm từ da lông cừu nát không chịu nổi bao vây lại.

Thật sự là một cách ăn mặc kì quái a..... Hàn Kính Tùng đánh giá nam nhân trước mắt xong xuôi, trong lòng càng lúc càng thêm nghi hoặc.

Nhìn màu tóc này, tuyệt đối không phải là người dân Trung Lục như bọn họ, chẳng lẽ đối phương thuộc một dị tộc từ nơi khác đến?

“Hàn lão bản, ngài đừng thắc mắc, Đình lão bản bảo chúng ta đưa gia khóa này đưa đến chỗ quan phủ, nói nó là quái vật ăn thịt người a.”

“Bậy bạ! Trên đời này lấy đâu ra nhiều quái vật ăn thịt người như vậy! Chẳng lẽ các người giả bộ lấy danh dự của Đình đại ca, để làm hành động mờ ám nào đó?!”

Hàn Kính Tùng một câu đánh gãy ý đồ khuyên can của bọn hỏa kế, mạnh mẽ tiến lên vạch tấm vải đen trùm đầu ra, hần muốn nhìn “Quái vật” ăn thịt người này đến cùng có bộ dáng như thế nào.

Ánh sáng đã lâu không gặp lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Quế Hoa, sáng nay y bị người buộc chặt, bịt kín miệng, trùm đầu kéo ra ngoài.

Y không biết những người này muốn dẫn y đến nơi nào, thế nhưng y có một loại cảm giác, nếu y lại bị mang đi, thực sự rất có khả năng không còn cơ hội để có thể nhìn thấy Hàn Kính Tùng.

“Ngô.....” Quế Hoa cúi đầu rên rỉ một tiếng, lắc lắc đầu, chậm rãi mở đôi mắt vàng kim khô khốc.

Nam nhân xuất hiện trước mặt y lúc này, tuy rằng tóc tai được búi chỉnh tề, quần áo nhìn qua càng trở nên hoa lệ, người cũng càng có tinh thần, nhưng vì sao lại không phải Hàn Kính Tùng đã từng cùng y vượt qua nỗi cô độc tịch mịch ở Bắc Lục.

“Ngao ngô! ngao ngô!”

Được gặp lại người yêu khiến tâm tình của Quế Hoa kích động, mạnh mẽ đấu tranh để đứng lên, y liều mạng muốn thoát khỏi đám người đang vây bắt y để bổ nhào vào trong lòng Hàn Kính Tùng.

Hàn Kính Tùng dường như bị hoảng sợ, hần giật mình nhìn đối phương có đôi mắt vàng kim, râu tóc đều là màu đỏ sậm, không biết là quái nhân hay là quái vật, giật lui hai bước “Này..... Đây là loại gì?”

Vài người khỏe mạnh trong đội hỏa kế ra sức giữ chặt quái vật cao lớn Quế Hoa, một bên giải thích với Hàn Kính Tùng.

“Đây là quái vật chúng ta bắt được ở trên biển, đại lão bản nhìn qua nói rằng nó sẽ ăn thịt người, bảo chúng ta đưa nó đến nha môn xử lý.”

Sẽ ăn thịt người sao?

Hàn Kính Tùng lại cẩn thận đánh giá quái vật mới mái tóc màu đỏ sậm, đôi mắt vàng kim chói mắt một lần nữa.

Tuy rằng thể trạng của đối phương cao lớn khôi ngô, thế nhưng gương mặt tuần lã giống hệt với người dân Trung Lục kia lại lộ ra một mặt đau thương, nếu là quái vật ăn thịt người, vì sao lại có thần thái khiến người khác đồng tình như vậy?

Hướng hồ, khi hần nhìn thấy y, không chỉ không hoảng sợ, còn không biết vì sao trong lòng lại ỉn ỉn có chút khổ sở, mà cái cảm giác khổ sở ở trong lòng này, lại dần dần hiện ra một chút vui mừng.

Nhìn da thịt trên người đối phương đều bị dây thừng làm tróc da, lộ ra những vết hồng hồng bắt mắt, Hàn Kính Tùng cũng cảm thấy không đành lòng.

Nha môn cũng không phải là một địa phương làm việc thiện gì, nếu đem gia hỏa không biết lai lịch này tổng đến đó, hơn phân nửa khả năng sẽ bị quan lão gia hạ lệnh đánh chết.

Chung quy đây cũng là một tính mạng a, bọn họ lại có thể nào khi không biết rõ ràng lai lịch của đối phương, liền cướp đoạt tính mạng của người khác?

Mọi người thấy Hàn Kính Tùng đi đến, quái vật có mái tóc màu đỏ sậm vốn đang ra sức giãy dụa lại thông thả thả lỏng cơ thể, dùng ngôn ngữ của loài thú rầu rĩ lên tiếng.

“Cô ngô.....” Quế Hoa trở mắt nhìn Hàn Kính Tùng đi về phía y, mấy ngày nay mọi tra tấn cùng ủy khuất phải chịu đựng đều hóa thành những giọt nước mắt vui sướng.

Dòng nước mắt trong suốt thuận theo hai gò má của Quế Hoa chậm rãi rơi xuống, thấm ướt gương mặt cương nghị của y.

“A, gia hỏa này khóc!”

“Đúng vậy, đúng vậy, quái vật này thế nhưng biết khóc.”

Hàn Kính Tùng thoáng nhăn mi lại, lồng ngực càng lúc càng phát ra cảm giác đau nhức, hần chần chờ một chút, cuối cùng vẫn vươn tay ôm lấy hai gò má tràn đầy những giọt nước mắt nóng hổi của đối phương, giống như đang ôn nhu an ủi người yêu đã nhiều năm không gặp.

“Ngao ô.....”

Bị cánh tay của Hàn Kính Tùng chạm vào, cuối cùng Quế Hoa muộn thanh khóc rống lên.

Đội khóa kế của thương hội đang giữ chặt y nhìn thấy quái vật này yếu ớt như thế, không khỏi buông lỏng cánh tay đang giữ lấy y.

Đầu Quế Hoa lúc này dựa vào người của Hàn Kính Tùng, dùng mái tóc màu đỏ sậm mềm mịn như tơ lụa nhẹ nhàng cọ lên người Hàn Kính Tùng, kể ra tưởng niệm mấy ngày này của y đối với hần.

Bị một đại gia khóa như thế dựa vào, Hàn Kính Tùng thiếu chút nữa ngã lão đảo.

Hần vừa định đẩy đối phương, đã thấy cặp mắt vàng kim kia lại chảy ra nước mắt, nhìn thật sự đáng thương, liền cũng đứng sững sờ tại chỗ, thậm chí hần còn không tự giác nâng tay lên, nhẹ nhàng ôm lấy tấm lưng rộng lớn của đối phương.

Một màn này, khiến Hàn Kính Tùng không hiểu sao cảm thấy thập phần quen thuộc, nhưng mỗi khi hần muốn suy nghĩ kĩ càng, lại cảm thấy đau đầu không chịu nổi.

16. Chương 16

Đinh Mang đã sớm lại đây xem xét xem Quế Hoa đã bị mang đến nha môn hay chưa, gã vốn định lên Hàn Kính Tùng, lặng lẽ đưa Quế Hoa giao cho người của nha môn, làm cho bọn họ không có cơ hội gặp mặt, đỡ phải sinh nhiều chuyện không đáng có.

Nào biết người định không bằng trời định, dù cho gã đã tự thân đi an bài một cách tỉ mỉ, lại vẫn bị thiên ý chọc ghẹo, lộng xảo thành chuyện.

Khi gã nhìn thấy Hàn Kính Tùng đang ôm Quế Hoa, sắc mặt tái mét vì kinh hoảng, chẳng lẽ đối phương vừa nhìn thấy quái vật này liền khôi phục kí ức!

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Ngày đó, gã lừa Hàn Kính Tùng đi đến chỗ Lý thần y, khiến thần y dùng thuật châm kim bịt kín đoạn kí ức ngắn ngủi lúc trước của Hàn Kính Tùng, kể cả gã nhiều lần thử, Hàn Kính Tùng quả thật cũng không nhớ rõ được cuộc gặp gỡ tại Bắc Lục, sau đó, Hàn Kính Tùng toàn tâm chỉ có Quế Hoa muội, cũng chưa từng nhớ tới quái vật kia.

Gã bận tâm, vội vàng chạy tới, đầy mặt ngạc nhiên, không biết nên nói cái gì.

“Kính Tùng, ngươi.....”

“Ách, là Đinh đại ca, ngươi đến đây có việc gì.”

Hàn Kính Tùng thấy Đinh Mang đến, lúc này mới phát hiện bản thân đang ôm quái vật nom qua thật sự quái dị, ngượng ngùng, nhanh chóng đẩy Quế Hoa sang một bên.

Mới vừa dịch người, Hàn Kính Tùng đã mơ hồ cảm giác quái vật nhìn qua đáng sợ này thật sự không ăn thịt người, hơn nữa quái vật vừa nhìn thấy hần đã lộ ra sắc mặt đầy đáng thương, cũng khiến hần cảm giác, thật sự không đành lòng cứ như thế mà nhìn quái vật này bị đưa đến nha môn.

“Đinh đại ca, nghe nói huynh muốn gọi người đưa quái vật này đi nha môn? Theo ta thấy, gia khóa này không giống với quái vật ăn thịt người, nếu đưa đi nha môn chẳng phải sẽ hại oan một tính mạng, ta nghĩ, chúng ta đưa hần về thế nào.”

Gia khóa này..... Là đang nói y sao?

Kính Tùng còn nói y là gia khóa này, không phải hần vẫn luôn ôn nhu gọi y là Quế Hoa hay sao!

Ta là Quế Hoa a!

Phát hiện Hàn Kính Tùng có gì đó không bình thường, Quế Hoa chợt từ bên trong cảm giác hưng phấn khi được gặp lại người yêu tỉnh lại, y nhìn Hàn Kính Tùng giống như không nhận thức y, trở nên nôn nóng dị thường, chỉ tiếc cái đồng vải vụn đáng chết đang bịt mồm y khiến những gì y muốn nói từ trong nội tâm, biến thành âm thanh nức nở không rõ ràng.

Đinh Mang bước thật nhanh đến, gã có chút bất an, nhìn Quế Hoa đang trợn mắt trừng trừng nhìn gã, lập tức kéo Hàn Kính Tùng sang một bên.

“Người xem quái vật này, hung thần ác sát, bộ dạng lại cao lớn như thế, lúc trước, chỉ vì muốn trể chụ nó mà vài huynh đệ bị thương. Ta sợ nếu thả nó, ngược lại sẽ đem tai họa đến cho dân chúng xung quanh, không bằng đem nó đưa cho nha môn xử lý đi.”

Nhớ tới quái vật được nhóm Đinh Mang nói là đáng sợ, khi đứng trước mặt hắn lại dịu ngoan như thế, thậm chí sắc mặt còn hiện ra cảm xúc không muốn xa rời hắn, Hàn Kính Tùng cũng không cho rằng quái vật này hung mãnh, chỉ biết đem tai họa đến cho dân chúng.

“Ai, đại ca, người không phải không biết đám người của nha môn ngày thường làm việc như thế nào, người nhìn hắn mắt vàng, tóc đỏ, thật sự kì quái, nói không chừng là một cái gì đó khó lường. Cứ như thế đưa quái vật này đến nha môn, vạn nhất quái vật này bị nhóm người đó làm thịt nấu lên ăn, chẳng phải đáng tiếc. Vạn vật đều có linh hồn, làm gì phải nhắm mắt thương tổn chúng nó đâu.”

Quế Hoa ở một bên gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Kính Tùng, y còn không biết tính mạng của mình lâm vào nguy hiểm, tùy thời đều có khả năng biến thành miếng thịt mỡ trong miệng của người khác.

Từ sau khi Hàn Kính Tùng xuất hiện, Quế Hoa bởi vì kháng cự, ánh mắt trở nên phần nộ đã dần biến hóa, trong đôi mắt vàng kim hiện lên cảm giác ôn nhu vô cùng đơn thuần.

“Cô ngô.....” Quế Hoa trầm muện rên rỉ, vặn vẹo cánh tay của y bị giữ chặt, thể nhưng quá độ mệt mỏi cùng đói khát khiến y dần dần có cảm giác sức cùng lực kiệt, thần trí trở nên hoảng hốt.

Đang cùng Đinh Mang mải mê thương lượng, Hàn Kính Tùng vừa quay đầu liền nhìn thấy Quế Hoa bỗng nhiên xui lơ trong tay đội khóa kè, không khỏi cả kinh, thầm nghĩ chẳng lẽ quái vật này chết rồi sao.

Sinh vật dị tộc quỷ bí mỹ lệ như thế, nếu cứ như vậy chết đi, chẳng phải đáng tiếc?

Trong lòng Hàn Kính Tùng tự dưng sinh ra sầu lo, không hề nghe Đinh Mang lải nhải vô nghĩa, lập tức bước nhanh đến chỗ Quế Hoa.

Quế Hoa đang hấp hối thấy hắn đi tới, lúc này mới ngẩng đầu lên nở nụ cười.

Phát hiện đối phương cư nhiên mỉm cười với mình, Hàn Kính Tùng cảm thấy kỳ quái, hắn ngồi xổm xuống, nâng đầu Quế Hoa lên, xoa xoa mái tóc dài màu đỏ sậm của đối phương.

Đột nhiên, một ít đoạn hình ảnh ngắn mạnh mẽ xẹt qua đầu hắn.

Bên trong cái nơi gió biển mằn mặn cửa vào da thịt, một mảnh thổ địa trắng xóa, trong lòng hắn tựa hồ cũng từng có một quái vật mắt vàng tóc đỏ nằm như thế.

Chỉ là vài đoạn kí ức ngắn kia thật sự rất mơ hồ, Hàn Kính Tùng còn chưa nhìn mọi thứ được rõ ràng, thổ địa trắng xóa, cùng với đôi mắt vàng kim và mái tóc đỏ sậm nhảy mắt đã biến mất không còn.

“Ngô.....”

Được Hàn Kính Tùng ôm vào trong ngực, Quế Hoa cuối cùng cũng triệt để nói lỏng thả ra thần kinh bị buộc chặt từ lúc tới đến giờ, những cảm giác sợ hãi cùng thống khổ đều bởi vì cái ôm ấm áp dần dần trấn an, hiện tại, y nghĩ muốn dựa vào trong lòng người yêu, hảo hảo nghỉ ngơi trong chốc lát.

Mất thấy sinh vật mỹ lệ trong lòng chậm rãi nhắm mắt lại, ngực Hàn Kính Tùng đột nhiên xuất hiện một trận co rút đau đớn xưa nay chưa từng có.

Hắn thất hồn lạc phách há to miệng, phần cảm tình ẩn sâu trong trí nhớ giống như một viên đá không thể vất đi, đè nặng trước ngực hắn.

“A!”

Hàn Kính Tùng nhin không được, thống khổ kêu một tiếng, cố gắng lay động quái vật tóc đỏ đang mê man trong lòng.

“Không thể chết! Không thể chết a!”

Người xung quanh đều không biết vì cái gì Hàn Kính Tùng sẽ quan tâm quái vật đến như vậy, thậm chí khi đối phương nom có vẻ sẽ chết, biểu tình của hắn sẽ liền thống khổ.

Thấy một màn như vậy, Đinh Mang lại lần nữa nhíu chặt mi, gã nặng nề thở dài, trong lòng rất rõ ràng, quái vật tên Quế Hoa này thật sự đã chui vào trong lòng Hàn Kính Tùng, còn sinh ra rễ, gặt gao dây dưa cùng với Hàn Kính Tùng.

Bên này, Hàn Kính Tùng thấy Quế Hoa nhắm lại hai mắt có vẻ kinh hoảng không thôi, hắn giải khai dây thừng trói chặt Quế Hoa, lấy tấm vải bố nhét trong miệng đối phương ra, một lần lại một lần dùng sức lay động quái vật cao lớn khôi ngô hơn hắn rất nhiều.

“Không thể chết, không thể chết!” Hàn Kính Tùng cũng không biết, nước mắt từ khóe mắt hắn đã rơi xuống, tích tụ trên môi Quế Hoa.

Đinh Mang thấy thế, nhanh chóng tiến lên đỡ hắn “Kính Tùng, người thanh tỉnh chút đi, nó bắt quá chỉ ngất đi thôi.”

Trong trí nhớ có hương vị chua xót, vẫn khó ăn như vậy.

Quế Hoa bị lay động, cuối cùng mở mắt nhìn xa xăm, y mờ mịt nhìn về nơi chảy ra chất lỏng của Hàn Kính Tùng mà y không thể ăn được, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Khó ăn chết.....”

Những thanh âm nghị luận xong quanh càng ngày càng ồn ào, Hàn Kính Tùng cuối cùng cũng chậm rãi lấy lại tinh thần, hắn cảm giác trên mặt đã ẩm ướt, nhanh chóng sờ sờ mặt.

Ta đang làm cái gì? Cánh tay vì cái gì nặng như thế?

Hàn Kính Tùng cúi đầu nhìn đến quái vật có thể trạng khổng lồ đang nằm trên tay hắn, đối phương còn nhìn chăm chăm hắn, cười tủm tỉm.

“Ngao..... Ta đến tìm người.” Quế Hoa suy yếu vươn cổ tay, bỗng nhiên ôm lấy cổ Hàn Kính Tùng, kéo đầu của hắn xuống, nhẹ nhàng mà hôn hôn mặt đối phương.

Cách âu yếm như vậy là ở Bắc Lục, Hàn Kính Tùng đã dạy y.

.....

Ánh lửa diêu duệ trong sơn động, Hàn Kính Tùng cùng với Quế Hoa rúc vào nhau, cùng nhau sưởi ấm.

“Biết người Trung Lục chúng ta làm sao thể hiện tình cảm yêu đương không?” Hàn Kính Tùng nhìn nhìn đám lửa bập bùng, đột nhiên nói.

Quế Hoa thật cẩn thận cọ lên người Hàn Kính Tùng mờ mịt lắc đầu, y chỉ biết là lúc y có cảm giác thích, liền sẽ nhin không được ngậm lấy cái cắn này nọ ở hạ thân của đối phương.

Mà lúc này y sờ sờ bụng của mình, giống như lại đói bụng.

“Cô ngô.....”

Hàn Kính Tùng khinh thường liếc mắt nhìn đại quái vật ngốc ngốc này, bỗng nhiên đưa tay ôm lấy cổ đối phương.

Hắn mỉm cười nhìn chăm chăm Quế Hoa đang ngẩn người, đầy mặt mờ mịt, rồi mới đem mặt của hắn áp đến đôi môi trên gương mặt ngốc ngốc kia.

“Biết chưa, chúng ta chính là thể hiện thích như vậy.”

“Thích?” Quế Hoa sờ sờ cánh môi của mình, cảm giác giống như đối phương đem loại khí tức nào đó lưu lại trên người mình.

Hàn Kính Tùng trêu chọc chán chê, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên thập phần ôn hòa, hẳn có chút luyến tiếc giờ khắc ấm áp này.

“Đúng, đây chính là thích.”

Quế Hoa bình tĩnh đại ngộ, lại nở nụ cười, y gỡ gỡ đầu, bỗng nhiên lao lên một chút bổ nhào vào Hàn Kính Tùng, khiến cho đối phương tức giận mắng,

“Người gia khóa này, đột nhiên phát điên cái gì!”

Quế Hoa lại không buông tha, đè hẳn lại, cứng rắn bấu môi muốn đưa mặt lại gần, mơ hồ nói “Ta cũng thích, thích người, ngao ngô.....”

Tất cả mọi người đều nhìn Quế Hoa hôn môi Hàn Kính Tùng, nháy mắt bị dọa cho rớt cằm, bọn họ vốn nghĩ rằng Quế Hoa chỉ là một gia khóa hung mãnh mà cổ quái, không chỉ gặp người liền trừng mắt rống giận, còn quật cường không ăn không uống.

Nguyên lai gia khóa này cũng có cảm tình, nhưng lại đối với nhị lão bản của bọn họ phát tình a.

Bởi vì nguyên nhân đã dối bụng thật lâu, cũng bởi vì thật lâu không thể nếm được mỹ vị mà chỉ có Hàn Kính Tùng mới có, sau khi Quế Hoa hôn môi Hàn Kính Tùng, thân thể lập tức bắt đầu phát run liên tục.

Nội tâm y đã cơ khát đến cực điểm, mỗi một tác thân thể y đều đang kêu gào chờ mong Hàn Kính Tùng âu yếm.

Nhưng mà kế tiếp, y lại bị Hàn Kính Tùng bởi vì thất kinh mà đẩy ngã trên mặt đất.

Hàn Kính Tùng xấu hổ sát sát mặt của mình, lại phát hiện khí tức đặc dị của đối phương dường như làm cách nào cũng không lau được, lại cảm thấy khí tức này giống như hẳn đã từng cảm thụ qua vô số lần.

“Này..... Quái vật này quả nhiên muốn cắn người!”

Vì che giấu bản thân bị một quái vật kì lạ cường hôn ngay giữa ban ngày ban mặt, Hàn Kính Tùng đành phải mở to mắt nói dối.

“Nhị lão bản, người không có việc gì đi?”

“Chúng ta đều nói quái vật này không đơn giản, ngài còn không tin!”

Vài khóa kể tâm tình nóng nảy nhanh chóng chạy lên, phân phân hỗ trợ đè lại Quế Hoa đã được tháo dây thừng ra, sợ y lại một lần nữa nhảy dựng lên “Cẩn” người.

Quế Hoa không cam tâm nức nở, đôi mắt vàng kim ủy khuất nhìn Hàn Kính Tùng.

Đinh Mang cũng tùy thời khuyên bảo:Cho nên ta nói quái vật này chung quy cũng chỉ là quái vật, chúng ta nơi này không có biện pháp, không bằng vẫn là.....”

Hàn Kính Tùng khoát tay, vừa rồi sau khi bị quái vật kia hôn, cảm giác trong tâm âm âm động đây bây giờ vẫn chưa chịu tán đi, thật sự là vô cùng kì quái, loại cảm giác này đến phu nhân của hẳn là Quế Hoa muội cũng không có cách nào mang đến cho hẳn.

Hắn nhìn quái vật tóc đỏ đáng thương hề hề lẫn lộn trên mặt đất, lại ngồi xuống.

Quả nhiên, khi hẳn vươn tay sờ sờ đầu đối phương, đối phương liền lập tức im lặng ngoan ngoan, thay đổi biểu tình ôn nhu, dùng đôi mắt vàng kim ngóng trông nhìn hẳn.

“Ta xem không bằng ta dẫn hẳn về nhà ta nuôi. Các người xem, hẳn giống như thực sự nghe lời ta nói.”

“Cái gì! Người làm sao có thể mang quái vật loại này về nhà nuôi! Người không sợ phu nhân của người kinh hoảng sao?!”

“Không thể nào, nàng thích nhất là động vật nhỏ.” Hàn Kính Tùng xoa nắn đầu Quế Hoa, đối phương tuy rằng lớn lên rất uy vũ, thế nhưng ở trước mặt hắn lại rất ngoan ngoan, quái vật này thật cũng có vài phần khả ái.

Hơn nữa bản thân hắn cũng không phải người đánh cá nghèo hèn trước kia, nếu mang gia khóa này về nhà nuôi, hắn vẫn có khả năng nuôi được rất tốt.

Lại nói nếu hắn không thu lưu quái vật này, chẳng lẽ thật sự khiến cho đám người của nha môn kia được ăn canh thịt mà không phải trả tiền sao?

“Được, nhưng nó không phải là động vật nhỏ.....”

“Này cũng vô phương, người xem hắn khả ái như thế, thật hảo ngoạn.” Hàn Kính Tùng rất có hưng trí trêu đùa Quế Hoa đã đối đến mức nhũn cả người, trong chốc lát nhéo nhéo mũi đối phương, trong chốc lát lại nghịch nghịch lỗ tai đối phương, bất diệc nhạc hồ.

Định Mang bất đắc dĩ nhìn nhìn Hàn Kính Tùng quyết tâm muốn thu lưu Quế Hoa, trong lòng kêu gào, lần này gã lại lộng xảo thành chuyên, lộng xảo thành chuyên a!(N/A: lộng xảo thành chuyên: muốn làm mà rốt cuộc lại phá hư, biến khéo thành vụng)

Không biết vì cái gì, Hàn Kính Tùng nhìn quái vật này liền cảm thấy thân thiết dị thường, tựa hồ giống như hắn đã từng ở nơi nào đó gặp qua y, không chỉ gặp qua, càng giống như đã cùng nhau sinh hoạt.

Thế nhưng nghĩ như vậy, hắn cũng không có đi nói với Đinh Mang.

Cuối cùng bởi vì Hàn Kính Tùng cố chấp, Đinh Mang thật sự không có cách nào, đành phải đáp ứng đưa Quế Hoa về nhà hắn.

Mất nhìn Quế Hoa xụi lơ trên mặt đất, Hàn Kính Tùng bởi vì muốn cùng khách nhân trao đổi một vài vấn đề, mà không thể tự mình đưa y trở về nhà.

“Đinh đại ca, bên này ta còn có chút việc muốn xử lý, không biết người có thể an bài người đem hắn về phủ đệ của ta được không?”

Định Mang vốn dĩ đang thập phần lo lắng để cho Quế Hoa cùng Hàn Kính Tùng tiếp xúc sẽ khiến Hàn Kính Tùng nhớ lại chuyện cũ ở Bắc Lục, chứng quỹ, quái vật này đã sớm học được ngôn ngữ của người dân Trung Lục, nếu để ý một lần lại một lần nói với Hàn Kính Tùng một đồng, nói không chừng, Hàn Kính Tùng thật sự có thể nhớ lại.

Nhưng hiện tại hắn tựa hồ thấy được một cơ hội có thể ngăn cản quái vật này nói lung tung.

“Yên tâm đi, ta sẽ đưa nó đến phủ đệ của người an toàn, người nếu bận thì đi trước, chớ chậm trễ công sự.”

“Hảo.” Hàn Kính Tùng cười, lại nhìn nhìn Quế Hoa vẫn đang ngóng trông hắn, nói với y “Người cần phải nghe lời chút, đừng tìm phiền toái cho mọi người, biết chưa?”

“Ngô.....” Quế Hoa nhẹ nhàng mà hừ hừ, suy yếu nở nụ cười.

Mặc kệ như thế nào, cuối cùng y cũng lại có thể cùng một chỗ với Hàn Kính Tùng.

17. Chương 17

Nếu đã đáp ứng Hàn Kính Tùng, quái vật này khẳng định phải đưa đến quý phủ của đối phương, bất quá trong quá trình đưa đi, bản thân gã có thể làm một số việc.

Quế Hoa sức cùng lực kiệt cuối cùng một lần nữa lâm vào mê man, y nghĩ bản thân chỉ cần tỉnh lại liền có thể nhìn thấy Hàn Kính Tùng.

Sau khi cảm thấy một trận đau đớn, Quế Hoa chậm rãi mở mắt, xuất hiện trước mặt y lại không phải Hàn Kính Tùng, mà là Đinh Mang cùng với một quái vật Trung Lục khác.

“Lý thần y, như vậy thật sự có thể được không?” Đinh Mang chỉ Quế Hoa hỏi.

Lý thần y thu về không ít kim châm, liên tục gặt đầu, ông cũng không biết lai lịch quái vật này, cũng không muốn biết.

“Ân, không tin người thử xem, danh tiếng Thần Châm của lão phu chưa bao giờ xảy ra sai lầm, lúc trước Hàn lão bản của các người ở nơi này ta châm một châm, không phải đã quên được chuyện cũ thống khổ trước kia, sống vui vui về về sao?”

Nguyên lai là như vậy, trách không được Hàn Kính Tùng một bộ mang bộ dáng không biết y! Quế Hoa cuối cùng minh bạch vì cái gì Hàn Kính Tùng lại cổ quái.

Lúc này, lý thần y râu tóc hoa râm dương dương tự đắc vuốt râu, y cầm một cái thước đo, bỗng nhiên đánh lên đầu Quế Hoa.

Bản năng khiến Quế Hoa sau khi bị đánh lên đầu khiến y vô tri vô giác kêu lên, nhất thời lại trờ trờ mắt, phản ứng đầu tiên của y là rống giận một tiếng thật dài với quái vật Trung Lục đã hại Hàn Kính Tùng không nhớ đến y.

Thế nhưng.....

Vì cái gì y kêu không thành tiếng? Quế Hoa nôn nóng vạn phần sờ sờ cổ họng của mình, y trương miệng, nghĩ muốn kiệt lực gầm rú, thế nhưng kể cả một tia thanh âm cũng không thể phát ra được.

Nhất định là y bị người ta động tay chân!

Quế Hoa quay đầu, thấy Đinh Mang ở một bên vừa lòng mỉm cười, mạnh mẽ nhào lên muốn liều mạng với đối phương.

Chỉ là thân thể của y hiện tại còn quá hư nhược, vừa dùng lực liền thẳng tắp bổ nhào từ trên giường xuống đất, bày ra một hình chữ đại đầy bi thảm.

Đinh Mang thấy Quế Hoa cư nhiên dám phản kháng, không khỏi tiến lên đá đá đầu đối phương, nổi giận thấp giọng mắng “Người quái vật này, sống chết dây dưa Hàn huynh làm gì? Nơi này là Trung Lục, không phải chỗ đó của các người! người tưởng muốn sống sót, liền ít phá phách đùa giỡn cho ta, bằng không người cẩn thận chút! Người đâu, đến đây, mang nó đi!”

Quế Hoa căm giận quỳ rạp trên mặt đất, trong đôi mắt vàng kim ẩn ẩn lệ quang, y chỉ là thích Hàn Kính Tùng, y chỉ muốn bọn nhỏ của mình cùng với phụ thân của chúng đoàn tụ, chẳng lẽ cái này cũng là sao sao?

.....

Khi Quế Hoa muội nhìn thấy Đinh Mang đến, còn gọi người nâng một quái vật tóc đỏ mắt vàng, còn giữ cả móng tay dài màu bạc, nhất thời hoảng sợ.

Đinh Mang bảo người đem Quế Hoa đưa xuống dưới tạm thời giam lại, lúc này mới nói toàn bộ sự tình diễn ra bằng cách đơn giản nhất cho Quế Hoa muội.

“Cái gì, hẳn chính là quái vật ở Bắc Lục mà Hàn Kính Tùng thích?” Quế Hoa muội lắp bắp kinh hãi, không nghĩ tới quái vật mà nàng vừa mới nhìn thấy kia thế nhưng lại khiến nàng cùng tướng công tương tư không thành.

Bất quá lại nói, đôi mắt vàng kim cùng với mái tóc đỏ sậm, nhìn qua thật sự xinh đẹp, chỉ là bộ dạng quái vật kia thật sự hung tướng, không dễ ở chung, làm sao có thể so với một người ôn nhu hiền thực như nàng?

Quế Hoa muội đối với chuyện trước kia ở trong lòng Hàn Kính Tùng bị bại bởi một quái vật như vậy, có chút uể oải.

Đinh Mang kỳ thật cũng khó hiểu làm sao Hàn Kính Tùng vì cái gì không yêu hồng nhan ôn nhu, lại đi yêu một Hồng Mao quái vật hung như thế. Hắn thấy sắc mặt của Quế Hoa muội nhăn nhó, lại nói với nàng “Yên tâm đi, hiện tại Hàn Kính Tùng đã sớm quên nó, nơi này cũng không phải Bắc Lục hoang vắng, nói không chừng Kính Tùng cũng sẽ không lại có hứng thú đối với quái vật này. Ngày sau, chúng ta tìm một cơ hội khác đuổi hắn về Bắc Lục hoặc là đưa đến nơi khác, mọi chuyện liền vạn sự đại cát!” (N/A: thuận lợi, suôn sẻ)

Thế nhưng, làm như vậy thực sự có được không?

Nhờ người bịt kín ký ức ngày trước của Hàn Kính Tùng, trong lòng Quế Hoa muối đã cảm thấy bất an, hiện tại lại muốn đuổi quái vật Hàn Kính Tùng đã từng yêu đi, điều này làm cho tâm tính thiện lương của nàng tràn ngập rối rắm.

Buổi tối, Hàn Kính Tùng tiếp khách nhân ăn uống một hồi, lúc này mới say sưa về đến nhà.

Quế Hoa muối thấy hần say đến mức lợi hại, vội vàng bảo người nấu canh tỉnh rượu.

Hàn Kính Tùng tùy tiện ngồi ở trên ghế, trong lòng thả nhiên vô hạn, hần chưa từng nghĩ đến bản thân có thể từ một người đánh cá có sinh hoạt khôn ngoan trở thành lão bản của thương hội đánh cá.

Bao nhiêu chuyện trong lúc đó, thật sự có thể viết hết được nhân sinh chưa xót.

Bỗng nhiên, Hàn Kính Tùng có cảm giác cả người rét run, bởi vì từ lúc hần rời bến đi Bắc Lục đài vàng đến khi hần trở về, trong khoảng thời gian đó, đến cùng đã xảy ra chuyện gì, hần thủy chung nhớ không ra.

Tuy rằng Đinh Mang khuyên giải an ủi hần, nói đây là bởi vì trong lúc ở Bắc Lục hần không cẩn thận bị ngã một chút, chấn thương đầu, lúc này mới quên đi đoạn ký ức kia, thế nhưng Hàn Kính Tùng lại luôn tổng có cảm giác đáy lòng có cái gì đó, vẫn khiến hần ần ần vướng bận, khó có thể quên đi.

Hần thở dài một tiếng, mềm nhũn nằm ở trên ghế, nhắm mắt lại kiệt lực hồi tưởng về đoạn ký ức kia nhưng lại vẫn là một mảnh mông lung trống rỗng.

“Kính Tùng, uống ngụm canh đi.” Quế Hoa muối bưng bát canh, nhẹ nhàng đi đến.

Hàn Kính Tùng hơi hơi mở mắt, ánh nhìn trong phòng ảm đạm, khiến hần có chút không nhìn rõ người trước mắt.

Thế nhưng hần biết được người đó là phu nhân Quế Hoa của hần.

“Quế Hoa.....” Hàn Kính Tùng vươn tay ra, đang muốn nhận lấy bát canh Quế Hoa muối đưa cho.

Nhưng trong nháy mắt, hai chữ Quế Hoa này lại kỳ quái vang lên trong lòng hần, Quế Hoa, Quế Hoa.....

Hần ngẩng đầu thật mạnh, nữ tử thướt tha yêu kiều trước mắt không biết vì sao bỗng nhiên biến thành một nam tử có thân hình cao lớn khôi ngô, phía sau nam tử là một mái tóc dài màu đỏ sậm rối tung cuồng dã, gương mặt diễm lệ cũng mờ ảo.

Cảnh tượng này khiến lồng ngực của Hàn Kính Tùng đột nhiên đau xót, bát canh trong tay cũng theo đó mà rơi xuống.

Hần không biết vì cái gì khi hần gọi cái tên Quế Hoa này, trước mắt sẽ xuất hiện một bóng dáng của nam nhân khác.

Đến khi hần lấy lại tinh thần, cái ảo ảnh kia dĩ nhiên sẽ biến mất, chỉ có Quế Hoa muối ôn nhu hiền thực nồn nóng nhìn hần.

“Kính Tùng, người xảy ra chuyện gì? Có phải có nơi nào không thoải mái hay không?”

“Ta, ta không sao.....” Hàn Kính Tùng vội vàng che giấu bối rối của mình, hần miễn cưỡng cười cười, đứng lên.

Lúc này, hần lại nghĩ đến sự tình phát sinh vào ngày hôm nay, tựa hồ hần bảo Đinh Mang có giúp hần mang một quái vật không rõ lai lịch về nhà.

“Đúng rồi, hôm nay Đinh đại ca có ghé qua đây không?”

“Hần có đến, còn mang tới một quái vật tóc đỏ.” Quế Hoa muối tuy cực kì không muốn để Hàn Kính Tùng tiếp xúc nhiều với quái vật kia, nhưng vẫn phải nói thật.

Sắc mặt Hàn Kính Tùng lúc này mới hơi thư hoãn một chút, hần cười cười với Quế Hoa muối “Vậy là tốt rồi, sau này nhà chúng ta sẽ có thêm một sủng vật.”

“Sủng vật?” Quế Hoa muội khó hiểu ngẩng đầu, chẳng lẽ Hàn Kính Tùng thực sự muốn nuôi cái quái vật đáng sợ này sao?

“Àn, chính là sủng vật. Người đừng nhìn quái vật này bộ dạng cao lớn khô ngô, nhìn qua lại hung ác, kỳ thật hần vô cùng dịu ngoan, rất nghe lời, nếu nuôi hần trong nhà mình, chỉ sợ người xấu cũng không dám vào đi.”

Nghĩ đến chỉ có bản thân mới có khả năng hàng phục Hồng Mao Quái vật vừa thấy người liền rống lên kia, Hàn Kính Tùng không khỏi có chút đắc ý.

Mà lúc này, hần còn chưa phát hiện, bóng dáng người nam nhân tóc đỏ trong lòng hần kia trùng hợp lại giống với bóng dáng của Hồng Mao Quái vật này.

Không kịp đi ngủ, Hàn Kính Tùng suốt đêm liền chạy tới xem quái vật mà hần đã vất vả bảo vệ sinh hoạt như thế nào.

Quế Hoa muội dẫn hần đến một gian nhà sát hậu viện, chỉ chỉ cửa “Ta bảo hạ nhân an bài hần ở gian phòng kia, chỉ là thân thể hần nhìn qua thập phần suy yếu, cũng không biết tiện tại như thế nào.”

Đến cửa, Quế Hoa muội không dám đi lên, đành phải đứng ở cửa mà nhìn, Hàn Kính Tùng đành tự mình cầm nến đi về phía Quế Hoa đang bị trói ở trên giường.

Quế Hoa kể cả một tiếng nức nở cũng không thể phát ra cảm thấy buồn nản vô cùng, y còn phải trông cậy vào việc dùng tiếng nói của người Trung Lục nói với Hàn Kính Tùng về chuyện tình cảm của y với hần, cùng với nói cho đối phương biết về việc họ có một đồng hài tử.

Thế nhưng hiện tại..... Quế Hoa vô lực uốn éo đầu, dây thừng buộc chặt cơ thể của y khiến đầu y nghiêng về một bên thực sự không thoải mái.

Bỗng nhiên, y nhìn thấy trên đỉnh đầu xuất hiện một gương mặt âm u không rõ ràng!

Quế Hoa bị dọa đến mức cả người run lên, may mà thân thể y bị mấy cái dây thừng trói quá chặt, bằng không thể nào y cũng không thể không lăn xuống giường.

Hàn Kính Tùng đang cầm nến, ý thức được bản thân đột nhiên xuất hiện tựa hồ khiến cho quái vật này sợ hãi, hần thấp nển, xoa xoa đầu đối phương trấn an, ôn hòa nói “Đừng sợ, đừng sợ, là ta.”

Quế Hoa há miệng thở dốc, chỉ tiếc cả một tiếng nức nở cũng không thể phát ra, cơ khát và mỏi mệt, cùng với việc thường xuyên bị kinh hách khiến y có vẻ thập phần suy yếu.

“Có phải bị đối hồng hay không a?” Hàn Kính Tùng thấy vẻ mặt Quế Hoa suy yếu, tron lòng không khỏi cảm thấy mềm nhũn, mấy ngày nay, quái vật này lo lắng hãi hùng, lại ăn không ngon ngủ không thơm, thật sự đáng thương.

Thấy đối phương bị trói trụ chặt chẽ, Hàn Kính Tùng lập tức đưa tay muốn tháo bỏ dây thừng.

Quế Hoa muội thấy vậy, vội vàng ngăn cản “Kính Tùng, hần hung ác như vậy, người thả hần ra, nhờ hần làm người bị thương thì sao?”

“Thương tổn ta?” Tay Hàn Kính Tùng hơi chần chừ một chút, hần không phải là chưa từng tiếp xúc qua với quái vật có bộ dáng hung ác này, nói thật, lần đầu tiên nhìn thấy y, chính hần cũng cảm thấy kinh hoàng.

Thế nhưng kì quái ở chỗ, chỉ cần hần lại gần y, đối phương liền im lặng, ngoan ngoãn thuận theo.

“Người sẽ không làm ta bị thương, đúng không?” Hàn Kính Tùng chăm chú nhìn đôi mắt vàng kim trong suốt kia, trong mắt hần cũng theo đó mà tràn ngập ôn nhu.

Quế Hoa chậm rãi lắc đầu, trong lòng lại chua xót vô cùng, y nghĩ có lẽ đối phương đã thật sự quên y, bằng không, làm sao hần có thể nói những lời như thế với y đâu?

Mà y, làm sao lại đi làm người mình yêu bị thương đâu.

“Thấy chưa, ta đã nói hần sẽ không làm ta bị thương.” Hàn Kính Tùng cười cười nói với Quế Hoa muội vẫn đang đứng ở cửa, lập tức lớn mật giải khai trói buộc trên người Quế Hoa.

Quế Hoa suy yếu, vô lực nuốt nước bọt, cơ khát thời gian dài đã khiến thân thể y nhanh chóng đến cực hạn. Bỗng nhiên, y ôm chặt lấy eo Hàn Kính Tùng, đem đầu chôn ở khố gian của đối phương.

Hàn Kính Tùng đột nhiên bị Quế Hoa ôm có chút xấu hổ, chung quy, phu nhân hắn vẫn còn đứng ở cửa.

“Đói bụng sao? Ta nói phu nhân lấy chút đồ ăn đến cho người.”

Quế Hoa muội ngạc nhiên nhìn Hồng Mao quái vật vừa nhìn thấy Hàn Kính Tùng quả nhiên liền dịu ngoan vô cùng, trong lòng tràn ngập sầu lo đến phòng bếp tìm đồ ăn.

Quế Hoa ngẩng đầu lên, trong ánh mắt dần dần tràn ngập sắc thái mê loạn, y nhìn Hàn Kính Tùng đang nở nụ cười ôn nhu, phảng phất giống như bọn họ trở về hang động ở Bắc Lục, đối phương chỉ nở nụ cười với một mình y.

Y há miệng, vô thanh rên rỉ, chậm rãi ngồi dậy, ôm lấy thân hình của Hàn Kính Tùng, tiếp theo đó vươn đầu lưỡi, liếm lên cổ Hàn Kính Tùng.

Khí tức quen thuộc khiến Quế Hoa càng thêm đói khát, từ sau khi Hàn Kính Tùng rời khỏi Bắc Lục, kể cả y có ăn thật nhiều hoa, cũng luôn cảm thấy thực vô vị.

Hương vị mà lòng y thích nhất, vẫn là yêu dịch trong cơ thể của Hàn Kính Tùng.

“Người, gia hỏa này, đang làm cái gì đâu?”

Hàn Kính Tùng bị Quế Hoa liếm cổ, cảm thấy có chút ngứa, hắn nghĩ quái vật có hình người này đại khái thực sự có phần giống cho mèo, đều thích liếm người.

Lúc này, Quế Hoa muội đã mang một khay điểm tâm lớn cùng với nước trà trở lại, nàng thủy chung không dám lại gần quá, chỉ đem đồ ăn đặt ở một bên.

Hàn Kính Tùng có chút xấu hổ, tạm thời ôm Quế Hoa đến một chỗ, đứng dậy cầm đồ ăn lại gần.

Kỳ thật, bình thường Hàn Kính Tùng cũng không phải đặc biệt thích động vật, không biết bản thân vì cái gì lại cảm thấy đặc biệt hứng thú với Hồng Mao quái vật này, chỉ là trong nội tâm hắn có cái gì đang kêu gào khiến hắn ở lại.

Lúc này đã là canh hai, nhưng mà Hồng Mao quái vật này tựa hồ thật sự cần được chiếu cố, Hàn Kính Tùng không nhẫn tâm bỏ mặc y, đành phải khiến phu nhân Quế Hoa muội của hắn một mình về phòng nghỉ ngơi trước.

Quế Hoa muội có chút u oán rời khỏi phòng, dần dần tin tưởng lời nói lúc trước của Đinh Mang, Hàn Kính Tùng thật sự yêu quái vật này, còn hơn yêu nàng.

Đã thật lâu, nàng không nhìn thấy ánh mắt Hàn Kính Tùng lộ ra vui sướng cùng ôn nhu như vậy, cho dù là trước mặt nàng, Hàn Kính Tùng cũng rất ít biểu hiện ra sự ôn nhu vô cùng tự nhiên đến như thế.

Chính là, nàng cứng rắn muốn lưu lại Hàn Kính Tùng ở bên người nàng, chẳng lẽ là làm sai sao..... Dù cho không có phần ký ức kia, phần tình cảm cùng với sự ôn nhu kia vẫn không thể xóa bỏ khỏi trong lòng của Hàn Kính Tùng. (N/A: Tiểu tam thì không có cơ hội a -_-)

Nhìn Quế Hoa muội đã rời khỏi, lúc này Hàn Kính Tùng mới nhẹ nhàng thở ra, cũng thật kỳ quái, hắn cảm giác khi ở cùng một chỗ với quái vật này rất nhẹ nhàng khoái hoạt, mà cảm giác nhẹ nhàng cùng khoái hoạt trong khoảng thời gian vừa qua, hắn vẫn chưa từng cảm nhận được.

“Đến, ăn một chút gì đi.” Hàn Kính Tùng đem khay điểm tâm lớn, toàn bộ đẩy đến trước mặt Quế Hoa.

Quế Hoa liếc mắt nhìn Hàn Kính Tùng, không đành lòng nhìn đối phương thất vọng, đành phải vươn móng vuốt ra nhặt lấy hai miếng điểm tâm nhét vào miệng.

Cảm giác điểm tâm mềm mại vừa tiến vào miệng cũng không tệ lắm, thế nhưng vị mỡ y không thể ăn dần dần lan tỏa khắp khoang miệng.

Quế Hoa che miệng lại, yết hầu run rẩy co rút một trận, cuối cùng y vẫn phải ghé vào bên giường oa oa nôn điểm tâm vừa ăn vào.

Hàn Kính Tùng vừa thấy bộ dáng y khó chịu, còn tưởng rằng điểm tâm có vấn đề gì đó, hắn nhanh chóng ăn thử một miếng.

Nhưng mà điểm tâm thơm ngọt trắng mịn, hoàn toàn bình thường không hề có cái gì a, chẳng lẽ, thức ăn của quái vật này không phải là đồ ăn của bọn họ?

“Uống miếng nước chắc là không có việc gì đi.” Hàn Kính Tùng thấy Quế Hoa nôn xong, đành phải đem chén trà đưa về phía y.

Quế Hoa lần này tỉnh hơn, ban đầu y dùng đầu lưỡi liếm liếm nước trà, xác định thứ này sẽ không gọi nên cơn buồn nôn lúc này mới uống một ngụm lớn.

“Đây chính là trà hoa lải thượng hảo, nhìn không ra người gia khóa này còn rất biết hàng.”

Thấy Quế Hoa một ngụm liền uống cạn chén trà, Hàn Kính Tùng lúc này mới hơi thở ra một cách nhẹ nhàng, hắn còn tưởng quái vật này không ăn cũng không uống được đồ của bọn hắn, cuối cùng vì tuyệt thực mà chết đâu.

Nguyên lai là nước ngâm hoa sao? Trách không được y uống vào không bị gì.

Quế Hoa xoa xoa miệng, nhìn kỹ đáy trong ấm trà, lấy tay moi móc lá trà bên trong ra, nhét vào miệng.

Quả nhiên là hương vị của hoa, chẳng qua vẫn có chút là lạ, Quế Hoa phi phi nhè cạn lá trà ra, lại tiếp tục đầy mặt ai oán nhìn về phía Hàn Kính Tùng.

Hàn Kính Tùng cũng là nhìn thấy gia khóa này đối đến hoảng, đôi mắt vàng kim trong bóng tối phát ra ánh sáng, tựa hồ đem hắn làm đồ ăn.

“Vậy người muốn ăn cái gì?”

Quế Hoa liếm liếm đôi môi khô khốc, một chút lại nhào vào trong lòng Hàn Kính Tùng.

Y nặng nề mà suyễn khí, lấy tay kéo kéo đai lưng bên hông Hàn Kính Tùng.

“Ta nói người đừng có chốc lại nhào vào được không? Người to lớn một đồng như thế, ngực của ta đều bị người làm cho vỡ mất!”

Hàn Kính Tùng nhu lỏng ngực bị Quế Hoa đâm cho ầm ầm phát đau, vừa bực mình vừa buồn cười, gia khóa này rõ ràng không giống như các loại động vật nhỏ, sẽ làm nũng, nhưng cứ nhìn thấy hắn là liền làm nũng.

Hắn thấy đối phương kéo đai lưng của hắn, chỉ phải cười khổ nói “Trong quần áo của ta lại không giấu đồ người thích ăn, người kéo đai lưng của ta làm chi?”

Nghe Hàn Kính Tùng nói như thế, mắt Quế Hoa lại hơi hơi đau xót, y ngẩng đầu thật mạnh, nghĩ rằng đối phương ngay cả đồ ăn y yêu thích nhất cũng quên.

Quế Hoa thương tâm cúi đầu, tay cũng dần dần tháo mở đai lưng của Hàn Kính Tùng, y càng nghĩ càng khổ sở, cuối cùng cả gương mặt đều chôn vào khó gian của Hàn Kính Tùng.

Hàn Kính Tùng yên lặng nhìn cái đầu đỏ sậm đang yên lặng úp sấp vào khó gian của hắn, hạ thân không phòng bị liền bị gương mặt của đối phương cọ sát đến cứng rần.

Gia khóa này ngốc ngốc ngu si, thế nhưng lại rất hạ lưu nha. Hàn Kính Tùng không thể nê hà muốn đẩy Quế Hoa đang gắt gao vùi vào khó gian của hắn ra, vừa muốn nói chuyện, lại phát hiện đối phương đang vui sướng nhìn chằm chằm chỗ đó của hắn.

Tựa như cây cột buồm thuyền đánh cá, quần áo của hắn đã bị đỉnh lên cao cao.

Trong bóng tối yên tĩnh, Hàn Kính Tùng nghe được thanh âm từng ngụm từng ngụm nuốt nước bọt vang lên bên tai, cùng với âm thanh cô lỗ do bụng phát ra.

Hồng Mao quái vật trước mắt này đầy mặt vùi vàng xao động, đầu lưỡi đã vươn ra đến môi, không ngừng mà liếm khóe miệng, mà đôi mắt vàng kim kia cũng đã thu liếm cảm xúc bị thương, chỉ còn phần cảm xúc nôn nóng chờ đợi.

“Người sẽ không là muốn.....”

Hàn Kính Tùng có chút hối hận. Hắn hối hận bản thân vì sao lại đi hỏi câu hỏi ngu ngốc như vậy!

Bởi vì ngay sau đó, hắn thấy đối phương nặng nề mà gật đầu.

Quế Hoa rút cuộc không thể nhẫn nại, y run rẩy bắt lấy cái gì đó ở nơi khó gian của Hàn Kính Tùng, đưa tay làm động tác vuốt ve.

Lúc này Hàn Kính Tùng cuối cùng thở dài một hơi nhẹ nhõm, hắn còn tưởng rằng quái vật này nghĩ đem cái căn sản sinh con cháu nối dõi tông đường ăn luôn, nguyên lai..... Tựa hồ là hắn ảo tưởng.....

Thế nhưng, cũng quá đậm đặc!

Hàn Kính Tùng che mặt, không thể tin được hắn lại có thể cứ như thế mà bình tĩnh ngồi trước mặt một quái vật, mà quái vật này còn muốn đâm loạn hắn.

“Người thật sự là một gia hỏa kì quái.” Hàn Kính Tùng lắc lắc đầu, khó hiểu nhìn hành động của đối phương.

Quế Hoa bị ai lắc lắc đầu, y nhớ trước kia Hàn Kính Tùng thích nhất là y lấy tay hoặc dùng miệng âu yếm hạ thân của hắn. Hàn Kính Tùng quên y thì sao, chẳng lẽ kể cả ham mê của hắn cũng quên sao.

Mất thấy Hàn Kính Tùng không thể hiểu được mình, Quế Hoa bắt đắc dĩ, đành phải nhếch mông lên cao rồi bắt đầu vận vẹo.

Mà hành động này lại khiến sắc mặt Hàn Kính Tùng vắn vẹo, không thể nói nên lời, hắn chưa từng nghĩ đến trên đời này cư nhiên có một loại quái vật, sẽ đâm đâm đến đáng khinh như thế, không chỉ muốn đâm loạn phân thân của hắn, bây giờ còn nhếch mông cho hắn nhìn, căn côn thịt lớn lủng lảng dưới mông lắc qua lắc lại, chẳng lẽ không phải là đang cười nhạo hắn?

“Người quái vật này! Đến cùng là muốn làm cái gì?!”

Quế Hoa kiệt lực kiêu mông, bỗng nhiên đưa tay sờ soạng về phía trước, khi y đụng đến hậu huyệt của mình, cũng bắt chập trên tay có móng vuốt sắc nhọn, cứ như vậy chậm rãi cắm vào, rồi mới có quy luật đưa đẩy.

Sắc mặt của quái vật trước mắt có vẻ mê say, Hàn Kính Tùng đều nhìn thấy, trong lòng cũng dần dần xuất hiện một chút xao động.

Quế Hoa vốn không thể lên tiếng hơi cương mặt, tuy rằng bên trong cổ họng của y không thể phát ra tiếng rên rỉ, thế nhưng từ cánh môi run rẩy của y Hàn Kính Tùng cũng có thể đọc được cảm xúc rung động kích tình.

Hắn kim lòng không đậu vươn tay, đụng đến cánh mông trắng trắng mập mập của đối phương.

Cảm xúc mềm mại còn thoải mái hơn vài phần so với bộ ngực của phu nhân hắn.

Mà cảm xúc này vì sao lại quen thuộc như thế, khiến hắn hoài niệm như thế?

Hàn Kính Tùng hơi hơi ngẩng đầu, một chút hình ảnh đột nhiên xẹt qua trước mắt hắn, mái tóc đỏ sậm, đôi mắt vàng kim, còn có thân hình cao lớn khôi ngô kia.....

Thật sự khiến trong lòng hắn cảm thấy một trận ảm áp.

“Quế Hoa.....” Hắn không tự chủ được thì thào lẩm bẩm cái tên này, nhưng đồng thời hắn cũng rất rõ ràng, hắn gọi cái tên này không phải là gọi thê tử của hắn.

Mà cái mông trắng trắng kia vẫn luôn lay động trước mắt cuối cùng cũng khiến máu não của hắn dâng lên, khiến hắn đánh mất lí trí.

Hàn Kính Tùng lấy cánh ngón tay đang tự trều sáp bên trong hậu huyệt của Quế Hoa ra, hắn quỳ lên giường, một phen ôm lấy phần eo rắn chắc của đối phương, giải khai đai lưng của chính mình.

Cảm giác say chưa hoàn toàn biến mất khiến dục vọng của hắn càng thêm bùng nổ.

“Người muốn ta tiến vào thân thể của người sao?”

Cầm phân thân của mình, Hàn Kính Tùng lại phát hiện hần giống như đã vô cùng am hiểu thành thực nam nam giao hợp chi đạo, nhưng hần lại không nhớ rõ đến cùng là hần được học cái này ở nơi nào.

Quế Hoa dồn dập gật gật đầu, khoe miệng lại khó nhằn nại chảy ra một tia nước bọt.

Nếu là quái vật này chủ động yêu cầu, như vậy hần sẽ làm người tốt đến cùng đi, lại nói, hần cũng ghen, đã rất lâu rồi không có phát tiết qua.

Hàn Kính Tùng dùng lý do như vậy để thuyết phục chính mình, lập tức động thân tiến vào bên trong đối phương.

Nhắc đến cũng kì quái, hần tuy rằng cảm giác bản thân cùng với phu nhân quan hệ chi gian cũng rất tốt, nhưng không biết vì sao mỗi lần thượng giường, lúc hần muốn cùng với Quế Hoa muội thân cận, hần lại cảm giác có một trận buồn đau trong lòng, hơn nữa trong cảm giác buồn đau còn mang theo một chút áy náy, cuối cùng kết quả chính là: Từ lúc hai người thành hôn đến nay vẫn chưa từng đi quá việc ngủ chung một phòng, điều này khiến cho một người vẫn còn tráng niên như Hàn Kính Tùng thật sự ghen đến mức lợi hại.

Mà hôm nay, đối mặt với quái vật không biết từ nơi nào đến đây, hần lại cảm giác dự vọng của mình không chỉ ồn ào náo động bốc cháy, mà tâm tình của hần cũng trở nên mở rộng, sáng sủa.

Không phải nói, những người yêu nhau mới hần là nên thuận lý thành chương hoan hoan ân ái sao?

Khoái cảm đã lâu trong lúc Hàn Kính Tùng vẫn còn đang suy nghĩ bủa vây lấy toàn thân hần, hần hơi hơi nhắm mi, trong miệng khàn khàn rên rỉ, lần lượt xâm nhập thân thể của Hồng Mao quái vật.

Quế Hoa dịu ngoan nằm sấp, tùy ý Hàn Kính Tùng đưa eo trườn sấp, đôi mắt vàng kim nhắm lại, cơ hồ khiến y cảm động đến mức rơi lệ.

Cuối cùng, y có thể hảo hảo ăn một bữa, do người mà y yêu nhất, thân nhất dứt cho y ăn một bữa no.

18. Chương 18: Vĩ Thanh

Thời điểm Hàn Kính Tùng tỉnh rượu, hần cảm thấy hạ thân của mình có chút dương, vừa mở mắt ra nhìn, lại thấy Hồng Mao quái vật kia đang nằm sấp tại khổ gian của hần quần quýt si mê liếm liếm bộ vị nào đó của hần.

“Ách..... Người, người đang làm cái gì!”

Hàn Kính Tùng kinh giác phân thân của hần đã bị liếm đến mức đứng thẳng dậy, hần vội vàng đẩy ra quái vật đang dụ hoặc hần rơi vào cạm bẫy dục vọng, nhanh chóng lấy quần áo che khuất nửa người dưới của mình.

Quế Hoa đầy mắt rồi rầm nhìn Hàn Kính Tùng quả thực hoàn toàn không hề nhớ rõ y, trong lòng càng phát ra cảm giác chua xót, bỗng nhiên trong chốc lát, trong đôi mắt vàng kim xinh đẹp kia nhất thời trào ra một chuỗi nước mắt trong suốt.

Dưới ánh nền bập bùng, hai hàng nước mắt nóng hổi thuận theo gương mặt anh tuấn cương nghị của Quế Hoa chậm rãi chảy xuống, trong phòng, ngoại trừ vài tiếng nức nở đầy áp lực, liền chỉ còn một mảnh vắng lặng.

Hàn Kính Tùng chân tay luống cuống nhìn quái vật trước mắt này bỗng nhiên khóc rống lên, rõ ràng phát hiện ngực của hần cũng vô thức vô giác lại cảm thấy một trận chua xót đau đớn từng cơn. Cảm giác vừa xa lạ lại vừa quen thuộc như vậy, ngay cả chính hần cũng không biết nguyên do vì sao.

Hần chỉ là biết, bản thân nhìn thấy quái vật này khổ sở, trong lòng cũng sẽ theo đó khó chịu, thật giống như giữa bọn họ có một cái gì đó liên hệ.

“Đừng khóc, có cái gì đau mà khóc.”

Hàn Kính Tùng cuối cùng mềm lòng, đưa tay thay Quế Hoa lau đi nước mắt, thế nhưng hành động này của hắn lại khiến Quế Hoa khóc càng thêm thương tâm, đến cuối cùng, Quế Hoa một mạch chui vào trong lòng Hàn Kính Tùng, vô thanh đem nước mắt cùng nước mũi đều bôi lên trên áo của đối phương.

Thấy đối phương khóc lợi hại như vậy, trong lòng Hàn Kính Tùng càng thêm không đành lòng, hắn nâng cái đầu vẫn cứ một mạch sát sát ở trong lòng mình của Quế Hoa dậy, cười khổ nói “Được, được, cũng không biết ngươi là quái vật đến từ nơi nào, lại trầm mê thế gian dục vọng của con người..... Đành vậy, coi như ta làm người tốt đến cùng đi.”

Nói xong, Hàn Kính Tùng lại xốc áo lên, lộ ra phân thân lúc trước bị Quế Hoa ngậm vào miệng trở nên bần nhuyển, vô vô cả vai rộng lớn của đối phương.

Quế Hoa thấy thứ đó, nhất thời lại nuốt nuốt nước miếng, y xác định được trong ánh mắt của Hàn Kính Tùng có một tia sắc thái cổ vũ, lúc này mới vui đầu ôn nhu ngậm lấy phân thân của đối phương.

Ngay lúc hạ thân đột nhiên bị một trận kích thích ngẩng cao đầu, trong đầu Hàn Kính Tùng cũng liền mạnh mẽ run lên.

Thanh âm của sóng biển, mùi vị của gió biển, huyết động ẩm ướt, cá hồ mập mập, từ cửa động nhìn về phía xa một mảnh thế giới trắng xóa, trong ánh lửa chậm rãi bập bùng chiếu rọi thân ảnh của hắn, cùng với một câu kêu gọi đến lạc cả giọng.

Ta chờ ngươi trở về ăn cơm.

“A.....”

Một loại ảo giác đảo ngược thời gian yên lặng xẹt qua trong đầu Hàn Kính Tùng, khiến hắn thất thần mở to mắt, trong lúc Quế Hoa kiệt lực an ủi mà tìm kiếm ký ức của quá khứ.

“Quế Hoa..... Quế Hoa.....”

Hai tay Hàn Kính Tùng đang vuốt ve sợi tóc của Quế Hoa bắt gặp run rẩy.

Tại đây giống như từ bên trong tình dục đâm mĩ mà triển miên, hồi ức đã mất tích rất lâu giống như thủy triều mạnh mẽ tràn ra, từng chút từng chút, xâm nhập vào trong lòng.

Quế Hoa còn không biết Hàn Kính Tùng biến hóa, y chỉ biết cẩn thận mút vào phân thân của Hàn Kính Tùng, liếm láp chất lỏng ngon miệng mà thân thể của đối phương phân bố ra.

Bỗng nhiên, đầu của y bị ôm mạnh kéo lên, Quế Hoa vốn đang chuẩn bị lại một lần nữa hưởng dụng mỹ thực, vô tội ngẩng mặt lên, y nhìn Hàn Kính Tùng hai mắt đắm lệ, nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Người tìm đến ta sao, Quế Hoa.”

Bên trong đôi mắt Hàn Kính Tùng có ý cười, cũng có nước mắt, hắn kích động mà xấu hổ vuốt ve mặt của Quế Hoa, từ gương mặt tiêu tụy của đối phương, hắn cũng không khó nhận ra Quế Hoa từ Bắc Lục đi đến nơi này tìm kiếm hắn đã trải qua bao nhiêu gian nguy.

Quế Hoa lúc này cuối cùng cũng minh bạch Hàn Kính Tùng đã nhận ra y, đôi mắt vàng kim lập tức nhảy nhót lóe ra tia vui sướng, y há miệng, bất đắc dĩ lại không thể phát ra tiếng kêu gọi bị chèn ép trong nội tâm.

Thế nhưng, Hàn Kính Tùng từ sắc mặt của y, đã minh bạch hết thấy.

“Ta sẽ không bao giờ cùng ngươi tách ra nữa, Quế Hoa.” Hàn Kính Tùng hôn lên trán của Quế Hoa, bên trong đôi mắt lại một lần nữa tràn ngập nước mắt cảm động khi mà thứ bị mất trước kia, bây giờ lại lấy lại được.

Quế Hoa dịu ngoan mặc cho hắn ôm, móng vuốt ôm lấy lưng Hàn Kính Tùng, cùng với hắn găt gao ôm lấy nhau.

Buổi tối hôm đó, Quế Hoa muội không có đợi đến khi Hàn Kính Tùng trở về.

Nàng đứng yên thật lâu ở hậu viện, vụng trộm nhìn lên hình ảnh hai người kia ôm nhau ở trong phòng.

Một mặt nước mắt từ gương mặt nàng lặng yên rơi xuống, nàng nghĩ cuối cùng bản thân nàng vẫn thua, tuy rằng cố gắng muốn lưu lại Hàn Kính Tùng, thế nhưng tâm của đối phương đã sớm không ở bên người nàng.

Khi nghe Hàn Kính Tùng từng câu ôn nhu gọi hai chữ “Quế Hoa”, Quế Hoa muội rất rõ ràng, khi Hàn Kính Tùng từ trong miệng hô lên cái tên này đã từng thuộc về nàng, mà hiện tại, chủ nhân của cái tên này, cũng đã thành Hồng Mao quái vật kia.

.....

Phải suy nghĩ như thế nào đối diện với thê tử của mình nói rõ ràng chuyện của Quế Hoa, khiến Hàn Kính Tùng sau khi tỉnh lại liên căng não.

Hắn nhìn Quế Hoa đang cuộn tròn trong lòng của mình ngủ say sưa, nhin không được vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má của đối phương, đồng thời cũng hạ quyết tâm.

Mặc kệ phía trước còn có bao nhiêu gian nan, lúc này đây, hắn tuyệt đối sẽ không tiếp tục khiến Quế Hoa thương tâm thống khổ.

Chờ hắn mặc quần áo, cố gắng phòng lên dũng khí đi tìm Quế Hoa muội nói toàn bộ chuyện, ngoài cửa đã có người đến đây.

Đứng ở ngoài cửa, chính là một Quế Hoa khác mà hắn khó có thể đối mặt.

Không đợi Hàn Kính Tùng mở miệng, Quế Hoa muội dĩ nhiên cười thê lương, đem một tờ giấy lưu thư đưa cho hắn “Nếu ngươi đã tìm đến chân ái, như vậy, liền cho ta tự do đi.”

“Quế Hoa, ngươi!”

Hàn Kính Tùng kinh ngạc với biến hóa bất thành linh này, nhưng mà khi hắn nhìn thẳng về phía Quế Hoa muội đã đỏ cả hốc mắt, trong đầu lại mạnh mẽ xuất hiện một khuôn mặt tràn ngập bi thương, khuôn mặt kia chưa nói tới có bao nhiêu xinh đẹp, thậm chí cũng không thấy có bao nhiêu ôn nhu, nhưng là cặp mắt vàng kim kia lại toát ra tình cảm chân thành tha thiết, đủ để cho hắn cảm động một đời, khó quên một đời.

“Chuyện của ngươi và hắn, ta đã biết được từ chỗ Đinh sư huynh. A..... Trách không được sau khi từ Bắc Lục trở về ngươi liền rầu rĩ không vui, tư vị trong lòng nhớ thương một người rất khó chịu đi?” Trong lòng Quế Hoa muội lúc này dĩ nhiên là thần nhiên, cũng không có gì gọi là tiếp tục giấu diếm.

Hàn Kính Tùng gật gật đầu, hắn đã khôi phục ký ức, nhớ tới đoạn thời gian hắn cùng với Quế Hoa sinh hoạt ở Bắc Lục, trong lòng không khỏi cảm khái vạn lần.

Nơi thiên địa rộng lớn băng lãnh kia, từng để người ta cỡ nào tịch mịch, mà Quế Hoa bị hắn lưu lại, lại sẽ cỡ nào cô độc.....

“Ta đến cùng vẫn là không muốn thừa nhận bị bại bởi một quái vật, cho nên, ta sau khi cùng với Đinh sư huynh thương lượng, lặng lẽ bịt kín trí nhớ của ngươi, xin lỗi.”

“Trách không được ngay từ đầu ta làm sao cũng nhận không ra Quế Hoa, nguyên lai là các ngươi động tay động chân, như vậy, Quế Hoa không thể nói chuyện, có phải cũng là bởi vì các ngươi?”

Hàn Kính Tùng thở dài, làm sao cũng không thể tin được, có một ngày, Quế Hoa sư muội vốn thuần khiết thiện lương trong cảm nhận của hắn, cũng sẽ vì tình mà làm ra việc ngốc đến như vậy.

Nghe Hàn Kính Tùng hỏi, Quế Hoa sư muội xấu hổ cúi đầu, nhưng rất nhanh lại có dũng khí chuẩn bị tỉnh thần, ngẩng mặt mỉm cười, nàng liếc nhìn đến căn phòng phía sau Hàn Kính Tùng, Hồng Mao quái vật kia đã tỉnh lại, lại chỉ dám vụng trộm ló đầu, trốn sau cánh cửa nhìn lén nàng cùng với Hàn Kính Tùng nói chuyện.

Nàng thật sự là ích kỷ a, vì lưu lại một nam nhân vốn đã không yêu nàng, không chỉ bịt kín ký ức của hắn, còn khiến quái vật làm cho Hàn Kính Tùng hồn khiên mộng nhiều (N/A: làm cho người ta ngày đêm không yên) mất đi cơ hội kể ra chân tướng.

Thiếu chút nữa, nàng cơ hồ có thể vĩnh viễn chia sẻ bọn họ, thế nhưng đến cuối cùng, có lẽ là lão thiên gia thương hại đôi tình nhân đáng thương này.

Trời đất có tình, nàng làm sao lại phải khổ sở đi làm chuyện ngu xuẩn.

“Không sai, á huyết của quái vật này bị đâm vào một ngân châm, chỉ cần rút ra, hẳn liền có thể lại nói nói. Ta chỉ là rất kinh hoàng hẳn đoạt người từ bên ta đi.” Nói đến tận đây, trong giọng nói của Quế Hoa muội đã có một tia ghen ngào.

“Người nên nói xin lỗi là ta, người sẽ tìm đến người yêu người.”

Hàn Kính Tùng cười nhẹ, tiến lên ôm ôm Quế Hoa muội, mà lúc này, Quế Hoa vẫn trốn ở cạnh cửa rình coi cũng liền biến sắc mặt, nhất thời nhắm mi chui về trong phòng.

Hàn Kính Tùng nhìn sắc mặt tràn ngập ghen ghét của đối phương, trong lòng lại chỉ biết tràn đầy hoan hỉ.

Sau khi tiễn Quế Hoa muội rời đi, Hàn Kính Tùng lại quay về trong phòng, lúc này Quế Hoa cúi gằm đầu ngồi ở trên giường, nghe tiếng động của hắn, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên. Trong đôi mắt vàng kim mang theo một chút sắc thái ghen ghét, thế nhưng càng nhiều hơn là cảm giác yếu ớt khó có thể nói thành lời.

Hàn Kính Tùng mỉm cười, đột nhiên mở rộng hai tay “Đến, cho ta ôm một cái.”

Trong chốc lát, sắc thái ghen ghét cùng với yếu ớt trong mắt Quế Hoa nhất thời hóa thành hư ảo, y chớp chớp đôi mắt vàng kim xinh đẹp, một mặt nước mắt bỗng nhiên dâng lên trong đó.

Căn phòng hôn ám, ánh sáng từ đôi nến nhập nhòa, sơ tán rơi trên mặt đất, trên giường, mái tóc đỏ sậm của Quế Hoa, loang lổ mà ấm áp.

Quế Hoa đứng dậy bỏ nhào vào trong lòng Hàn Kính Tùng, không cẩn thận liền khiến đối phương ngã bổ nhào ở trên mặt đất.

Hàn Kính Tùng tuy rằng bị ngã xuống đất, lại cũng không tức giận, chỉ là suyễn khí cười ha ha, hắn cố sức nâng lên cái đầu màu đỏ sậm đang rối tung rối mù của Quế Hoa, sau khi bình tĩnh một lát, cuối cùng cũng không hề cố kỵ cái gì mà khác biệt chủng tộc, nặng nề mà hôn lên đôi môi của đối phương.

Quế Hoa ô ô hừ nhẹ, dần dần mới ý thức được đây là phương thức biểu đạt tình cảm của người dân Tung Lục, y bị Hàn Kính Tùng gắt gao ôm lấy, rất nhanh liền ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tùy ý đối phương hôn môi, tùy ý đối phương vuốt ve, thẳng đến khi bị đối phương phiến thân giữ lấy.

“Quế Hoa, chúng ta cùng nhau trở về Bắc Lục được không?”

Sau khi dục vọng kết thúc, Hàn Kính Tùng nhu nhu mái tóc xõa tung của Quế Hoa, thổn thức than nhẹ một tiếng.

So với trước kia, đối phương tựa hồ gầy yếu rất nhiều, mấy ngày nay đến Trung Lục, tất nhiên là ăn rất nhiều khổ.

Bắc Lục tuy rằng hoang vắng cô tịch, thế nhưng ở nơi đó lại khắc lên cuộc đời của hắn một đoạn thời gian khoái nhác nhất, đó là đoạn thời gian thuộc về Quế Hoa, thuộc về hắn.

Cũng chỉ có rời xa Trung Lục, hắn mới có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ với Quế Hoa, xa xứ dĩ nhiên sẽ mang đến thương cảm cùng tưởng niệm, thế nhưng cảm giác thương cảm cùng tưởng niệm khi mất đi Quế Hoa, vào lúc này đã vượt xa cảm giác thương cảm cùng tưởng niệm cổ hương trong lòng hắn.

Quế Hoa vừa được uy nó có vẻ thập phần nhàn nhã, y khẽ nheo mắt, hơi thở dày đặc khê hừ nhẹ, y hiểu được đây là Hàn Kính Tùng vì y mà quyết định, không có gì là không đồng ý mà gặt đầu.

Khi Đinh Mang biết được Quế Hoa muội nói toàn bộ sự thật với Hàn Kính Tùng, đã không kịp ngăn cản.

Hàn Kính Tùng đã ký vào hưu thư, cũng đem toàn bộ gia sản đều để lại cho Quế Hoa muội cùng gã, chính hắn chỉ mang một ít đồ dùng tất yếu, chuẩn bị cùng với Dâm thú kia cùng với tiểu Tuyết Hồ trở về Bắc Lục.

Khi gã đuổi tới cảng, Hàn Kính Tùng đang chỉ huy thuyền viên đem đồ dùng sinh hoạt thiết yếu mà hắn mua đều chuyển lên trên thuyền, chuẩn bị rời đi cổ hương.

Đinh Mang liếc mắt nhìn đến Dâm thú kia đang hưng phấn chạy nhảy trên boong tàu, làm sao cũng không hiểu được gia hỏa kia thô lỗ dã man như thế, làm sao lại có thể lừa được tâm của Hàn Kính Tùng, cuối cùng cả Hàn Kính Tùng cũng nhất quyết lừa đi.

“Sư đệ, người thật sự không suy nghĩ lại sao? Bắc Lục kia xa xôi, không có bóng người, thật sự không phải là một địa phương thích hợp cho người dân Trung Lục chúng ta sinh tồn a!”

Hàn Kính Tùng xoa xoa mồ hôi trên trán, sang sang cười nói “Ta cũng từng sinh hoạt qua không thiếu thời gian ở nơi đó, có Quế Hoa làm bạn cũng không cảm thấy quá mức nhàm chán. Huống hồ..... Sau này, ở nơi đó, cũng không chỉ có một mình Quế Hoa đi theo bên cạnh ta.”

Sau khi ngân châm ở á huyết của Quế Hoa được lấy ra, y liền ngưng ngừng đem chuyện y sinh một ổ tiểu mao cầu nói cho Hàn Kính Tùng.

Hàn Kính Tùng được làm phụ thân, tuy rằng khó có thể tưởng tượng ra một ổ tiểu mao cầu từ trong miêu tả của Quế Hoa đến tột cùng có hình dạng như thế nào, tuy nhiên, dù sao cũng là cốt nhục của hắn, hắn dù có thế nào cũng nên trở về nhìn một cái, kể từ đó, hắn càng thêm kiên định tính toán trở về Bắc Lục.

“Xem ra, người thật sự thích gia hỏa kia. Lúc trước mang người từ bên cạnh hắn đi, sư huynh vốn chỉ nghĩ như thế là tốt nhất, hôm nay, xem ra, lại là làm một chuyện sai lầm, hi vọng người không nên trách sư huynh.”

Đinh Mang thấy Hàn Kính Tùng đầy mặt tươi cười, lại liếc mắt nhìn Quế Hoa đang khoái trá chơi đùa với Tiểu Bảo trên boong tàu, tâm lại bất giác sinh ra thổn thức, nghĩ từ lúc Hàn Kính Tùng trở về Trung Lục cho đến nay, chưa từng cười khoái trá như thế? Có lẽ, hạnh phúc mà Hàn Kính Tùng muốn, thật sự chỉ có Hồng Mao quái vật kia có thể mang đến cho hắn.

“Đương nhiên là không.”

Hàn Kính Tùng cũng theo Đinh Mang mà nhìn về phía Quế Hoa, đối phương cũng phát hiện hắn đang nhìn y, nhất thời chạy vội đến bên cạnh mép thuyền, ngốc hồ hồ vậy vậy tay.

“Ngao ngô! Ngao ngô!”

Dưới ánh mặt trời, mái tóc màu đỏ sậm của Quế Hoa ánh lên xinh đẹp bóng loáng, xứng với nụ cười sáng lạn của y, trước mắt Hàn Kính Tùng đã bị hạnh phúc che lấp nhìn không thấy rõ.

.....

Sau khi con thuyền chở Hàn Kính Tùng cùng với Quế Hoa vượt qua Biển Đen vốn luôn không yên tĩnh, một đường theo gió vượt sóng, cuối cùng tiếp cận Bắc Lục.

Thế giới bên kia trắng xóa, dưới ánh nắng mặt trời xuất hiện những tia sáng màu bạc ngân lánh.

Màu trắng cô độc, màu trắng hoang vu, thế nhưng đối với Hàn Kính Tùng cùng Quế Hoa mà nói, một mảnh thiên địa màu trắng này cũng thuộc về hạnh phúc của bọn họ.

Gió lạnh quen thuộc thổi tung mái tóc dài của Quế Hoa, y nhìn mảnh đất Bắc Lục quen thuộc, nhin không được cao giọng hét lên.

Ngay sau đó, từng tiểu mao cầu màu đỏ sậm từ các nơi bên trong băng nguyên Bắc Lục chui ra, hiểu kì nhìn về phía con thuyền lớn đậu ở bên bờ, sau khi nhận ra Quế Hoa, liền nhanh chóng chạy về phía y.

“Con của chúng ta!” Quế Hoa ngốc ngốc chỉ về phía nhóm tiểu mao cầu tròn vo, tóm lấy tay Hàn Kính Tùng, bay nhanh xuống thuyền.

“Con của chúng ta?”

Hàn Kính Tùng khó có thể tin tưởng nhìn từng tiểu mao cầu màu đỏ sậm, lúc này mới tin sự kiện lúc trước Quế Hoa báo cho hắn, đám tiểu gia hỏa này thật sự lớn lên không giống hắn, cũng không giống Quế Hoa.

Tựa hồ là bản tính trời sinh, nhóm tiểu Dâm thú không chỉ nhận ra Quế Hoa, cũng ngồi được trên người Hàn Kính Tùng khí tức của người thân.

Bọn nó chen chúc chạy lên, vây tròn xung quanh hai người, lăn mình trên mặt đất ngao ngô ngao ngô tỏ vẻ vui sướng.

Bắc Lục yên tĩnh phá lệ trở nên huyên náo, trên người Hàn Kính Tùng cùng với Quế Hoa treo đầy bọn nhỏ của bọn họ, hai người ở giữa từng đồng từng đồng màu đỏ sậm, vất vả trong chốc lát mới có thể ngẩng đầu, lúc này bốn mắt nhìn nhau, nhìn nhau cười.

Xem ra, thế giới Bắc Lục tịch mịch rộng lớn này, sẽ bởi vì gia đình đông đúc của hắn mà trở nên náo nhiệt, hạnh phúc mà bọn họ muốn, cũng chỉ đơn giản như thế. TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dam-thu-chi-que-hoa>